

גיבורים קטנים

תסריט
דראפט 12 ואחרון.

מאת: ערן בי

מבוסס על הסיפורו "באים לעזרה" מתוך הספר "בקרוב" מאת ערן בי.

© כל הזכויות שמורות לערן בי ודבש הפקות סרטים בע"מ

1. חוץ, יום, סצנת כתוביות

הכתוביות מופיעות על רקע מרקם ויזואלי של איבר פנימי אנושי, בעל הרכב מפותל, מורכב ומרתק. ברקע נשמע קול המולת משחקים, כמו זאת הקיימת בחצרות בתי ספר בשעת עומס.

ילד א' (בן 7, אוף סקרין):
תביא אותה אליי.

קול בעיטה בכדור, ריצה ואז מעידה של הילד. ילד א' נופל וקורא בכאב. בפסקול יש צרימה המלווה את קריאת הכאב.

ילד ב' (בן 7, אוף סקרין):
מה קרה?

ילד א' (אוף סקרין):
יורד לי דם.

ילד ב' (אוף סקרין):
זה סתם שריטה.

הכתוביות ממשיכות על רקע הויזואל הפנימי. הפסקול חולף על פני שיחות הילדים במרחב כמו סוקר מהיר את תחנות רדיו.

ילד ג' (בן 11, אוף סקרין):
אי, גם אני רוצה.

ילדה ד' (בת 11, אוף סקרין):
אז לך לאדווה, היא מחלקת ארטיקים.
(הפוגה. פונה לחברה) בוא נשב פה על הגייפ.

ילד ה' (בן 11, אוף סקרין):
תחזיקי לי את הארטיק.

הפסקול מספר שהילדים מטפסים על הגייפ. סצנת הכתוביות מתקרבת לסיימה. המרקם הויזואלי הופך לתעלה בה המצלמה מתרחקת החוצה, החוצה, עד שהיא יוצאת מאוזנה של אליסיה (האיבר המסתורי היה האוזן).

2. חוץ, יום, מצפה של החברה להגנת הטבע

אליסיה (בת עשר, ילדה רוסייה עם מבטא קל, פניה נראות רציניות, יפה, אבל לא באופן פלסטי ומתחנחן) יושבת על סלע. עיניה עצומות.

המצלמה יוצאת מאוזנה ואנו מבינים שהיא האזינה לסביבה תוך כדי התמקדות בקולות מצוקה כאלו ואחרים (הילד שנפל עם הכדור, לדוגמא). בסמוך אליה מסתובבים מספר ילדים המחזיקים ארטיקים בצבעים שונים. אליסיה מאזינה לסביבתה כשעיניה עצומות. ניכר שהיא "מרגישה" את הילדים מבלי לראות אותם. אליסיה מציצה מדי פעם ובודקת את חושיה.

בחזית לאליסיה, במרחק מה, ניצב מגדל תצפית. אליסיה מרגישה ממנו משהו ומביטה בו. ליד המגדל יש ספסל קטן שעליו יושב ילד. הילד נראה בלונג שוט מרחוק, מזווית ראייתה של אליסיה. לילד יש עצם מנצנץ המחזיר את קרני השמש.

מאחורי אליסיה נשמעת לפתע קריאתו של נהג הגייפ הקורא לילדים שיירדו ממכסה המנוע שלו. אליסיה מפנה תשומת ליבה לרגע, לילדים הבורחים מהנהג וחוזרת להתבונן בניצנוץ ובילד שליד המגדל. זום מהיר לסצנה הבאה.

3. חוץ, יום, מצפה החברה להגנת הטבע

הניצנוץ מקורו במדלית זהב שעונד הילד על צווארו, ולאחר הקלוז אפ שמראה זאת נפתח הפריים על ארז (בן עשר, מזרחי, ילד יפה, גובה ממוצע, רזה וגמיש. על צווארו תלויה מדלית זהב עם סרט כחול) המחזיק מפה בידו ומתבונן בה. הוא יושב על סלע סמוך למגדל.

רועי (בן עשר, נמוך, נראה ילד שידוע להצחיק) מגיע ומתיישב לידו כשמקל של ארטיק בפיו.

רועי:

לא הסכימה לתת לי עוד אחד.
מאה שקל ליום, אבא שלי משלם פה ותראה לאן הביאו אותנו.
(הפוגה. קולט שארו מרוכז במפה)
יש את המקום הזה במפה בכלל?

ארז (מרים את המפה בשביל להראות לרועי):

כן. אתה רואה את הסימון הזה... (מצביע במפה)

לפתע נחטפת המפה מידי ארז על ידי **שאוּלי** (בן גילו של ארז אך גבוה וחסון ממנו, נראה מרושע). שאולי לוקח את המפה ובריצה בורח במעלה מדרגות המצפה לקומה העליונה. ארז ורועי שועטים בעקבותיו.

4. חוץ, יום, הקומה העליונה של המצפה

הקומה העליונה של המצפה מרווחת ונצפית גם לשטח שנמצא מבחוץ. **שאוּלי** עוצר ליד מעקה המצפה. **ארז ורועי** מנסים להגיע אליו אך נחסמים על ידי **שרון, אופיר וחזי**, העומדים בדרכם ומונעים מהם להתקרב לשאוּלי.

ארז:

תביא לי את המפה, שאולי

שאוּלי:

עוד שנייה, עוד שנייה, אני רוצה לבדוק רגע משהו

ארז:

היא שלי, שאולי, תחזיר לי אותה

שאוּלי:

יש עליה "צ". (מצביע על הסמל במפה)
צריך להחזיר אותה לצבא.

ארז (מתחיל להתעצבן, מושיט ידו אל המפה):

תחזיר תימפה עכשיו או שאני... (הפוגה)

שאוּלי (בחיוך מנייקי, מרחיק את המפה אל מעבר למעקה):

או שאתה מה?

ארז:

אתה חכם גדול מאחורי כל החברים שלך.

רועי (צועק מאחורי ארז):

ראינו איך הוא קרע אותך בגידו.

שאוּלי (מתפרץ):

שתוק, יא גמד.

אם השופטים לא היו עוזרים לו, הייתי כבר מזמן מקרקס לו את הצורה.

רועי:

שמענו עליך...

שאוּלי:

וכולם יודעים שהשופטים עזרו לו רק בגלל ש... (הפוגה)

נוצר שקט. רועי פוזל אל ארז. ארז מביט בשאוּלי בפנים קפוצות. שאולי מביט בו בחזרה, אבל יש אי נעימות במבט שלו.

ארז (בכעס):

בגלל שמה?

שאוּלי מבחין ב**לירון** (בת 18, רזה והחלטית. אחת שמחזיקה כיתה של ילדים) שנכנסת לקומת התצפית כשהיא אוחזת בידיהם של שני ילדים קטנים (הפתח נמצא מאחורי גבו של ארז ונשקף לשאוּלי ומשתתק. ארז ורועי מסתובבים אחורנית בעקבות מבטו של שאולי ומבחינים אף הם ב**לירון**. לירון קולטת את המתח ורושפת בהם מבט חודר.

לירון:

הכל בסדר, ארז?

כל הילדים קופאים במקומם באי נוחות ומביטים בארז. ארז מהנהן קלות בראשו. לירון נותנת בכל החבורה עוד מבט ספקני וממשיכה ללוות את הילדים הקטנים אל המעקה על מנת להתבונן בנוף. ארז מתקרב לשאוּלי ומושיט ידו על מנת לקחת את המפה שמחזיק שאולי מעבר למעקה. שאולי משליך אותה מטה ברשעות לפני שהוא מתרחק תוך כדי שהוא מסנן לארז אזהרה.

שאולי :
חכה, חכה, אחרי הקייטנה...

המפה מתעופפת מהמגדל, נישאת ברוח ודרכה אנחנו עוברים לסצנה הבאה.

5. חוץ, יום, ליד הגיפ

המפה מתעופפת באוויר, נופלת על הקרקע ונישאת על גבי רוח קלה הלאה והלאה מהמגדל עד שהיא נעצרת על אחד מגלגלי הגיפ החדיש החונה בקרבתה של אליסיה.
אליסיה מבחינה במפה שנעצרה על הגלגל וניכר שהיא עקבה אחרי הגורמים למעופה מהמגדל. אליסיה מתרוממת מהסלע שלה וניגשת אל המפה המכסה את הגלגל האחורי של הגיפ (בצד שמאל, בצד הנהג). אליסיה מרימה את המפה ומקפלת אותה, תוך כדי כך היא מבחינה בגלגל שהיה מוסתר על ידי המפה ומבחינה שחסר בו הרבה אוויר (לא מפונצ'ר לגמרי, אבל עם מעט מאוד אוויר). אליסיה ניגשת אל חלון הגיפ, מצידו של הנהג ונוקשת על הזכוכית.
בתוך הגיפ נמצאים **אבי** (בן עשרים, מזרחי, חתיך, חמוד, מאצ'ו ישראלי שנוטה לקחת את עצמו קצת יותר מדי ברצינות) ו**מרינה** (בת עשרים, רוסייה יפת תואר, שנונה וטובת לב, אהובתו של אבי). אבי ומרינה בדיוק התנשקו בלהט כשאליסיה דפקה על חלונם. אבי מפנה אליה מבט תמה, אך פותח את החלון למראה פניה הנחושות.

אליסיה:
אין לכם אוויר.

אבי מתבונן עליה בשקט, לא מבין.

אליסיה (מצביעה אל עבר הגלגל האחורי):
בגלגל. אין לכם אוויר.

אבי יוצא מהגיפ ומביט בגלגל.

אבי:
וואלה באמת מפונצ'ר קצת.

מרינה יוצאת מהגיפ אף היא ומביטה בגלגל המפונצ'ר.

אבי:
כנראה עליתי על איזה משהו בדרך.

מרינה:
אמרתי לך שאתה נוהג כמו משוגע.

אבי:
טוב, נו, זה בגללך.

מרינה:
בגללי?

אבי (מחייך):
שאני משוגע...

מרינה (מחייכת מהמחמאה אך משחקת אותה קשה להשגה):
תתקן, תתקן את הפנצ'ר.

אבי פותח את הבגז' על מנת להוציא את הגלגל ספייר. מרינה פונה לאליסיה.

מרינה:
תודה ששמת לב.

אליסיה:
אין בעד מה.

מרינה שמה לב למבטא של אליסיה ומבינה שהיא עולה חדשה מרוסיה, היא מחייכת אליה באחוות אחיות.

מרינה (ברוסית):
מאיפה את?

אליסיה (ברוסית):
מקייב.

מרינה (ברוסית):
אני ממוסקבה, במקור.

אבי (מאחורי הגיפ):
איזה באסה.
(מרים את הגיק) הגיק תקוע.

מרינה (מנסה לעזור):
אולי נבקש מהנהג של האוטובוס של הילדים?

אבי (מתלבט ומתבונן בגלגל):
לא צריך. זה יחזיק עוד שעתיים ואז נמלא בתחנת דלק.
(מחייך את חיוכו הלעגני) מקסימום, נתקע בשטח ונמשיך ברגל.

מרינה:
אני חושבת שהלכנו היום ברגל מספיק.

אבי:
מירי, חשבתי יש לך כושר יותר טוב

מרינה:
ואני חשבתי שאתה לוקח אותי לטיול גיפים ולא למסע כומתה.

אבי (מתקרב אליה ונושק לה):
נכון, אבל בגיפ אני צריך להסתכל על הכביש ואני מעדיף להסתכל עלייך.

מרינה:
חמוד

אבי:
חוץ מזה, שמעכשיו לא יוצאים מהגיפ

אבי נכנס לגיפ. מרינה מחזיקה בידה שפתון וזלין. לאחר הנשיקה, היא מורחת את שפתיה.

מרינה (ברוסית):
כדאי לך להיזהר פה בשמש.
זה לא כמו שם.
(מושיטה לאליסיה את השפתון)
כמה זמן את כבר פה?

אליסיה (נוטלת את השפתון, ברוסית):
חצי שנה.

אבי מתבונן בהן משוחחות ברוסית, ניכר שהוא לא מבין כלום ובאיזה שהוא מקום מציק לו שהוא לא יכול להשתתף בשיחה.

מירי (ברוסית):
אז עוד לא עברת פה את הקיץ.
אני בקיץ הראשון נשרפתי כולי. זה היה לפני שבע שנים.
מאז, אני נזהרת.
איך קוראים לך?

אליסיה (ברוסית):
אליסיה.

מירי (ברוסית, מצביעה על עצמה):
מרינה.

אליסיה מחייכת ובין השתיים יש חיבה סימפטית. אבי קורא מהגיפ.

אבי (למירי):

חשבתי שהיום אני אקבל אותך רק לעצמי.
 בלי פלאפונים, בלי עבודה, בלי אף אחד, ג'אסט יו אנד מי, בייב.

מירי (לאבי, תוך כדי שהיא כורכת ידיה סביב אליסיה בחיבוק):
 תשמע, היא הרבה יותר יפה ממך. וגם מדברת רוסית.

אבי (למירי):

גם אני מדבר רוסית. ספסיבה דווי, דווי שטו גלסנוסט פרבדה בורשט נייט צ'רנוביל.

מרינה ואליסיה מחייכות מהגיבריש הרוסי של אבי.

מרינה:

(לאבי) מפגר.

מרינה מתחילה להתקדם לעבר הגיפ.

מרינה (לאבי):
 טוב, לאן עכשיו?

אבי:

מקום מיוחד. מקום שאף אחד לא מכיר.

מרינה:

בטח אתה לוקח לשם את כל הבחורות שלך

אבי:

לא.

רק את אלה שאני אוהב באמת

מרינה (לאליסיה, תוך כדי שהיא נכנסת לגיפ, ברוסית):
 ביי אליסיה, היה נעים להכיר אותך.

אליסיה:

ביי

אבי ומרינה בתוך הגיפ. אליסיה מפנה מבטה וקולטת את ארז ורועי מתקרבים אל הגיפ בחיפושיהם את המפה. אליסיה מרימה את המפה המקופלת כלפי מעלה ומסמנת להם שהיא אצלה. הם מתקרבים אליה. היא צועדת לכיוונם, הפגישה ביניהם מתרחשת מאחורי הגיפ בדיוק. אליסיה מושיטה את המפה לארז שנוטל אותה מידה.

ארז:

תודה.

אליסיה מלווה את ארז במבטה. בפסקול חוזר רחש הניאון המוגבר מסצנת הפתיחה וניכר כי הרעש מקורו בארז. אליסיה ממשיכה להתבונן בו. ארז נבוכ ממבטה הישיר. רועי, מסוקרן בינתיים מהגיפ, קולט שקורה משהו במושב הקדמי שם. הוא מושך בשרוולו של ארז.

רועי:

ארז, תראה, הם מתחרמנים שמה.

בתחילה מציץ ארז אינסטינקטיבית לראות על מה רועי מדבר, אך אז הוא נזכר שאליסיה עומדת לידו ונבוכ ממעשה ההצצה שרועי מציע לו. עצם זה שיש זוג מבוגרים מתגפפים בקרבתם, גורמת לאליסיה ולארז תחושה של מבוכה.

ארז (לרועי):

אוי, תפסיק כבר.

ארז מתרחק מהגיפ. רועי מנסה להציץ עוד מבט אחד לתוך הגיפ ומתקשה להתנתק מהמראה כשהוא צועד באיטיות בעקבות ארז שיצא מהפריים. אליסיה מביטה בהם. הגיפ מניע ומתרחק מאליסיה על הדרך.

6. פנים, יום, האוטובוס

ילדי הקייטנה חוזרים באוטובוס. ילדה קולנית אחת עומדת בקדמת האוטובוס, ליד הנהג ומחזיקה מיקרופון בידה. היא מחקה את נינט בביצוע מלא פאתוס ברמקולים של האוטובוס. לירון ואדווה (המדריכה השניה, בת 18, אמפטית וחביבה) יושבות בכיסא הקידמי ומאזינות. לירון מסתירה בקושי את סלידתה ולקראת סוף הבית, מורה לה להפסיק.

לירון (קוטעת):

טוב, די, חור בראש עשית לנו.

הילדה הקולנית מניחה את המיקרופון וחוזרת למקומה שבסוף האוטובוס לקול מחיאות הכפיים של חברותיה.

ארז ורועי יושבים זה לצד זה על אותו מושב. ארז מעיין במפה שלו. אליסיה, היושבת בקדמת האוטובוס מתבוננת אחרנית בארז ומבטה מהורהר. היא מתיישבת חזרה כשפניה לקדמת האוטובוס. מאחורי אליסיה, יושבות שתי ילדות המסתודדות ביניהן. הילדות לא בפקוס וגם חילופי הדברים ביניהן מועברים בדיסטורשן קולי מסוים.

ילדה א':

ראיתי אותה עם האח שלה אתמול. אני לא יודעת איך נותנים לה לשמור עליו. הוא ענק!!! יותר גדול מאבא שלי.

ילדה ב' (משתיקה):

ששששש.
היא יושבת פה.

ילדה א':

אז מה, היא במילא לא מבינה כלום.

ילדה ב':

היא מבינה ועוד איך.
שמעתי אותה מדברת עם אדווה
והיא מבינה הכל.

ילדה א':

באמת?
אז למה היא לא מדברת עם אף אחד?

אליסיה לא מפנה מבטה אל עבר הילדות המדברות, אבל רואים שהיא שומעת אותן.

ילדה ב':

לא יודעת. סתם סנובית, אם את שואלת אותי.

אליסיה מפנה מבטה אל החלון ומתבוננת בנוף הואדי שעל פניו הם עוברים. הרחש הלבן של הסצנה הראשונה חוזר בהדרגתיות.

6א. יום, פנים, הגי'פ של אבי

אבי ומרינה נוסעים בגי'פ בדרך עפר. לפתע עוצר אבי את הגי'פ. בחיוך ממתיק סוד הוא מחפש דבר מה מתחת למושב שלו.

אבי (בחיוך ממתיק סוד):

שניה.

אבי שולף משם בנדנה לבנה. הוא רומז באצבעו למרינה להתקרב.

מרינה:

אימא שלי צדקה. אתה באמת הולך לחטוף אותי.

אבי:

אולי תפסיקי רגע עם הציניות.
רק לקצת.

מרינה מהנהנת בהסכמה.

אבי:

אני הולך לקחת אותך למקום שאני הכי אוהב בעולם.
למקום שהייתי רוצה שכל בוקר, כשאני פותח את העיניים, זה מה שאני אראה.
מקום מדהים.
(מדגיש את הבדנה) אז מה את אומרת? תתני לי להקסים אותך?

מרינה מהנהנת בחיוך ואבי מכסה את עיניה בבדנה.

ג. יום, חוץ, מחוץ לג'יפ

הג'יפ חוזר לנסוע. הגלגל המפונצ'ר של הג'יפ מקפץ על דרך העפר מלאת המהמורות.

א. יום, פנים, הג'יפ של אבי

הג'יפ מקפץ בגלל דרך החתחתים. מרינה מקפצת במקומה.

מרינה:

נו, הגענו?

אבי:

עוד לא. עוד מעט.
(הפוגה)
את לא מציצה, נכון?

אבי רוכן אליה בשביל לראות שהיא אכן לא מציצה ובשל כך מסיט את עיניו מהדרך.

ב. יום, חוץ, דרך העפר

הג'יפ עובר עיקול חד וגלגל הג'יפ המפונצ'ר מתפוצץ, הג'יפ יוצא מאיזון ומתהפך במספר סיבובים ונופל מעבר למצוק חול היישר לתוך ברכת מי שטפונות כחולה. בתנועת מצלמה מהירה ביותר מתרחקת המצלמה מהמקום, מרחפת מעל השטח ומגיעה ישר אל האוטובוס הנוסע על הכביש.

7. יום, חוץ, מחוץ לשמשת האוטובוס

קלוז אפ של אליסיה בהילוך איטי בזמן שהיא מביטה החוצה דרך חלון האוטובוס. רחש הצרימה מסצינת הפתיחה מתגבר לידי רמת זעקה. בתוך הקלוז אפ האיטי של אליסיה יש פריימים תזזייתיים של משהו נופל בפסקול נשמעות התנשמויות כבדות וקולות מאוד עמומים של אנשים צועקים ומעל כל זה נשמע קול פיכפוכם של מים הממלאים כלי סגור. צליל המילוי הופך גבוה יותר ויותר ומגובה על ידי מוזיקה.

8. פנים, יום, קדמת האוטובוס

בגלל הריכוז בחיזיון שלה, שולחת אליסיה את ראשה אל עבר חלון הזכוכית ונחבטת בו. שתי הילדות מאחוריה מצחקקות על כך.
אליסיה מתעלמת מהן ומרימה ידה על מנת לקרוא למדריכה שלה.

אליסיה:

אדווה!!

9. חוץ, יום, צד הכביש ליד הוואדי.

האוטובוס עוצר בחריקת בלמים בצד הכביש ודלתו נפתחת בשריקה אופיינית. אליסיה קופצת ממנו החוצה ומצביעה לכיוון הוואדי.

אליסיה (למדריכה):

שם!

אדווה עומדת מאחוריה, על מדרגות האוטובוס ומתבוננת למקום אליו מצביעה אליסיה. היא מצמצמת עיניה. מאחורי אדווה עומדת לירון.

אדווה:

איפה?

אליסיה (שוב מצביעה אל הוואדי):

שם למטה. בנחל.

אדווה:

בוואדי? (מסתכלת. פונה בלחש ללירון)

את רואה שם משהו?

לירון (לאדווה):
לא.

אדווה (לאליסיה):
מה ראית שם?

אליסיה:
אנשים. הם צועקים לעזרה.

אדווה מתבוננת על הוואדי. הוואדי נראה שליו וריק. רוח מדברית שקטה מלטפת את קני הסוף. עצים בודדים הפזורים בנוף המדברי וחוף מזה, כלום.
נהג האוטובוס (גבר בן ארבעים, שמן, מקריח, משקפי השמש שלו מונחים למעלה על הראש) פונה אליהם.

הנהג (לאדווה ולירון):
נו, חמודות, מה קורה? יש לי עוד הסעות היום.

אדווה:
שניה רגע, הילדה אומרת שהיא ראתה אנשים כאן שצריכים עזרה.

אליסיה:
הם צועקים.

הנהג (מקשיב לשתי שניות):
אני לא שומע כלום. (ללירון) את שומעת משהו, מדריכה?

לירון:
לא.

נשמעת קריאתו של ילד אחד מאחורי האוטובוס.

הילד מאחור:
לירון, אפשר לרדת לעשות פיפי?

הנהג (מתבונן במראה האחורית):
שום פיפי.

תתאפקו, עוד כמה דקות אנחנו במתני"ס.
(לאדווה) אין שם כלום, אני אומר לכן, חבל על הזמן.
אולי היא שמעה משהו מהרדיו.
(מסתכל בשעון) יא-אללה, חמש וחצי כבר. חייבים לזוז,
אני יש לי עוד הסעות על הראש,
אין לי זמן לקישקושים.

אדווה:
טוב, בסדר. רק עצרנו לרגע לבדוק, אל תתעצבן. יאללה אליסיה.

אליסיה:
אבל אני שמעתי..

הנהג:
מה שמעת, איזה שמעת,
באמצע נסיעה עם כל הרעש הזה של הילדים והרדיו,
אני בקושי יכול לשמוע את עצמי.

אדווה:
אין שם אף אחד, אליסיה, ואנחנו מאחורים.
(מתכופפת לאליסיה) כשנחזור לאופקים,
נתקשר לחברה להגנת הטבע או למשטרה, אם את רוצה.

אליסיה מהנהנת בראשה. אדווה עולה לאוטובוס ואחריה עולה אליסיה. אליסיה עומדת על מדרגות האוטובוס ומסתובבת אחורנית כשפניה אל הוואדי.

אליסיה (בלחישה עצמית):

אבל אני שומעת.

דלת האוטובוס נסגרת על פניה של אליסיה והאוטובוס נוסע. רעש האוטובוס הנוסע הולך וקטן ושקט משתתר. המצלמה פונה אל הוואדי וממשיכה לסרוק אותו. נשמעות ההתנשמויות, הקולות העמומים וצליל פיכפוך המים ההולך וגובר.

10. חוץ, יום, המדרכה שליך המתנ"ס.

הילדים יורדים מהאוטובוס והמדריכה אדווה עומדת בפתח וסופרת אותם. לידה עומדת לירון קצרת רוח ומביטה בשעונה.

אדווה:

אל תלכו עדיין, אני צריכה לראות שכולם כאן. שלושים ותשע. חכו עוד שתי שניות. ארבעים. או. קיי. כולם חזרו. (לנהג) אתה משוחרר.

האוטובוס מתחיל לזוז. הילדים, כל אחד עם תיקו, מתחילים להתפזר.

לירון (לאדווה):

עוד יום פחות.

אדווה (צועקת לכולם):

לא לשכוח מגבות ובגדי ים למחר, יש יום בריכה.

לירון:

עזבי, אף אחד כבר לא שומע.

אליסיה עומדת ליד לירון ואדווה וממתינה שיסיימו לספור את הילדים. אדווה שמה לב לאליסיה ומתבוננת בה.

אליסיה:

אמרת שנתקשר למשטרה.

אדווה:

נכון. בואי ניכנס רגע למתנ"ס.

לירון:

אדווה, לא יהיה לנו זמן לנוח לפני הערב. זה לפחות שמונה שעות קייטרינג ומחר עוד פעם קייטנה. אם לא ננוח עכשיו, אנחנו גמורות.

אדווה (בלחישה ללירון):

לירון, הבטחתי לה שנתקשר למישהו.

לירון (לוקחת אותה הצידה):

ומה תגידי להם? את זוכרת איפה עצרנו בכלל? לא היה שם כלום. (הפוגה) תראי, גם אני אוהבת את אליסיה וגם לי כואב הלב על הילדה המסכנה הזאת, עם האח שלה והכל, אבל אין לנו זמן לזה עכשיו.

אדווה:

היא רק צריכה קצת תשומת לב.

לירון:

ואנחנו לא נותנות לה? היינו עוצרות את האוטובוס אם ילד אחר היה מבקש? יש גבול למה שאנחנו יכולות לעשות. אנחנו לא יכולות לאמץ אותה.

אדווה מהססת לרגע אחד ומביטה שוב בלירון. לבסוף היא נשברת ובפנים חצויות פונה לאליסיה.

אדווה (לאליסיה):

אליסיה, אני ממש מצטערת, אבל אני חייבת לרוץ.

(אחרי מחשבה קצרה), את יודעת מה, אני אתקשר למשטרה
כשאני אגיע לבית שלי ואשאל אותם אם הם יודעים על טיול שהיה שם בוואדי
ושרק יבדקו שכולם שם בסדר. בסדר?
כן, זה הכי טוב.

אליסיה מביטה בה בחזרה בשקט. לירון מושכת את אדווה.

אדווה (לאליסיה, תוך כדי התרחקות):
אני חייבת לרוץ. אולי תבואי מחר לבריכה?
(נזכרת) אה, שכחתי את הכלור.
אבל יהיו משחקים כיפיים על הדשא, אז תבואי הפעם, בסדר?

אליסיה מתבוננת בלירון ואדווה מתרחקות. היא היחידה שנשארה ליד המתנ"ס.
לאחר שתי שניות של עמידה אובדת עצות, עולה אליסיה במדרגות הרחבות לכיוון דלת המתנ"ס.

11. חוץ, יום, שביל הליכה ליד המתנ"ס

ארז ורועי הולכים זה לצד זה בדרכם הביתה. על גבם תיקי ביה"ס.

רועי:

אתה חייב להגיד למישהו על השאולי הזה.
מאז האליפות, הוא כל הזמן מחפש אותך.

ארז:

אני אקח אותו גם בפעם הבאה.

רועי:

בפעם הבאה הוא יבוא עם חברים ולא יהיו לך שופטים.

ארז (עוצר ופונה לרועי בתוכחה):

גם אתה חושב שניצחתי בגלל השופטים?

רועי (עוצר. מהסס):

לא.

אבל צריך להוריד אותו מאיתנו איכשהו.

ארז:

אל תדאג.

הם מגיעים לצומת בשביל. רועי ממשיך ישר וארז פונה ימינה, כל אחד לבית שלו.

רועי:

אתה בא אליי אחר כך?

ארז:

כן.

הם נפרדים בטקס לחיצת ידיים ייחודי של חברים טובים.

12. חוץ, יום, שער המתנ"ס.

אליסיה מגיעה לדלת הזכוכית של המתנ"ס ונוקשת עליה. מבפנים יוצא דימיטרי השומר (רוסי בן חמישים ורחב מידות, שיער מאפיר ולבוש מדים כחולים של חברת אבטחה).
רואה את אליסיה, פותח את הדלת.

דימיטרי (ברוסית):

שלום אליסיה. איפה לב?

אליסיה (ברוסית):

בבית.

אני צריכה שנתקשר למשטרה.

דימיטרי (ברוסית):

מה קרה?

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.
טלפון מצלצל בקלז אפ, יד עם הרבה צמידים מצלצלים מרימה את הטלפון. היד היא של **שולה** היומנאית (מזרחייה בת עשרים ושבע, לא יפה, מאופרת בכבדות, לבושה מדי שוטר) העונה לטלפון.

שולה:

משטרת אופקים, מה הבעיה?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

דימיטרי השומר יושב במשרד שלו ומחזיק את השפופרת. **אליסיה** עומדת לידו.

דימיטרי (מדבר עברית לאט, שוקל כל מילה):

שלום... זה דימיטרי, השומר של המתנ"ס.

יש כאן ילדה... היא אומרת שמישהו צריך עזרה... בחוץ לאופקים.

הוא מתבונן באליסיה כשהוא אומר זאת והיא מהנהנת לו בחיוב.

שולה (בטלפון, בהחלטיות):

מהתחלה דימיטרי. מה זיהתה הילדה? ואיפה?

אליסיה (לדימיטרי ברוסית):

אני ראיתי אנשים בואדי והם צועקים לעזרה.

דימיטרי (לשולה בעברית):

היא ראתה אנשים בואדי (מבטא את המילה "וואדי", כמילה לא מוכרת). היא אומרת שיש להם בעיה... הם צעקו שיבואו לעזרה שלהם.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:

מה הבעיה שלהם?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

דימיטרי (לאליסיה ברוסית):

מה הבעיה שלהם?

אליסיה (ברוסית):

אני לא יודעת בדיוק. אבל אני בטוחה שהם צריכים עזרה מהר.

דימיטרי (לטלפון בעברית):

היא אומרת שהיא לא יודעת בטוח. אבל הם צריכים עזרה מהר.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה מתחילה לאבד קצת סבלנות.

שולה:

מה זאת אומרת לא יודעת?

הם איבדו את הדרך? גנבו להם את המכונית?

נתקעה להם המכונית?

(בסרקזם) הם צעקו הצילו?

אני צריכה לדעת מה הבעיה שלהם.

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

דימיטרי מגמגם קצת ואז מוסר את השפופרת לאליסיה.

דימיטרי (לאליסיה ברוסית):
קחי, תדברי איתה את.

אליסיה (לוקחת את השפופרת):
הלו?

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
את הילדה? איך קוראים לך?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:
אליסיה.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
אליסיה. אני מבינה שאת עולה חדשה.

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:
כן. אבל אני כבר מדברת עברית טוב.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
יופי. אז בואי תספרי לי מה ראית ואיפה?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:
זה היה כשחזרנו מהטיול של הקייטנה. בדרך עברנו ליד נחל.
הוא נמצא לא רחוק מפה.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
יופי. ומה ראית שם, אליסיה?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:
היו שם אנשים שצעקו לעזרה.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
איזה עזרה הם צריכים בדיוק?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:
אני לא בטוחה. הם רק צעקו.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:
הם היו אנשים מבוגרים או ילדים כמוך? כמה אנשים היו שם?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:

אני לא בטוחה. הם היו למטה בואדי, אבל אני שמעתי אותם.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה (בחדות):

רק שמעת אותם או שגם ראית אותם?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה מהססת. היא מתעכבת בתשובתה.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:

אליסיה, שמעת או ראית?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה (מודה בעצבות):

רק שמעתי.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:

ודיווחת את זה למדריכים?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:

כן.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:

ומה הם עשו?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:

הם עצרו את האוטובוס לבדוק.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה (ממתינה לתשובה ומשזו לא באה):

..1

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה:

הם לא ראו אף אחד.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה:

הבנתי.

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה (מתעקשת):

אבל אני שמעתי אותם.

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה (באדיבות מזוייפת):

אני מאמינה לך, אליסיה, את יכולה לתת לי בבקשה את דימיטרי?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

אליסיה מעבירה את השפופרת לדימיטרי. הוא מרים אותה בחשש.

דימיטרי:

הלו?

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה (בשאלה רטורית):

מה אתה רוצה שאני אעשה עם הסיפור הזה, דימיטרי?

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

דימיטרי:

לא יודע. אולי את יכולה לשלוח מישהו לבדוק שם?

13. פנים, יום, עמדת היומנאית בתחנת המשטרה.

שולה (בסרקזם):

בסדר, דימיטרי, בסדר. אני אשלח לשם את כל הניידות שיש לנו כאן במרחב לבדוק את זה. אתה יודע מה? אני אשלח לשם גם מסוק, אולי אפילו שניים ליתר ביטחון.

14. פנים, יום, משרד השומר במתנ"ס.

דימיטרי מחזיק את השפופרת במשרדו ומהנהן בראשו לדברי שולה.

דימיטרי:

בסדר. בסדר. שלום.

דימיטרי מוריד את השפופרת ומסתכל אל אליסיה. אליסיה מביטה בו בחזרה ומחכה לראות מה יגיד. דימיטרי מנענע ראשו לצדדים בשלילה.

15. חוץ, יום, חצר אחורית.

ארז עובר מעל חומת בטון ונכנס לחצר אחורית. הוא יורד מהחומה כשגבו להמשך דרכו. פניו מרצינות. שאולי ושלושת חבריו עומדים בדרכו.

שאולי:

נראה אותך גיבור עכשיו.

ארז (מתבונן בשני החברים האחרים):

מה קרה, פוחד לבד?

שאולי:

הם כאן רק בשביל לדאוג שלא תברח.

זה רק אני ואתה. אחד על אחד.

כמו באלופות, רק בלי שופטים.

תגיד לי כשאתה מוכן.

שלושת החברים של שאולי פותחים מרחב עגול יחסית בו עומדים ארז ושאולי זה מול זה. ארז מסתער על שאולי ומנסה לאחוז בחולצתו. שאולי, גבוה וחזק מארז תופס אותו ומטיל אותו לרצפה. חבריו של שאולי מריעים לו. ארז מזנק מהקרקע ועומד שוב על רגליו. ניכר בו כי הוא מופתע מהמהלך. שאולי מחייך בשביעות רצון.

ארז:

סתם היה לך מזל.

שאולי:
כן?

ארז:
כן! (ומזנק קדימה אל שאולי).

שאולי תופס את ארז, מטילו על הקרקע ומביא אותו לריתוק. ארז מנסה להשתחרר אבל לא מצליח, שאולי משפר את הריתוק ויושב על חזהו של ארז. ראשו של ארז נמצא בין ברכיו של שאולי, ידיו של ארז מוחזקות בחוזקה תחת משקל גופו של שאולי.

שאולי:
גם זה מזל, אה?

ארז שותק, מנסה לנער את שאולי מעליו. לשווא.

שאולי:
חבל שאין כאן את השופט הזה להגיד לי לעזוב אותך, נכון?
אתה נכנע?

ארז לא מגיב.

שאולי:
תגיד שאתה נכנע וזהו.

ארז:
לא.

המדליה שעל צווארו של ארז נמצאת בין רגליו של שאולי והוא אוחז בה.

שאולי:
סתם נתנו לך לנצח בגלל אבא שלך.

ארז לא מגיב טוב לאיזכור של אבא שלו. הוא מנסה בכל כוחו להפיל את שאולי מעליו ופניו מתכרכמות כמעט בבכי.

ארז:
לא נכון.

שאולי:
כן נכון.
כולם יודעים שהשופטים נתנו לך לנצח רק בגלל שאבא שלך מת.

ארז (בקול חנוק):
לא נכון, זה אני ניצחתי.

שאולי (לחברים שלו):
תראו אותו, עוד שניה בוכה.
(לארז) אם הם לא עזרו לך, אז איך זה שאני יושב לך על הפרצוף ואתה בוכה? אה?

שאולי תולש את המדליה מצווארו של ארז. החברים מריעים לשאולי והוא קם מהריתוק וחובט בפניו של ארז פעם נוספת. ארז בקושי מצליח לעצור בעצמו. נשימתו קצרה ועיניו מלוחלחות.

שאולי:
לנצח אותי, עלאק, תראו אותו בוכה כמו ילדה.

שרון:
הוא בטח ירוץ ישר לבכות לאימא שלו שלקחת לו את המדליה.

דבריו של שרון גורמים לשאולי לחשוב. הוא מביט שוב במדליה.

שאולי:
אתה צודק.

שאולי משליך בקושי מסוים את המדליה על החול שליד ארז.

שאולי:

קח את המדליה פלסטיק שלך. אתה יכול לשים אותה על הצוואר
כמה שאתה רוצה, אבל ממחר כולם יידעו מי האלוף האמיתי.

שאולי ושלושת חבריו מתרחקים מארז שעדיין שוכב על הרצפה.

שאולי (לשרון):

צריך לטפל עוד ברועי השטינקר הזה.

שרון:

נתפוס אותו מחר.

שאולי:

ניתן לו לשתות קצת מים בבריכה.

שרון (מגחך):

כן.

קולותיהם הולכים ושוככים כשהם מתרחקים. ארז מתרומם מהרצפה. הוא מרים את המדליה שלו
מהחול, מנקה אותה ואוסף את התיק שלו, שולט בקושי בהתפרצות הבכי שעולה בו. הוא רץ אל מעבר
לקיר.

16. חוץ, יום, מעבר לקיר

ארז כורע ובוכה. הוא נרגע קצת ומנגב את לחייו הרטובות בחולצתו. הוא מבחין במישהו מביט בו וקופץ על
רגליו בהפתעה. אליסיה עומדת קרוב אליו.

ארז (מסתובב בגבו אליה, מציץ עליה בחצי עין אחורנית):
מה את רוצה?

אליסיה:

באתי לחפש אותך. אבל לא רציתי להפריע לך.

ארז (מוחה דמעותיו ומסתיר שבה):

בשביל מה באת לחפש אותי?

אליסיה:

ראיתי שהייתה לך מפה.

אתה יודע איפה זה היה המקום הזה שעצרנו לידו עם האוטובוס?

ארז:

זה לא היה מקום. זה היה סתם באמצע הכביש.

אליסיה:

זה היה ליד הנחל, אתה יודע איפה זה?

אליסיה מיישירה אליו מבט וממתינה שיסביר לה ביתר פירוט. ארז, לאחר היסוס מסוים, מונע על ידי
נימוס וחוסר נעימות מוציא את המפה מתיקו, הבעת פניו חשדנית על מוזרותה של אליסיה. הוא מתבונן
במפה ומתאפס. מתוך תיקו הוא מוציא גם טוש סימון ומסמן נקודות תוך כדי הסבר.

ארז:

טוב, זה אופקים (מסמן נקודה במפה) וזה המצפה שהיינו בו (מסמן עוד נקודה).

זה צריך להיות בערך פה (מסמן עיגול על המפה עם הטוש).

תגידי להורים שלך לנסוע לכיוון צומת אורים ושם לפנות שמאלה.

אליסיה:

ההורים שלי לא יכולים לקחת אותי.

ארז:

אז איך את מתכוונת להגיע לשם?

אליסיה:

אני התכוונתי ללכת לשם.

ארז:
ברגל?

אליסיה:

באוטובוס זה לקח פחות מחצי שעה.
והחמש דקות האחרונות היו בתוך אופקים. זה לא כל כך רחוק.

ארז:

כן, אבל בשביל להגיע לוואדי הזה צריך לחצות את השטח ולנווט בו.
זה לא כל כך פשוט כמו שאת חושבת.
צריך לדעת לקרוא מפה,
ולחכין ציר ניווט, את יודעת מה זה ציר ניווט בכלל?

אליסיה מנענעת ראשה לשלילה.

ארז:

ובמיוחד בשטח כאן, את יכולה ללכת על הר בלילה ולא לשים לב
וליפול לוואדי של חמישים מטר. את צריכה מישהו שמבין בזה, מישהו..

אליסיה (קוטעת אותו בהבנה עצמית שהיא זקוקה לו):
מישהו כמוך.

ארז:

את משוגעת על כל הראש!

אליסיה:

ארז, אני צריכה שתעזור לי להגיע לשם.
יש שם אנשים, בתוך הנחל, שקרה להם משהו.
חייבים להציל אותם.
כשהיינו שם, אני שמעתי אותם.

ארז (סקרנותו מתעוררת מהמצב הדחוף):
בגלל זה לירון ואדווה עצרו את האוטובוס?

אליסיה:

כן, אבל הן לא הסכימו ללכת איתי לבדוק למטה.
(מתחילה להתלבט איך להסביר לארז)
אבל אני בטוחה שיש שם אנשים שממש צריכים עזרה.
אני פשוט יכולה לשמוע אנשים ככה, מרחוק, מבלי לראות אותם.

ארז מתבונן בה במבט ספקני ושותק.

אליסיה:

ככה גם מצאתי אותך עכשיו.
במיוחד בגלל שהיית צריך עזרה.

ארז (בסרקזם עצבני):

אני הייתי צריך עזרה?
אני חושב שמי שצריך כאן עזרה זאת את,
ודחוף (מתחיל ללכת).

אליסיה (רודפת אחריו):

אני נשבעת שאני לא אומרת לך את זה סתם.
יש לי תוכנית.
אנחנו יכולים לצאת תוך חצי שעה.
(ממשיכה למרות התעלמותו של ארז)
ההורים שלי עובדים עד מחר ואני אף פעם לא באה לקייטנה כשיש בריכה.
לא ישימו לב שהלכתי.

ארז:

לא, אליסיה.

אליסיה:

ואתה יכול להגיד לאימא שלך שאתה ישן אצל חבר.

ארז לא מגיב ומכניס את המפה לתיקו.

אליסיה:

זה עניין של חיים ומוות, ארז, אתה חייב לעזור לי להגיע לשם.

ארז (בגבו לאליסיה):

ביי, אליסיה.

אליסיה:

אז מה, אתה מעדיף ללכת לקייטנה מחר ולשמוע איך שאולי מספר לכולם שהוא ניצח אותך?

ארז עוצר ומסתובב אליה באיטיות. כשהוא פונה אליה הוא מדבר בכעס עצור.

ארז:

עדיף זה מאשר שיגידו שהלכתי עם אליסיה המשוגעת.

אליסיה (שלוחה מעט מופרת):

יש שם אנשים שצריכים עזרה. ממש צריכים. אתה חייב להאמין לי.

ארז מתבונן באליסיה חזרה ונראה שהוא כמעט מאמין לה, אבל אז הוא מרים את תיקו ומתרחק משם.

ארז:

מצטער. (מתחיל להתרחק) אני לא יכול לעזור לך

אליסיה (מנסה לקרוא לו):

ארז!

ארז לא מגיב וממשיך להתרחק.

אליסיה:

ארז!

ארז מתרחק. אליסיה משפילה מבטה ברגע של ייאוש ואז מתעשתת ומתחילה לרוץ אל ביתה.

17. פנים, יום, בית משפחת לסרי.

ארז פותח את דלת הכניסה בעזרת המפתח שעל צווארו ונכנס פנימה. ליד הדלת, מבפנים, נמצא כדורגל ופתיחת הדלת מזיזה אותו כך שהוא מתגלגל פנימה לתוך הסלון. המצלמה עוקבת אחרי כדור הרגל שמתגלגל למרגלות תמונה גדולה של רב-סרן לסרי הנמצאת בפינת הנצחה בסלון. תנועת הכדור היא כמו העברת פאס מטאפורית בינו לבין אבא שלו הנמצא בתמונה. ארז מתבונן בתמונה.

18. פנים, יום, הסלון

ארז מתיישב עם צלחת אוכל על הכורסה בסלון. הוא יושב ומביט קדימה, אל תמונת אביו. קלוז אפ של התמונה (רב-סרן לסרי הוא מזרחי כבן שלושים, גבוה, נאה, לבוש מדים עם דרגות רב-סרן ומחזיק בהצלב אם-16 קצר. בתמונה, רב-סרן לסרי מחייך חיוך רחב ובוטח ועיניו מביטות ישירות קדימה). ארז מכניס את האוכל לפיו, לועס וממשיך להביט בתמונה.

מימין לתמונת האב יש ויטרינה גדולה ובתוכה תמונות, מדליות ומגינים. בתמונה אחת רואים את רב-סרן לסרי עם חברים מהיחידה, בתמונה שניה רואים אותו בבגדי ספורט, רץ ומיוזע. ארז מכניס עוד ביס לפה.

חזרה לוויטרינה. על הגביעים והמגינים השונים יש כיתובי הוקרה של מקומות ראשונים בריצה. "מקום ראשון בריצת ניווט אישית, פב' 85", "מקום ראשון בריצת 5600 מ', אוגוסט 87" וכן הלאה. בולטת בגודלה תעודת הוקרה מהודרת שבה נכתב "ציון לשבח על גילוי אומץ לב והצלת חיי אדם תחת אש". ארז מתבונן בתעודה והמצלמה מתמקדת בכתוב בה.

ארז בולע את האוכל וניכר כי הוא חושב. עיניו יורדות כלפיי מטה ונתקלות במדליה שלו המונחת על השולחן. ארז מרים אותה ומתבונן בה. מתחתיה מתגלה המפה ועליה הסימון שעשה לאליסיה. המעשה

שהוא צריך לעשות ברור לו עכשיו. ארז מרים את עיניו לתמונת אביו. רב-סרן לסרי מחזיר לו מבט ישיר וחיוך בוטה. ארז קם בהחלטיות מהשולחן.

19. פנים, יום, סלון משפחת בלקלב (משפחתה של אליסיה).
לב (נער מפגר בן 17, אחיה הגדול של אליסיה. גדול ורחב. מרבה לחייך) רואה סרט מצוייר של ה"רוד-ראנר" בטלוויזיה וצוחק. בסרטון רואים את הקוייטי מנסה לתפוס את הרוד-ראנר אך נופל במלכודת שלו עצמו. לב צוחק.

אליסיה (אוף סקריין):
 לב, בוא לאכול.

לב ממשיך לראות עוד קצת. הסרטון מגיע לסיומו. לב קם ממקומו מבלי לסגור את הטלוויזיה.

20. פנים, יום, פינת האוכל
לב מתיישב אל השולחן תוך קריאה.

לב:
 מיט-מיט (חיקוי קריאתו של הרוד-ראנר).

אליסיה יוצאת מהמטבח וצלחת עם אוכל חם בידיה.

אליסיה (ברוסית):
 נגמרו הסרטים, לב?

לב (מהנהן בראשו):
 מיט-מיט

אליסיה (ברוסית):
 תאכל מהר ותיזהר (מניחה את הצלחת), זה חם.

לב מריח את הצלחת באיטיות דובית ומרים את מזלגו. אליסיה הולכת למטבח להביא את מנתה.

אליסיה (ברוסית, תוך כדי הליכה למטבח):
 מה עשית עם אבא בבוקר, היום?

לב (ברוסית):
 שמנו דברים למעלה, בארון.

לב לוקח מנה במזלגו ומכניס לפיו.

לב (בפה מלא אוכל חם, ברוסית):
 חם, חם.

אליסיה (חוזרת מהמטבח עם צלחתה, ברוסית):
 אמרתי לך שזה חם.
 תעשה פו.
 לב שקוע בצלחתו. אליסיה מתחילה לאכול אף היא.

אליסיה (ברוסית):
 דיברתם עם אימא?

לב (ברוסית, חושב רגע):
 כן, היא בבית חולים.

אליסיה (ברוסית):
 היא חוזרת מחר?

לב (ברוסית):
 כן, רק מחר.
 (הפוגה)
 את יודעת מה מצאנו בארון?

אליסיה (ברוסית):
 מה?

לב:

את המזחלת!
אני רוצה לצאת ולשחק עם המזחלת.

אליסיה (ברוסית):

אי אפשר, לב.
בשביל המזחלת צריך שלג ועכשיו קיץ ואין שלג.
חוץ מזה, באופקים, אף פעם אין שלג.

לב (ברוסית):

אף פעם?
אז מתי אפשר יהיה לשחק עם המזחלת?

אליסיה (ברוסית):

לא יודעת. לא היום.
היום אנחנו עושים משהו אחר.

לב (ברוסית):

מה?

אליסיה (ברוסית):

תגמור לאכול, אני אגיד לך.

לב אוכל בזריזות את הצלחת שלו. אליסיה מחייכת על המהירות. לב שותה בשלוקים גדולים את המיץ הממותק שבכוס הזכוכית. הוא מניח את הכוס בחבטה קלה על השולחן.

לב (ברוסית, בחיוד):

גמרתי!

אליסיה ממשיכה לאכול בזריזות את מנתה. לב מתבונן בה וממתין שתגלה לו מה הם הולכים לעשות היום, אבל אליסיה ממשיכה לאכול ושותקת.

לב (ברוסית, בקוצר רוח):

נו, תגידי לי!

אליסיה (מניחה את כוסה, ועונה ברוסית):

היום נעשה טיול.

20. פנים, יום, הג'יפ שבואדי

קלוז אפ של מרינה. עיניה עדיין מכוסות בבנדנה. ראשה מושען מעט אחורנית. היא מעולפת. מים מגיעים עד צווארה בתוך הג'יפ. היא מניעה ראשה קלות וחוזרת להכרתה. היא מושיטה יד איטית ומורידה את הבנדנה, בוחנת את סביבתה בהלם. אסטבלישינג שוט של הג'יפ שקוע במים. אחוריו שקועים עמוק יותר מחרטומו, שמבצבץ מעל המים. מרינה ואבי יושבים במושביהם עם נטייה קטנה אחורנית, והמים מגיעים להם עד הכתפיים בערך. מרינה מסובבת ראשה אל אבי. הוא יושב לידה. ראשו שמוט קדימה. על ההגה, שברי זכוכית פזורים על ראשו ודם שותת על פניו.

מרינה:

אבי?

(נוגעת בו) אבי, אתה בסדר?

אבי?

מרינה נוגעת בכתפו ומנענעת אותה, בתחילה בעדינות, ואחר כך בתקיפות יותר. אבי מרים את ראשו, תופס בהדרגתיות את המציאות.

מרינה:

אנחנו התהפכנו.

יורד לך דם פה (נוגעת בראשו).

יורד לך הרבה דם פה.

אבי (נוגע בראשו ובוחן את הדם):

זה בסדר. זה רק שריטה.

אבי מושיט אוטומטית את ידו אל הדלת תוך הנעת פלג גופו התחתון, בצורה שבה רגיל כל בן אדם להפנות גופו לקראת יציאה ממכונית. כאב חד מפלח את רגליו וכל פניו מתעוותים מכאב.

אבי:

נראה לי ששברתי ת'רגל.

מרינה:

גם אני לא יכולה לזוז.

אבי מנסה בידו לפתוח את הדלת שלו. היא תקועה. הוא מנסה שוב, בחוזקה, ולא מצליח.

אבי:

תנסי בצד שלך.

מרינה, תוך כדי עוויתות כאב מהנעת גופה, מנסה לפתוח את הדלת בצד שלה שמסתבר שגם היא תקועה. ניסיונה של מרינה, אינו תקיף כמו של אבי.

אבי:

תני עוד פעם, יותר חזק.

מרינה מנסה שוב, ניכר שהפעולה מאוד כואבת לה. היא מנסה לפתוח את הדלת בתקיפות, אך כל גופה מתעוות מכאב על ניסיונה לזוז. היא נאנקת מכאב ומתנשפת. אבי נפנה לגעת במצחה.

מרינה (לאחר שנרגעה):

אני לא מצליחה.

אבי (בדאגה):

בסדר, לא נורא.

הבאת את הפלאפון שלך, נכון?

מרינה מהנהנת בראשה.

אבי (בחיוך, למרות הכל):

אז אני חושב שהפעם אין לי התנגדות שתדברי בו קצת.

מרינה מחייכת קלות ומחפשת את הפלאפון בכיסה, שנמצא מתחת למים. היא מוציאה אותו, הוא מנותק. היא מנסה ללחוץ על כפתור ההפעלה, אך הפלאפון מלא מים ולא עובד.

מרינה:

הוא לא עובד.

אבי (לוקח לה את הפלאפון מידיה ובוחר אותו):

הוא מלא מים.

בואי נחכה שהוא יתייבש קצת וננסה להפעיל אותו עוד פעם.

אל תדאגי, יהיה בסדר.

אנחנו לא נשאר פה עוד הרבה.

אבי מחייך אל מרינה חיוך בוטח, מרינה מחזירה לו מבט ספקני וחיוך מאולץ.

21. פנים, יום, החדר של ארז

ארז נמצא בחדרו ומכניס דברים בקדחתנות אל תיקו. הסצנה צריכה להעביר התארגנות לחוצה ודחופה בזמן.

הוא מרים ממיטתו מצפן, פותח אותו ובודק אותו ואז מכניסו לתיק. הוא מכניס את המפה. הוא מכניס מימיה צבאית. שני סנדוויצ'ים. משקפת. פנס. ואז מתבונן בחדר ומחפש מה עוד שכת.

מבטו נופל על הארון בחדרו. הוא מתקרב אליו ופותח את דלתו. מתוכו הוא שולף החוצה סכין קומנדן. הוא מוציא את הסכין מהנדן שלו ומתבונן בו. הוא מפנה מבטו הצידה ונתקל בתמונת אביו שעל השידה.

ארז (לעצמו):

אף פעם לא נגד בני אדם.

הוא מחזיר את הסכין לנדן הגומי שלו ומכניס אותו לתיקו. הוא מעיף מבט בשעונו ושם לב שהשעה מאוחרת, הוא נחפז לקחת את תיקו ולצאת מחדרו.

22. פנים, יום, הסלון
ארז אחוז בשפופרת הטלפון ונמצא בשלבי סיום השיחה.

ארז:
אני לא יכול עכשיו. אני אסביר לך מחר הכל, אבל בינתיים אני צריך שתעזור לי. בסדר?
או. קיי, אז אני סומך עליך, רועי. ביי.

ארז מוריד את השפופרת. הוא כותב פתק ומניח אותו ליד הטלפון ולאחר מכן יוצא מהבית.

23. חוץ, שקיעה, רחבת המתנ"ס (MAGIC HOUR)
רחבת המתנ"ס ריקה בזמן שהערב יורד. ארז מסתתר מאחורי אחד השיחים בקרבת מקום ומשקיף על הרחבה. הוא פותח את השעון שלו ומתבונן. הוא סוגר אותו בחוסר שביעות רצון. לפתע מופיעה אליסיה לבדה מעבר לעיקול אחד הבתים. ארז קם לקראתה ומנופף בידו. אליסיה מבחינה בו ומחייכת בשמחה של הפתעה נעימה. ארז מחייך בחזרה. מאחורי אותו עיקול מופיע גם לב כשהוא נושא תרמיל גב גדול. אליסיה נושאת על עצמה רק תיק צד קטן של עזרה ראשונה. למראה לב נמחק החיוך של ארז.

אליסיה (עדיין מחייכת):
ארז, יופי שבאת, זה ממש...

ארז (קוטע):
למה הבאת אותו?

אליסיה מתבוננת בלב ומבינה על מה ארז מדבר. פניה מרצינות.

אליסיה:
הוא יכול לעזור.

ארז:
אבל הוא..

ארז לא מסיים את ההגדרה ואליסיה לא משלימה אותו.

אליסיה:
זה בכלל לא משנה. רק עברית הוא לא יודע. אני אדבר איתו.

ארז:
זה יעשה לנו בעיות.
ללכת איתך, אני לא יודע אם יש לך כושר בכלל, למסע ארוך וקשה,
זה מסובך מספיק, אבל לקחת איתנו גם ילד מ..(מתעכב על העיצור ומחליף את המילה),
ילד עם בעיות, זה כבר מוגזם. הוא רק יסבך אותנו.

לב מתבונן בארז העצבני שצועק אל עבר אליסיה ונראה מופתע.

לב (לאליסיה, ברוסית):
הוא גם בא איתנו לטיול?

אליסיה (ברוסית):
הוא לא רוצה לבוא. הוא חושב שאתה תעשה בעיות.

לב (ברוסית):
אני?
(פונה לארז בעיברית, מנענע ידיו לצדדים) לא, לא, לא,
(ברוסית) אני אתנהג יפה.
אני ילד טוב.

לב מצדיע בידו הצדעה מרושלת ותוך כדי כך שורק שריקה קטנה. הוא חוזר על המחווה הזאת פעמיים. ארז מביט בו במבוכה.

לב (ברוסית, מרים את ידו בשבועה):
אני נשבע להתנהג יפה.

אליסיה (מתרגמת לעברית):
הוא נשבע להתנהג יפה.

ארז שותק.

אליסיה:
אם אתה לא רוצה, אתה לא חייב, במילא התכוונו ללכת בלעדייך.
(הפוגה) הוא יהיה בסדר.

ארז מהסס לרגע.

ארז:
או. קיי. אבל אליסיה, דיר באלק אנחנו מגיעים לואדי ואין שם כלום.
ארז מתחיל לצעוד. אליסיה מתחילה לצעוד אחריו ומסמנת ללב להצטרף. שיחתם מתבצעת בתנועה.

ארז:
הבאתם אוכל?

אליסיה:
כן.

ארז:
כי נראה לי שהוא יצטרך יותר מאיתנו. ועזרה ראשונה?

אליסיה (מרימה את תיקה):
כאן.

24. חוץ, ערב, כביש (אור אחרון)
ארז, לב ואליסיה הולכים אל עבר השמש השוקעת. צלליותיהם מושחרות על רקע השמש הישירה. לוחם, קוסמת וענק היוצאים לבצע מעשה הירואי. התמונה צריכה להיות קסומה.

לב (ברוסית):
מתחילים את הטיול?

אליסיה (ברוסית):
עכשיו, כן.

ארז (לאליסיה):
מה הוא שאל?

אליסיה:
אם אנחנו מתחילים את הטיול.

ארז:
אה. את יכולה להגיד לו שכן.

אליסיה:
כבר אמרתי.

לב (ברוסית):
איך קוראים לילד הזה?

אליסיה (מתרגמת):
הוא שואל איך קוראים לך.

ארז (ללב):
ארז. קוראים לי ארז.

לב:

ארז (חוזר על השם).
לב (מצביע על עצמו).

ארז:
לב?

לב:
דה.

ארז:
איזה מין שם זה?

אליסיה:
זה על שם לב טולסטוי. הוא היה סופר מפורסם ברוסיה.

ארז:
בחיים לא שמעתי עליו.

לב (ברוסית):
לב טולסטוי. זה אני.
מיט-מיט.

25. פנים, ערב, סלון משפחת לסרי.

דלת הכניסה נפתחת ו**ענת** (בת 32, יפה, חטובה, ברונטית, אימו של ארז) נכנסת הביתה. משקפי שמש שחורות של אלמנה על עיניה. על ידיה היא מחזיקה את **מורן** (בת שנתיים, אחותו הקטנה של ארז). היא מניחה את תיקה ואת צרור המפתחות ליד הדלת ומורידה את מורן מהידיים.

ענת:
את רוצה בקבוקי?

מורן מהנהנת.

ענת:
אז, בואי, תשבי פה (מפנה אותה לספה שבסלון) מול אבא.
אני מייד אביא לך בקבוקי.

בדרכה למטבח חולפת ענת ליד הטלפון ומבחינה בפתק של ארז. מרימה אותו. קוראת את הכתוב בו:

"הי אמא

אני ישן היום אצל רועי.

אני אתקשר אליך ב – 9 או 10

אל תדאגי לי,

ארז."

26. פנים, ערב, סלון משפחתו של רועי.

רועי יושב ורואה טלוויזיה. לידו יושבת אחותו הקטנה **נופר** (בת 6, חמודה מאוד). **רונית** (בת 12, נערה מתפתחת עם פלטה על השיניים, אחותו של רועי) יושבת מאחוריו ומדברת בטלפון.

רונית (לרועי):
נו, רועי, תנמך!

רועי:
הנמכתי כבר. גם ככה אני בקושי שומע עם כל הקשקושים שלך ברקע.

נופר ורועי מדברים מול הטלוויזיה, רונית מדברת לטלפון.

נופר (לרועי):
אני רוצה לראות קלטת.

רונית (לטלפון):
לי, את שומעת?
והיא אמרה לי שהם קבעו להיפגש היום אחרי
בית ספר.
אמרתי לך שהם יהיו זוג בסוף.
חכי שניה, יש לי ממתינה, זה בטח היא, אני מייד
חוזרת אלייך.
(מחליפה לשיחה ממתינה) הלו?

רועי:
לא עכשיו.

27. פנים, ערב, בית משפחת לסרי
ענת נמצאת על הקו. מורן נמצאת לידה שותה מהבקבוק.

ענת:
שלום, אני מצטערת שאני מפריעה בשיחה ממתינה,
פשוט רציתי לראות שהכל בסדר עם ארז, הבן שלי, הוא נמצא אצלכם.

28. פנים, ערב, סלון משפחתו של רועי.

רונית:
ארז?

פרצופו של רועי מרצין כשהוא שומע את השם "ארז". הוא מזנק מהספה שלו.

רונית:
איזה ארז? החבר של רועי? הוא לא כאן.

נופר הקטנה מנצלת את קומו של רועי אל הטלפון ושמה לעצמה קלטת בוידאו ולוקחת את השלט.
רועי חוטף לרונית את השפופרת, ובפרצופו רב המבע עושה לה פרצוף של "תהיי בשקט".

ענת (בטלפון, נשמעת מודאגת):
הוא לא אצלכם?

רועי:
הוא כאן, אימא של ארז, הוא כאן. ארז כאן.
אחותי פשוט לא שמה לב מה קורה מסביבה.

רונית מסתכלת במבט עצבני ואז בועטת בו קלות. הוא מרים עליה יד מאיימת, אבל לא נוגע בה.

27. פנים, ערב, בית משפחת לסרי

ענת:
הי רועי. אתה יכול לתת לי אותו רגע?

28. פנים, ערב, סלון משפחתו של רועי.

רועי (מביט סביב במצוקה):
אההה...כן, רגע, הוא לא יכול בדיוק כרגע (הוא מסתכל על רונית בשביל למצוא תשובה, אבל היא מחזירה
לו מבט שואל ומתגרה)...כי הוא...בשירותים. הוא בדיוק בשירותים, עכשיו, את יודעת...הוא בשירותים
ו...אחותי נמצאת בשיחה ממתינה, אז...

רונית מניפה לרועי בוחן במחווה סרקסטית של "יופי של תשובה". רועי מנסה לתת לה מכה ביד על מנת
לרמוז לה להפסיק להפריע לו.

27. פנים, ערב, בית משפחת לסרי

ענת:
בסדר, אני לא רוצה להפריע, רק תגיד לו שיתקשר אליי אחר כך, בסדר?

28. פנים, ערב, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
אני אגיד לו. להתראות.

רועי מחליף חזרה את השיחה הממתינה ונותן את השפופרת חזרה לרונית, אחותו. רונית מאזינה לשפופרת.

רונית:

ניתקה (מורידה את השפופרת). איך אתה מפצה אותי?

רועי:

לא מפצה אותך על כלום. אז מה אם היא ניתקה.

רונית:

בטח שאתה מפצה אותי. אחרת אני אספר שארו לא פה.

רועי (מסתכל בה ומתלבט):

אני מחליף אותך בפח פעמיים.

רונית:

עשר פעמים.

רועי:

מה עשר? הגזמת לגמרי. חמש, מקסימום.

רונית:

עשר. אם לא, אני אגיד לאימא.

רועי:

את לא תעשי לי את זה.

רונית (פותחת את פיה בקול גדול):

אי...

רועי (מתפרץ ועוצר אותה):

עשר, בסדר, עשר פעמים אני מוריד את הפח. אבל את עוזרת לי לחפות עליו.

רונית:

אין בעיה. אם היא מתקשרת עוד פעם, אני כבר אתן לה תירוץ.

רועי:

יופי.

רונית (מושיטה את ידה לסגור את העיסקה ביניהם):

תזכור. עשר פעמים.

(תוך כדי לחיצה, בניגון) אין החזרות ואין זיכויים.

29- חוץ, כמעט לילה, הג'יפ שבבריכה

אבי מרכיב את מכשיר הפלאפון ומנסה להדליק אותו. **מרינה** עוקבת אחריו במתח ומחכה לראות אם הפלאפון יתחיל לעבוד. אבי מנסה פעמיים ללחוץ על הכפתור. ללא הועיל. הוא מחזיר למרינה מבט מיואש ומנענע ראשו לצדדים. השמש שקעה וכמעט חשוך בשעה זו.

מרינה:

אולי הוא צריך עוד קצת להתייבש.

אבי:

בקושי נשאר אור בשביל זה.

(בוחר את הסביבה)

אנחנו צריכים לנסות להזעיק עזרה בדרך אחרת.

מרינה:

איך?

אבי מושיט ידו ולוחץ על צפצפת הג'יפ. פעם אחת. פעמיים. פעם אחת ארוכה.

מרינה:

אתה חושב שמישהו יישמע:

אבי:

אם נייצר רעש, אז יכול להיות שכן.
(לוחץ על הצפצפה שוב וגם מתחיל לצעוק)
מישהו שומע?!
הלו?! מישהו שומע אותי?!
הלו?!

אבי מפסיק בשביל להקשיב אם מישהו מגיב. הד הצעקות של אבי נשמע בגבעות מסביב וחוזר אליהם.
אחר כך משתרר שקט.

מרינה:

באמת אף אחד לא מכיר את המקום הזה חוץ ממך?

אבי:

לא, יש כאן שטחים חקלאיים ואולי בדואים.
אנחנו רק צריכים שמישהו יישמע אותנו.

אבי לוחץ על הצפצפה שוב.

30. חוץ, לילה, הכביש ההיקפי

ארז, אליסיה ולב יורדים מהגבעה ומתקרבים לכביש העוקף של היישוב. הם מתחילים ללכת לכיוון השער.
מכונית חולפת על פניהם. ארז ואליסיה משפילים מבטם וממשיכים. לפתע נשמעת צפירה קצרה של סירנה
ומייד מפסיקה. על הכביש, בצד השני של השער מהמקום בו הם מתקדמים, מופיעה ניידת משטרה ונוסעת
לאט לכיוונם על הכביש.
ארז, שהוא המוביל של השיירה, מסתובב אחורנית לאליסיה.

ארז (בלחש):

תמשיכו ללכת כרגיל.
ושהוא (מניד ראש אל לב) לא יעשה שום דבר טיפשי.

אליסיה (ברוסית, ללב):

משחקים את משחק השקט, לב

לב:

או. קיי (ובידו עושה מחוות נעילה של השפתיים).

הניידת מתקדמת לכיוונם לאט והילדים ממשיכים ללכת לכיוונה ולכיוון השער. ארז מעיף אליה מדי פעם
מבט מעיניו המושפלות. כעשרה מטרים לפני שהם מגיעים לתחילת שביל העפר של השער, מגיעה אליו
הניידת ופונה אל עבר השער. הילדים ממשיכים ישר על הכביש.

31. חוץ, לילה, הכביש ההיקפי ליד השער

הניידת עוצרת לפני השער ושני השוטרים יוצאים ממנה. השוטרים הם אמנון (בן 30, גבר מזרחי גדול וחם.
לא שרירי או חסון אבל גם לא שמן. אחד שיכול לתת חיבוק חם) וציון (בן 28, מזרחי, נמוך ורזה, מגולח
שיער). אמנון מדליק לעצמו סיגריה בדרך אל השער. השוטרים ממשיכים את שיחתם מהניידת.

אמנון:

לא בטוח שזה רעיון טוב

ציון:

אמנון, כולה פגישה. יושבים, מדברים. מתאים-מתאים, לא מתאים-לא מתאים.

אמנון וציון אוחזים כל אחד בדלת אחת של השער וסוגרים אותו יחדיו. הילדים חולפים על פניהם בשקט.

אמנון:

איך אמרת קוראים לה?

ציון:

טובה.

אמנון (חסר שביעות רצון מהשם):

לא יודע, לא נראה לי כל הסיפור הזה

ציון:

מה איכפת לך לנסות?

אמנון:

כל המילים נעלמות לי בפגישות העיוורות האלו ובסוף מה שיוצא זה יותר פגישה אילמת

ציון ואמנון חוזרים לניידת.

ציון:

בסדר, אז ממשיכים הלאה. רק שתדע שאני ושרית ככה קרובים (מסמן באצבעותיו) מלהתייחס ממך. ואל תעשן בניידת!

אמנון עושה פרצוף ונשאר מחוץ לניידת לעשן.

32. חוץ, לילה, הכביש ההיקפי בסמוך לשער

הילדים עברו את הניידת ומתחילים להתרחק ממנה. אמנון מעשן ומשוטט מחוץ לניידת. הוא מבחין פתאום בילדים ההולכים.

אמנון (צועק):

וואו, ילדים?

מדיום שוט על ארז. פרצופו קופא. מאחוריו אליסיה ובעומק שלהם אמנון, לא בפקוס, ליד הניידת.

אמנון (צועק):

לאן זה?

ארז מסתובב אחורנית ובחיוך בוטח מתקדם אל עבר אמנון.

ארז:

אנחנו סתם יצאנו קצת לטייל.

ציון עוקף את הניידת אל הצד של אמנון ושניהם מתקרבים אל הילדים.

אמנון:

בשעה כזאת?

ההורים שלכם יודעים מזה?

ארז מחליף מבטים עם אליסיה. שניהם נראים קצת מודאגים ולא יודעים מה להגיד. אבל לפני שהם מספיקים להגיב, ממשיך אמנון את דבריו.

אמנון (לארז):

אתה הבן של לסרי, נכון?

ארז (מופתע קצת):

כן.

אמנון:

ראיתי אותך במגרש כמה פעמים, עם אבא שלך. בבאר שבע. עכשיו אני כבר כל שבת שם, מאבטח את המשחק. אבא שלך גם היה אוהד גדול.

ארז:

כן, גם אני אוהד שלהם, אפילו שלא יצא לי להיות באף משחק מאז ש..(הפוגה).

אמנון:

לא הפסדת כלום. רק פדיחות היו לנו במשחקים האחרונים.

ארז:

אוהד אמיתי לא נוטש בזמנים קשים.

אמנון (מחייך):

כן, אני זוכר שאבא שלך היה אומר את זה.

הוא היה אחלה גבר.

ארז מחייך בהכרת תודה.

אמנון (חוזר בהדגשה על דבריו):
הוא היה אחלה גבר.

אמנון מביט בו בשתיקה אמפטיית, נושף מהסיגריה ואז ממשיך את השיחה.

אמנון:

אז מה, אתם עושים מסע או משהו?
רוצים שניקח אתכם הביתה בניידת?
טקסי ספיישל.

ארז:

לא, לא צריך, אנחנו כבר נחזור ברגל.

אמנון:

עזוב, הבית שלך רחוק, בואו עלו, זה לא סיפור.

ארז רומז לאמנון להתקרב אליו רגע עם האצבע.

ארז (לאמנון וציון בלחש):

אתם רואים את הילד הגדול הזה שמה?

ציון ואמנון מסתכלים על לב. לב מסתכל עליהם בחזרה ואז חוזר על תנועת נעילת השפתיים שעשה מקודם.

ארז (ממשיך בלחש):

כמו שאתם רואים... הוא לא כל כך (ארז מסובב את אצבעו על רקתו לתנועת משוגע)
...אתם יודעים.

אליסיה רואה את התנועה שארז עושה.

ארז:

... הוא שמע שהיינו בטיול היום בקייטנה, והוא רצה גם,
אז אנחנו עושים לו טיול כזה, כאילו, לא באמת.

אמנון (עונה בלחש):

כן, אבל אתם הולכים על הכביש בחושך וזה מסוכן.

ארז (בלחש):

אל תדאג, אבא שלי נתן לי פנס ואנחנו חוצים כאן את הכביש ונכנסים מיד חזרה לשכונה.
רק אל תיקחו אותנו, כי זה יקלקל לנו את ה"טיול". בסדר?

אמנון (עונה לו בלחש):

אין בעיה, גבר.

(בקול רם) טוב, שיהיה לכם ערב טוב ואני מקווה שתיהנו מהטיול.
ואותך (פונה לארז) אני מקווה לראות במגרש.

ארז חוזר לאליסיה ולב. לב מנופף ידו לשוטרים ומחייך. הילדים מתרחקים לכיוון הבתים.
ציון ואמנון מתבוננים בהם מתרחקים ורק אחר כך הולכים לכיוון הניידת.

33. פנים, לילה, בניידת

אמנון וציון נכנסים לניידת ותוך כדי מחדשים את השיחה ביניהם.

ציון:

לסרי הזה היה חבר שלך?

אמנון:

לא, היכרתי אותו מהחבריה בבית ספר.
אחלה גבר שבעולם.
מכולם פה הוא הגיע הכי רחוק.

עד ש...נהרג.
 בחדשות היו כל מיני לכלוכים ויענו פרשנים על איך קרה ומה קרה
 אבל אני מוכן להישבע באבא שלי שהכל שטויות.
 כל מי שהכיר אותו יכול להגיד לך שזה הכל שטויות.

ציון:

הבן שלו נראה יצא בסדר.

אמנון:

כן, נראה ככה. אבל זה ייקח קצת זמן. לכל המשפחה שלו ייקח זמן.

ציון:

כמה ילדים היו לו?

אמנון:

חוץ מזה יש עוד ילדה קטנה והאימא.
 היא לא מאופקים במקור. לסרי הביא אותה לפה אחרי שהתחתנו.

ציון:

מסכנה.

אמנון:

ענת.

קוראים לה ענת.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסרי

ענת מכינה מנת אוכל למורן. היא מניחה את המנה על מגש כיסא האוכל שבו יושבת מורן. מורן מציינת את שם המאכל (סלט או ביצה, או פתיתים, תלוי בהעדפות הילדה השחקנית) וענת מאשרת את ההבחנה בהתלהבות מחזקת של אימא.
 ענת מרימה את שפופרת הטלפון ומחייגת לרועי. פניה נוגות בזמן שהיא מחכה לתשובה.

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.

רונית עדיין מדברת בטלפון. הפעם עם חברה אחרת.

רונית (בטלפון):

ומה עשיתם?

איפה? בבורגר?

יו, הדס, זה בטח לי, חכי שנייה (מעבירה לשיחה הממתינה), לי?

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסרי

ענת אוחות בשפופרת ועונה לרונית.

ענת:

לא, זאת אימא של ארז.

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.

רונית (מרצינה ומעיפה מבט לרועי):

אה, אימא של ארז...מה שלומך?

רועי מזנק ונעמד ליד אחותו.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסרי

ענת:

אני שוב מצטערת להפריע בשיחה ממתינה,
 אבל כל הזמן תפוס אצלכם וארז עדיין לא התקשר אליי.
 אני רק רוצה לשמוע שהכל בסדר. את יכולה לתת לי אותו?

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.

רועי מסמן לאחותו בסימני ידיים שתגיד שהוא וארז לא בבית ושהם יצאו החוצה. רונית מסתכלת בו במבט אבוד.

רונית:

אה...ארז הוא עם רועי ו...הנה קחי תדברי עם רועי (ומוסרת את השפופרת לרועי).

רועי לוקח את השפופרת במבט המום. רונית מושכת בכתפיה ויוצאת מהסלון לחדרה. רועי מגלגל עיניו בכעס ואז עונה.

רועי:

שלום, אימא של ארז.

ענת (בטלפון):

הי רועי, ניסיתי להשיג אתכם כבר כמה פעמים, אבל כל הזמן תפוס אצלכם.

רועי:

כן, אחותי מדברת הרבה בטלפון. בגלל זה גם לא התקשרנו.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסריענת:

בסדר, אני לא רוצה להפריע. אתה יכול להביא לי את ארז?

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.רועי:

ארז...את לא תאמיני, אבל הוא עוד פעם בשירותים.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסריענת (בדאגה):

הוא לא מרגיש טוב?

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.רועי:

לא, לא, הוא מרגיש מצוין. אבל...את יודעת מה, חכי רגע אני אלך לבדוק.

רועי מוריד את השפופרת ומכסה את פומיתה. שפתיו נעות בזמן שהוא סופר בלב.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסרי

ענת ממתינה בצד השני. חולפות כמה שניות.

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.רועי (מרים את השפופרת):

הוא אמר שהוא עוד כמה דקות יוצא ושהוא ירים לך טלפון.

34. פנים, לילה, המטבח של משפחת לסריענת:

בסדר, תגיד לו שאני מחכה.

35. פנים, לילה, ביתו של רועי.

רועי מוריד את השפופרת. רונית חוזרת מהמטבח לסלון ומתקדמת לכיוון דלת היציאה.

רועי:

ככה את עוזרת?

רונית:

מצטערת. היה לי בלק אאוט.

(צועקת למטבח) אימא, אני קופצת להדס לרגע. אני חוזרת עוד מעט.

רועי:

למה לא אמרת לה שאנחנו בחוץ? עשיתי לך סימנים.

רונית:

חשבתי שאתה רוצה שאני אתן לך אותה.

רועי:

את כזאת סתומה.
אני לא מוריד את הפח.

רונית:

הי, עסק זה עסק. לחצת-נסעת.

רועי:

אבל סיכמנו שתעזרי לי.

רונית:

החזקתי את הקו תפוס רוב הזמן ובקושי עברתי שיחות ממתיונות.
תגיד תודה שאני לא אומרת כלום לאימא.

רונית יוצאת מהבית. רועי נשאר עם פניו לדלת היציאה ומעווה פניו בחיקוי מזלזל של התבטאות אחרות.

רועי (לעצמו):

תגידי תודה שאני לא שם לך רעל בקורנפלקס

רועי חוזר ומתבונן על שפופרת הטלפון העומדת על כנה. הוא מעיף מבטים לצדדים ואז מרים את השפופרת, מניח אותה בצד ומשאיר את הטלפון פתוח.

36. חוץ, לילה, על הכביש ההיקפי של הישוב.

ארז, לב ואליסיה הולכים בשקט בצידו של הכביש ההיקפי של אופקים. הליכתה של אליסיה קצת כועסת בזמן שהיא פוזלת אל ארז. ארז קולט את מבטה הכעוס.

אליסיה:

למה עשית את התנועה הזאת?
(מדגימה את סיבוב האצבע על הרקה)

אליסיה עוצרת. ארז עוצר גם ומביט בה במבוכה.

ארז:

הייתי צריך לספר משהו, שלא יתפסו אותנו.

אליסיה:

לא היית צריך לספר את זה.

ארז:

מה זה משנה מה אמרתי? זה היה סתם שקר.

אליסיה:

זה לא היה סתם שקר, אתה צחקת על אח שלי והתייחסת אליו כאילו הוא...

אליסיה שותקת להפוגה קטנה. ארז ממשיך אותה.

ארז:

כאילו הוא מה? מפגר?
לא נעים לי להגיד לך את זה, אבל זה מה שהאח שלך באמת.
זה לא קללה, זה פשוט המצב.
אפילו עכשיו הוא לא מבין על מה אנחנו מדברים.

אליסיה:

הוא מבין הרבה יותר טוב ממה שאתה חושב.

ארז:

כן? (פונה ללב) לב, לאן אנחנו הולכים?

לב מתבונן בו ולא מבין, הוא מסתכל אל אליסיה ומחכה שתגייד לו מה ארז אומר. אליסיה שותקת.

ארז:

למה את לא מתרגמת? אני רוצה לשמוע מה הוא יענה.
לב, לאן אתה חושב שאנחנו הולכים?

אליסיה עדיין שותקת. מבטה מושפל לרצפה באי נוחות.

לב (ברוסית):

מה הוא שואל?

אליסיה (ברוסית, ללב):

הוא שואל אותך אם אתה יודע לאן אנחנו הולכים?

לב (מחייך לארז ועונה ברוסית):

כן (מהנהן בראשו) אנחנו הולכים לטיול.
טיול.

לב חוזר על המילה, מדגים הליכה ברגליו ומצביע על התרמיל שיש לו על הגב.

ארז (לאליסיה):

סיפרת לו על האנשים בואדי?
סיפרת לו למה אנחנו באמת הולכים?

אליסיה שותקת ומתחילה ללכת. לב הולך אחריה וקורא לארז לבוא איתם, הוא ממשיך את הדגמת ההליכה ברגליו.

ארז (בשקט):

אז מה את רוצה ממני?

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

שפופרת הטלפון עדיין מונחת בצד והטלפון פתוח. **גאולה** (בת 40, עגלגלה, אימו של רועי, נראית כמו אם תשושה לחמישה ילדים) עוברת ליד הטלפון ומבחינה כי הוא פתוח.

גאולה:

מישהו בטלפון?

היא מרימה את השפופרת ומאזינה לצליל התפוס ואז מחזירה את השפופרת לכנה.

גאולה:

שיהיו לי בריאים, הילדים האלה...

גאולה מתרחקת שני צעדים מהטלפון כשהוא לפתע מצלצל. היא חוזרת אליו על מנת לענות, **כשרועי** מגיח פתאום מהצד ומרים לפניה.

רועי:

הלו?

38. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.

ענת נמצאת בצד השני. היא יושבת בסלון, כשמורן בחיקה. מורן לבושה פיגימה ושיערה רטוב מהמקלחת.

ענת:

רועי?

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי מסמך לאימא שלו שזה בשבילו והיא מתרחקת באיטיות חשדנית אל המטבח.

ענת (בטלפון):

מה קורה עם ארז? אני ביקשתי שהוא יתקשר אליי.

רועי:

כן, אני יודע, אני גם אמרתי לו, אבל אחותי הייתה כל הזמן בטלפון,
ואז אבא שלי היה צריך לעשות שיחה חשובה,
ואז יצאנו החוצה קצת, כאן קרוב לבית, בשביל לשחק קצת,
בקיצור, הוא באמת רצה, אבל לא יצא לנו להתקשר עד עכשיו.

38. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.
ענת סורקת את שיערה הרטוב של מורן לפני השינה.

ענת:
בסדר, רועי, בסדר, אני לא כועסת. רק קצת מודאגת.
אתה יכול לתת לי אותו בבקשה?

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
אהה... הוא עדיין בחוץ עם אחותי.

38. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.

ענת:
עם אחותך?

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
כן... הוא מראה לה משהו בגידו. את יודעת, להגנה עצמית...

38. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.

ענת:
אתה יכול לקרוא לו? אני אשאר על הקו.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
לא... זה... אימא שלי פשוט צריכה רגע את הטלפון.
אני הולך להביא אותו. הוא יתקשר אלייך ממש עוד כמה דקות, אני מבטיח.

38. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.

ענת:
תגיד לו שאני מחכה בדיוק חמש דקות, ואם הוא לא מתקשר, אני באה ומחזירה אותו הביתה.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
אל תדאגי, אימא של ארז, הוא יתקשר. להתראות.

רועי מוריד את הטלפון. אימא שלו יוצאת מהמטבח ומתקרבת אליו.

גאולה:
מי זה היה?

רועי:
זה? סתם. מישהו מהקייטנה.

גאולה מביטה בו במבט חשדני.

גאולה:
מספיק עם הטלפון. כבר מאוחר.
הגיע הזמן ללכת לישון.

רועי:

בסדר.

גאולה חוזרת למטבח לשטוף כלים. רועי מתבונן בטלפון המונח על כנו. בקיר שמעל לטלפון יש שעון קיר גדול. הוא מראה 9:50.

גאולה (מהמטבח):
אתה הולך להתארגן?

רועי:
עוד שניה.

רועי מחליף מבטיו בין השעון, דלת המטבח שבו נמצאת אימו והטלפון שעומד לו בשקט. מחוג השניות של השעון משלים שני סיבובים.

גאולה (מהמטבח):
נו?

רועי:
עוד שניה, אימא.

רועי ממשיך להביט בשעון. הוא מראה 9:54 והשניות האחרונות שלו מתקדמות במהירות. השעון מתחלף ל-9:55 ובדיוק באותה שניה הטלפון מצלצל. רועי מביט בו בבעתה. הטלפון מצלצל עוד פעמיים.

גאולה (מהמטבח):
רועי, אתה עונה?

רועי:
כן, אימא.

רועי הולך באיטיות אל הטלפון. מותח את הצילצולים יותר ויותר.

גאולה (עדיין מהמטבח):
תענה כבר!

רועי מרים את השפופרת באיטיות ומניח אותה על אוזנו.

רועי (בקול שקט):
הלו?

39. חוץ, לילה, טלפון ציבורי בצומת דרכים.
ארז עומד בתא טלפון ציבורי מואר בתוך חושך מוחלט. הוא מחזיק בשפופרת.

ארז:
רועי? מה המצב? זה אני.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.
רועי עונה לארז בהתלהבות ושמחה.

רועי:
ארז? ארז!

איפה אתה, יא מנייק, איפה אתה?
יו, יו, איך סיבכת אותי. אימא שלך התקשרה לכאן כבר כמה פעמים.
אמרת לי שאתה כל הזמן בשירותים והיא כבר לא מאמינה לי יותר.
היא אמרה שאם אתה לא מתקשר אליה עכשיו, היא באה לקחת אותך.
איפה אתה בכלל?

39. חוץ, לילה, טלפון ציבורי בצומת דרכים.

ארז:
אני עוזר לאליסיה באיזה משהו. זה סיפור ארוך.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
איזה אליסיה?

39. חוץ, לילה, טלפון ציבורי בצומת דרכים.

ארז:
נו. מהקייטנה.
תשמע, אתה חייב להגיד להם מחר שאני לא מגיע כי אני לא מרגיש טוב.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי (בחוסר אמון):
מה? אתה אצלה עכשיו?

39. חוץ, לילה, טלפון ציבורי בצומת דרכים.

ארז (מביט מעבר לכתפו, מתבונן באליסיה ונבוך):
אה. לא בדיוק. אני רק עוזר לה במשהו, משהו חשוב שהיא צריכה אותי.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
תגיד לי, אתה דלוק עליה?

39. חוץ, לילה, טלפון ציבורי בצומת דרכים.

ארז (נבוך מהשאלה):
מה פתאום! תפסיק כבר אתה עם השטויות שלך!
(מנמיך קולו לאחר ששם לב שאליסיה מתבוננת בו צועק)
אני רק עוזר לה במשהו.
אני רק צריך שתגיד מחר בקייטנה שאני לא בא.

37. פנים, לילה, סלון משפחתו של רועי.

רועי:
בסדר, בסדר. אבל אחר כך אתה מספר לי כל מה שעשית איתה.
ודיר באלק אם לא, כי אין לך מושג כמה אני הסתבכתיבשביך.

נשמע קול של שיחה ממתונה בטלפון של רועי. רועי מזנק מבהלה.

רועי:
הנה, זה בטח אימא שלך!
אני אנתק, אתה חייב להתקשר אליה עכשיו,
ככה היא תחשוב שזה ממתונה בגלל שאתה התקשרת אליה,
תתקשר אליה עכשיו. ביי!

רועי מוריד את הטלפון. הוא צונח על הריצפה לאחוריו תוך כדי בימוי התקף לב וגניחות ואז הוא מעביר את כף ידו על מצחו כאילו הוא מנגב זיעה.

רועי:
זה היה קרוב, זה היה קרוב, וואי
(פוקח את עיניו ומתרומם).
אני אהרוג אותו, אני נשבע, אני אהרוג אותו.

אימו יוצאת מהמטבח, מנגבת ידיה במגבת.

גאולה:
את מי תהרוג?

רועי (מעיף אליה מבט מופתע):
אף אחד, אימא, אף אחד.
(מזנק ממקומו ורץ לחדרו)
לילה טוב.

40. חוץ, לילה, טלפון ציבורי.
ארז אוחז בשפופרת ומדבר עם אימו בטלפון.

ארז:
הכל בסדר, אימא, את לא צריכה לדאוג.

41. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.
ענת עומדת ליד הטלפון בסלון ביתה.

ענת (אוחזת בשפופרת):
מה רועי אמר לי שהלכת לשירותים כל הזמן?
כואבת לך הבטן?

ארז (בטלפון):
לא, אימא, זה לא הבטן. זה היה בגלל המים.
פשוט שתיתי היום בטיול הרבה מים,
כי היה חם ואחר כך הייתי צריך ללכת הרבה לשירותים,
אבל זהו, עכשיו זה בסדר.

ענת מתיישבת תוך כדי שיחה על הספה בסלון, זאת שנמצאת מול תמונתו של רב-סרן לסרי.

ענת:
ואיך היה בטיול?

ארז (ממשיך בטלפון):
היה די נחמד, אימא. אני לקחתי את המפה של אבא
וככה יכולתי לדעת כל הזמן איפה אנחנו...

ברגע שארז מזכיר את אבא שלו, מרימה ענת אוטומטית את עיניה אל עבר תמונתו של בעלה שעל הקיר.
פניה נהיים עצובים.

ארז (ממשיך):
...וכמה זמן יש לנו עד שנגיע לנקודה הבאה, אפילו ניווטתי בסיבוב קטן שעשינו
שם מסביב למצפה.

לחלוחית עולה בעיניה של ענת והיא מסיימת את השיחה בתירוץ שווא. התייפחות קלה מתחילה בקול
שלה.

ענת:
יופי, חמוד שלי, אני חייבת ללכת לבדוק מה עם מורן.
רק רציתי לבדוק שהכל בסדר איתך שם אצל רועי.
יש לך בריכה מחר, נכון?

40. חוץ, לילה, טלפון ציבורי.
ארז נבוך מנימת הבכי ולכן עונה בקורקטיות.

ארז:
כן, יש לנו בריכה.

41. פנים, לילה, סלון משפחת לסרי.

ענת:
יופי, תשמור על עצמך שם, בסדר?
אז, לילה טוב, חמוד. תחלום חלומות טובים.

ענת מנתקת ומתבוננת בתמונה. היא שולפת ממחטה מקופסת הטישו שעל השולחן ומנגבת את עיניה.
מהרקע נשמע קול בכי של ילדה וענת מזנקת מהספה לטפל במורן.

40. חוץ, לילה, טלפון ציבורי.

ארז מוריד את שפופרת הטלפון הציבורי לכנה. הוא נשאר על מקומו ומביט קדימה אל נקודה דמיונית, עצוב קצת. **אליסיה** עומדת מחוץ לתא הטלפון ומחזיקה בקבוק שתייה בידה. קצת מאחוריה נשען **לב** על חומה קטנה הנמצאת במקום ואוכל סנדוויץ' בתאווה גדולה. אליסיה מביטה בארז ומבחינה במצוקתו.

אליסיה (לארז):
הכל בסדר?

ארז (ניעור מהרהורו):
כן. הכל בסדר.
(מציץ בשעונו, ענייני) גמרתם לאכול?

אליסיה:
עוד שניה כן.

ארז מוציא את סכין הקומנדו מהתיק וחובש את נדנה על ירכו.

אליסיה:
לא הלכנו הרבה.

ארז:
לקח לנו זמן לצאת מאופקים, עכשיו נוכל להרביץ קצב.

לב (ברוסית, מסיים לאכול):
גמרת!

ארז:
אז יאללה, בואו

שלושת הילדים מתרחקים מתאורת הצומת ונעלמים בחשכה.

42. חוץ, לילה, שטח פתוח
ארז, לב ואליסיה מתקדמים בחושך. דמויותיהם האפלוליות נראות על רקע הלילה הבהיר כמו צלליות.

ארז (בבטחון):
צריך להמשיך כאן ישר.

שוטים של רגליהם ההולכות של הילדים.

43. חוץ, לילה, ליד הגבעה
שלושת הילדים נראים בלונג שוט מהצד על רקע השמיים הבהירים. ארז נמצא טיפ טיפה קדימה כשאליסיה מאחוריו ולב אחרון בתנועה. הם מעפילים על גבעה שעליה יש פסל מדברי מובחן. ארז עוצר וסוקר את המפה שלו עם הפנס, הוא מרבה להתבונן בה ונראה מהוסס.

ארז (בפחות בטחון):
אה, צריך לעלות כאן על הגבעה.

ארז מתחיל לטפס ומבטו נחוש קדימה. אליסיה מלווה אותו במבטה ואז בודקת היכן לב נמצא. לפתע נשמעת שריקת ינשוף. לב מחפש במבטו את הינשוף בלילה. הוא מחייך ומקשיב לשריקה שוב. לאחר מכן הוא שורק שריקת ינשוף משלו וצוהל על כך שהינשוף עונה לו.

44. חוץ, לילה, מישור
ארז עוצר בתוך מישור וסוקר את המפה שלו עם הפנס. ידיו עמוסות בפנס, במפה ובמצפן. הוא מביט לכל הכיוונים ומרבה להביט במצפן מבלי לדעת איזה אינפורמציה הוא שואב מכך.

ארז (מגמגם):
אה, נראה לי שהמשכנו קצת יותר מדי, אנחנו צריכים לחזור קצת

ארז מסתובב לאחור וחוזר על עקבותיו, אליסיה מתבוננת בו סקפטית אבל מהנהנת בראשה שהיא מאחוריו. לב שוב שורק את שריקת הינשוף.

45. חוץ, לילה, על הגבעה

צלליות שלושת הילדים נראות בזמן שהם מעפילים על אותה גבעה שעליה טיפסו קודם רק שהפעם הם מתקדמים לכיוון ההפוך. ברקע מאיר הלילה הבהיר. הסיולאטות שלהם נראות על הרקיע הבהיר. הפסל המדברי מופיע על אותה גבעה.

אליסיה (לארז):
לא עברנו את הפסל הזה?

ארז (בהיסוס):
אה...יש כאן כל מיני פסלים כאלה.
הם כולם נראים אותו דבר.

ארז בודק את המפה, את המצפן, שוב את המפה, מביט לכוכבים וממלמל משהו לעצמו.

ארז:
זה צריך להיות ממש כאן בהמשך (מסמן בפנסו)...איפשהו.

ארז מתחיל להתקדם. אליסיה ולב הולכים בעקבותיו. לב שורק את השריקה והינשוף עונה לו. לב צוהל.

46. חוץ, לילה, גאיון קטן

המשך השטח, הילדים עוצרים בתוך גאיון קטן. הם מתנשפים ונראים מיוזעים. ארז עוצר ומביט סביב. הוא בוחן את המפה שלו, מתבונן במצפן ובוחן את המפה שוב. אליסיה ולב עומדים לידו וממתניים בסבלנות. לב שורק את השריקה שלו אך הפעם הינשוף לא עונה. הוא שוב שורק והינשוף עדיין לא עונה.
ארז מביט סביב על הגבעות. אין בהן אפילו נוגה של אור. חושך מוחלט מאופק אל אופק. הירח הגדול החל לשקוע ורק מחציתו נראית מעל לאופק. ארז מתבונן בו. לב שוב שורק, שוב ללא מענה. ושוב. ושוב.

ארז (מתפרץ):
תפסיק עם זה!

אליסיה נוגעת בידו של לב ורומזת לו להיות בשקט. ארז טופח עם המפה שלו על הירך שלו בתנועה מדודה, ולאחר כמה מכות היא נשמטת מידו על הרצפה בהיסח הדעת. ארז מתבונן בה לאחר שנפלה אך לא טורח להרים אותה. הוא פותח את פיו.

ארז (בבושה. בהיסוס):
תשמעו, אנחנו... (מנסה למצוא את המשפט המתאים)
זאת אומרת, אני חושב ש...
אנחנו...
הלכנו לאיבוד.

לב נותר בשקט. אליסיה מביטה בארז בשקט ולא מגיבה. לא ברור אם היא כועסת או רגועה.

ארז:
אני לא מצליח למצוא את המקום הזה.

אליסיה (מתקרבת לארז):
את הואדי?

ארז:
אני חושב שאנחנו עדיין רחוקים מהואדי,
היה צריך לעבור כאן הכביש של אורים, אבל...
הוא לא פה.
אני...לא יודע איפה הוא.

אליסיה:
אולי הוא בהמשך.

ארז:
אולי, אבל זה יכול להיות גם...אני לא יודע.

אליסיה:
אז בוא נמשיך, ארז, בוא נמשיך להתקדם.

ארז (בתיסכול עצבני):

לאן? לאן להתקדם? אי אפשר לראות פה כלום!

אליסיה מרימה את המפה שהיא שמת. היא מרימה את כף ידו בידה האחת ומניחה בשניה את המפה בכפו הפתוחה. ארז מתבונן בה ואינו מתנגד למגעה. ארז ואליסיה עומדים קרוב אחד לשניה והמפה ביניהם שניהם מתבוננים זה בזה.

אליסיה:

אז תסתכל, ארז.

אם תסתכל אתה תדע לאן ללכת.

אליסיה מסיימת את דבריה. לפתע, מואר השטח שנמצא מאחורי ארז ואליסיה ומול המצלמה. ארז ואליסיה מפנים את מבטם לכיוון השטח המואר בתאורה לבנה. הילדים נושאים עיניהם אל השמיים ומבחינים במספר פצצות תאורה המרחפות מעל תוך כדי תנועה איטית. הם מתבוננים בהן בפליאה. ארז מביט באליסיה המחזירה לו מבט בוטח. ארז מחזיר לה חיוך ומעיף מבט אל השטח. המצלמה ניצבת מאחוריהם בזמן שהם משקיפים על הרגע הקסום בו הואר השטח. המצלמה נעה אחורנית בדולי אאוט ומגלה את לב עומד שני צעדים מאחוריהם ומתבונן בסקרנות במשהו שנמצא ממולו ומאחורי גבם של אליסיה וארז.

לב:

אליסיה?

מה זה?

אליסיה מסובבת את פניה לכיוון אליו מצביע לב וחיוכה נמחק בשניה. היא טופחת בזריזות על כתפו של ארז, המסובב את פניו לראות מה הסיפור ועל פניו עולה באחת הבעת אימה. בסיבוב מהיר, מקיפה המצלמה את הילדים כך שהיא ניצבת מאחורי גבם וחושפת את מה שהם רואים. שלושת הילדים נמצאים בגאיון קטן שמעליו, בתוך חלק פחות מואר, מתנשא טנק הנראה כמו דינוזאור קדום השוכן באפלה. הטנק ניעור לחיים ברעש מחרש אוזניים של מנוע. עשן נפלט מאחוריו ובסיבוב צריח איטי הוא פונה וגולש לעבר תא השטח הבא לנגד עיניהם של הילדים הקפואים במקומם. אליסיה מתעשתת ראשונה ופונה לארז.

אליסיה:

ארז, אנחנו צריכים לצאת מפה.

ארז נשאר עדיין במקומו, קפוא.

אליסיה (תוך כדי משיכה קלה של ארז):

אנחנו צריכים לצאת מפה מהר. (ללב, ברוסית) בוא איתי, לב.

שלושת הילדים רצים בבהלה לאורך הגאיון ופרצופיהם מוארים לאור פצצות התאורה המאירות את השמיים. ריצתם תזזיתית ומבוהלת. פרצופיהם רציניים ומפוחדים.

47. חוץ, לילה, חורשת האשלים

בריצתם מגיעים הילדים אל חורשת אשלים ועוצרים רק לאחר שהגיעו לליבה. הם מתנשפים בכבדות. אליסיה מתיישבת על הקרקע ונשענת בגבה על עץ בזמן שהיא מחזירה לעצמה את הנשימה. ארז שם את ידיו על ברכיו וראשו שמוט קדימה בזמן שנשימתו חוזרת אליו. לב נשכב על גבו ומתנשף.

לב (ברוסית):

אוויר. אוויר.

שלושת הילדים מוארים על ידי פצצות התאורה המרחפות באוויר אשר אורן חודר דרך ענפי עצי האשל הדלילים. תאורה זו ממשיכה לאורך כל הסצנה. הילדים נרגעים מריצתם הבהולה. ארז מזדקף, עדיין מתנשף. הוא לא מישיר מבט אל אליסיה. הוא מנסה להביט במפה שלו.

אליסיה (לארז):

איפה אנחנו?

ארז (מגמגם):

אה... זה כנראה השטח אש של צאלים....

אבל לא היינו אמורים להגיע אליו (מביט בחלק אחר ורחוק של המפה).

אולי אנחנו יכולים לחזור... אבל... זה מסוכן נורא להסתובב בחושך ליד טנקים (הפוגה)

אסור להיכנס לשטחי אש בכלל. זה נורא מסוכן.

אנחנו חייבים לחזור. אבל....(לא אומר שהוא לא יודע איך לעשות זאת)
(הפוגה ארוכה)
אימא שלי תהרוג אותי.
אם היא הייתה יודעת איפה אני עכשיו היא כבר הייתה מתה.
(לחלוחית עולה בעיניו)
אסור לי לעשות לה את זה.
בטח לא עכשיו, בטח לא אחרי מה שקרה.

ארז נבהל ממעשהו ומההשלכות שהיו יכולות להיות לו ודמעות עולות בעיניו.

אליסיה (באמפטיה, בעדינות):
כמה זמן עבר מאז?

ארז:
כמעט חצי שנה. זה היה לפני פסח.

אליסיה:
אני זוכרת

ארז (מדבר בכאב ובבכי על מערכת היחסים שלו עם אימו):

בהתחלה כל הזמן היו אצלנו אנשים בשביל לעזור
אבל עכשיו נשארנו רק אנחנו.
והיא יושבת בסלון, או בחדר שלהם
ואני כל הזמן שומע אותה
ולא יודע מה לעשות.
(הפוגה)

אנחנו צריכים להיות חזקים,
אני בטוח שזה מה שאבא הכי היה רוצה
שנהייה חזקים.

ניסיתי להגיד לה את זה לפני כמה זמן
אבל היא רק בכתה עוד יותר חזק.
כל פעם שאני מנסה להגיד לה משהו
היא בסוף תמיד בוכה.
עם מורן היא יכולה אפילו לצחוק
אבל איתי היא תמיד רק בוכה.

אליסיה:
זה בגלל שהיא סומכת עלייך.
ככה זה גם עם ההורים שלי.
אפילו שקשה לנו, ללב הם תמיד מחייכים.
הוא לא כמוני, הוא לא מבין מה המצב.
ובגלל זה אני צריכה לעזור להם.
בגלל זה אנחנו חייבים להיות חזקים.

ארז:
זה לא קל להיות חזק.

אליסיה:
לא. זה לא קל.

ארז שותק. אליסיה מביטה בארז בזמן שהוא מוצא את נקודת החוזק שלו ומאפשרת לו להתעשת.

ארז (מתעשת ומוחה דמעותיו):
טוב, אנחנו נשאר כאן עוד קצת. אני חושב שלטנקים אסור לנסוע על עצים כאלה.
נחכה כאן קצת ואז ננסה לחזור לכביש ולהמשיך.
כן. זה יהיה הכי טוב.
מה קורה עם לב?

אליסיה (ללב, ברוסית):
אתה בסדר, לב?

לב מזדקף משכיבתו ומפקק.

לב (ברוסית, לאליסיה):

אני עייף.

אליסיה:

(לארז) לב אומר שהוא עייף, הוא יכול לנוח פה?

ארז:

הוא יכול ללכת לישון קצת. גם את יכולה אם את רוצה.
אני אשמור עליכם עד שזוזו.

לב (ברוסית, לאליסיה):

את יכולה לשיר לי?

אליסיה (ברוסית):

כן, תשים את הראש על התיק שלך. כמו כרית.

לב שם ראשו על התיק ומתבונן באליסיה. אליסיה מתחילה לשיר שיר ערש מלודי ברוסית. מלמעלה דולקות התאורות ומאירות את הילדים דרך ענפי עצי החורשה. ארז עומד קרוב לאליסיה וללב ומחזיק את הסכין בידו. הוא מאזין לקולה של אליסיה ובמקום להתבונן אל החושך ולשמור הוא מביט באליסיה הענוגה שרה ללב שאט-אט עוצם את עיניו. אליסיה מסיימת את השיר ומלטפת את ראשו של לב כמו אם המשכיבה את בנה לישון.

אליסיה (ברוסית):

לילה טוב, לב.

אליסיה מפנה מבטה לארז ושמה לב לראשונה כי הוא מביט בה מהופנט. ארז מסיט את מבטו במבוכה חזרה אל החושך.

אליסיה (לארז):

ארז, מה זה דיר באלק?

ארז:

דיר באלק זה כמו... תיזהר או משהו כזה.

אליסיה (חושבת):

אז כשאתה אומר דיר באלק אז זה אומר שאני צריכה להיזהר
שאינן כלום בואדי?

ארז:

כשאני אומר דיר באלק אז זה אומר שאם אין כלום בואדי
כדאי לך להיזהר ממני.

אליסיה:

אה.

אליסיה מהנהנת בראשה ומשתמשת בתיק העזרה הראשונה שלה כמו בכרית ומתכרבלת.

אליסיה:

לילה טוב, ארז.

ארז:

לילה טוב, אליסיה.

ארז נשאר לעמוד במקומו ומביט בפצצות התאורה. הוא מתבונן באליסיה ולב שוכבים על הקרקע ומתיישב כשהוא נשען על עץ. הוא מבחין בפצצת תאורה דועכת בזמן שהיא נוחתת על הקרקע. עם דעיכת התאורה גם נעצמות עיניו של ארז והוא נרדם.
המצלמה ממריאה מעלה אל מעל חורשת האשלים אשר בתוכה נראים הילדים קטנים ואבודים בחושך.
המצלמה ממשיכה לעוף מעל השטח וממשיכה לסצנה הבאה

48. חוץ, לילה, הגיפ שבואדי

המצלמה מרחפת מעל השטח והפסקול הופך מאיים יותר ויותר. באיטיות נוחתת המצלמה באיזור ואדי חשוך שבו ניתן להבחין בקושי רק ברכב חשוך. לאט, לאט, לאט הולכות ומתגברות צעקות ככל שהמצלמה ממשיכה טוס עד שקולן נשמע בבירור.

אבי (מתוך החושד):
 הלו!! מישהו שומע אותנו?
 הצילו!!!! אנחנו פה!!!!
 (אבי ומרינה ביחד)
 הצילו!!!!

49. חוץ, יום, חורשת האשלים

אליסיה מתעוררת בבעתה, כמו מסיוט. היא נרגעת ומביטה סביב. אור בוקר מאיר על החורשה. זריחה פסטורלית חושפת עדר של כבשים המלחך עשב בינות עצי האשל. רחש קל של פעמון צוואר של כבשים נשמע בזמן שאליסיה מבחינה בכבשה מלחכת עשב בסמוך לארז. הוא מכורבל בתנוחה עוברית כשהוא אוחו במפה שלו. אליסיה מושיטה יד ונוגעת בכתפו.

אליסיה:
 ארז, קום

ארז מתעורר ומביט בה ובכבשים מסביב בישונויות.

ארז (בודק את שעונו):
 אני....כנראה נרדמתי.

אליסיה:
 אנחנו חייבים להמשיך.
 (מעיפה מבט לחוץ מסביב ומבחינה שלב נעלם) איפה לב?

50. חוץ, יום, הבאר

גדי קטן לועס את עלי שיח נמוך. לב מתקרב אליו ומחייך אליו.

לב (ברוסית):
 בוקר טוב.

הגדי פועה אל לב וממשיך ללעוס. לב מחייך. עורב שחור מנתר בסמוך ללב. גם אותו מברך לב ב"בוקר טוב". לב מביט להמשך הדרך ומבחין לפניו בחירבה ישנה. סקרנות עולה על פניו ובחיוך הוא מתקדם לעברה. בתוכה הוא מבחין בבאר גדולה. לב מתקרב באיטיות ובסקרנות אל הבאר. כל צעד שלו אליה חושפת את עומקה אך לב ממשיך להתקדם, לא מודע לסכנה שבנפילה אל הבאר. סקרן הוא עומד על שפתה ומביט למטה לחור העמוק. עומק הבאר מפחיד את לב ולכן הוא מזנק אינסטנקטיבית אחורנית. כשהוא עושה זאת הוא שם לב שמישהו עומד מאחוריו. נוכחות המישהו גורמת ללב לקפוץ שוב אינסטנקטיבית רק שהפעם לכיוון הבאר, אך אותו מישהו אוחו בידו ומייצב אותו שלא יפול לתוך הבאר. המישהו הזה מתגלה כ**בדואי** (רועה בדואי קשיש, צרוב שמש וגרום גוף הלבוש באופן מסורתי עם כאפייה על הראש).

הבדואי:
 זהירות, יא חביבי. זה מסוכן שם.

לב מביט בבדואי ומחייך את חיוכו. מאחר והבדואי לא מדבר רוסית ולב לא מדבר ערבית או עברית, מתנהל הדיאלוג ביניהם במיוחד בתנועות ידיים.

הבדואי:
 מה אתה עושה פה?
 מה אתה מחפש?

לב (ברוסית):
 בוקר טוב.
 (מושיט את ידו) בוקר טוב.

הבדואי מתבונן על היד המושטת של לב ועל הבעת פניו, הוא מבין שלב הוא מוגבל שכלית אך הגיסטה שלו מעלה על פניו חיוך. הבדואי הקשיש מושיט את ידו אל לב ללחיצה.

הבדואי (בערבית):
 בוקר טוב.

51. חוץ, יום, בקרבת הבאר

ארז ואליסיה מתקדמים מהר בשדה תוך כדי שהם מחפשים את לב בעיניהם.

אליסיה:
לב! לב!

ארז:
לאן הוא הלך את חושבת?

אליסיה (מרגישה אותו באמצעות הרחש הלבן):
הוא שם.
(הפוגת מתח וממשיכה בקול חושש)
יש איתו עוד מישהו.

ארז ואליסיה מתקדמים אל עבר חירבת הבאר ועוקפים אותה. מאחוריה מתגלה גמל, ארז ואליסיה עוקפים את הגמל בזהירות ובחשדנות. לאט לאט מתגלה המראה שמאחוריו. **לב והבדואי** יושבים שניהם בכריעה ערבית ליד **מדורה קטנה** ומביטים **בפינגו הקפה**. הפינגו בדיוק גולש והדבר מצחיק את לב. הבדואי מחייך מתגובתו המאושרת של לב ומוציא **כוסות** בשביל למזוג לו קפה. ארז ואליסיה מביטים במחזה בהשתאות מסוימת, אך מוקל להם שלא קרה ללב שום דבר. לב מבחין באליסיה וארז ומניף לעברם את הקפה.

לב (ברוסית):
אליסיה, יש פה גמל, כמו שהיה כתוב בספר על ישראל.

לב לוגם מהקפה החם בעדינות והבדואי טופח על שכמו שיזהר. אליסיה וארז מביטים ומחייכים.

52. חוץ, יום, על גבול שדות אורים

ארז, לב, אליסיה ארוזים ומוכנים לתזוזה. **הבדואי** עומד ליד ארז ומצביע אל עבר המשך השטח.

הבדואי:
תמשיכו שם דרך השדות.
אחר כך תגיעו לגשר מעל הואדי ואחרי שתעברו אותו תמשיכו.

אליסיה:
אתה לא יכול לבוא איתנו?

הבדואי:
אני צריך להישאר עם הכבשים.
כל אחד צריך לדאוג לדברים שלו.

לב לוחץ את ידו של הבדואי בחיוך, והבדואי טופח על גבו ומברך אותו לדרכו בערבית. הילדים מודים לבדואי וממשיכים בדרכם.

52א. חוץ, יום, הג'יפ בבריכה

שמש חיוורת זורחת על בריכת המים כשהג'יפ בתוכה. ברווז שט בתוך המים, מגעגוע ומייצר אדוות קטנות ושקטות המלטפות את מימיה הכחולים של הבריכה הפסטורלית. האדוות מובילות אותנו אל הג'יפ השקוע עדיין במים.

בתוך הג'יפ יושבים **אבי ומרינה** בשקט. עיניהם פקוחות וטרוטות מליל השימורים בתוך המים הקרים והם מביטים בברווז ששט לפנייהם. שניהם חיוורים מאובדן דם ומיאוש. מרינה רועדת.

מרינה:
קר לי.
אני לא מרגישה את הרגליים.

אבי:
זה בגלל המים. תרימי את הידיים מעל.
תשימי יד אחת שם על הידית.

תביאי לי את היד השניה (משפשף לה את היד).

מרינה מרימה יד אחת לידיית שמעל החלון ויד שניה היא נותנת לאבי שינסה לחמם אותה. היא נראית אפוסת כוחות ולא מתאמצת במיוחד. סימני שבירה נראים בה והיא מתחילה לבכות.

אבי:

את חייבת לנסות להזיז קצת את החלק העליון.
אנחנו חייבים לזוז קצת בשביל לחמם לפחות את הידיים.

מרינה:

אני לא יכולה!

אבי (מרים את ידיה ומנסה להניע אותן):

תנסי!

פרצופה של מרינה נאנק מכאב בשל תנועה לא נכונה של זרועותיה. אבי מפסיק ואוחז בה ברכות.

אבי:

עברנו את הלילה, מירי, זה החלק הכי קשה.
תראי, השמש כבר עולה, עוד מעט יהיה חם.
יהיה לך פחות קר, הפלאפון יתייבש ויבואו להוציא אותנו בצי"ק.
את רק צריכה להחזיק מעמד, חמודה שלי, רק עוד קצת, בסדר?!

מרינה (מתקיפה):

בשביל מה הבאת אותי לפה?

אבי (מופתע קצת מהתקיפה, אך מגיב ברכות):

אני...אני רציתי להפתיע אותך.
לעשות לך משהו מיוחד.

מרינה:

לא יכולנו לעשות את ה"משהו המיוחד" הזה בבית?
היינו חייבים לבוא דווקא לפה? לאמצע הכלום הזה?

אבי:

לא, אני לא התכוונתי ל"משהו" כזה
אני רציתי להציע לך....שנעבור לגור ביחד.
(הפוגה)
תכננתי להביא אותך לפה, לעמק הקטן הזה
שתמיד חלמתי שאני אוכל כל יום להתעורר ולראות אותך,
ורציתי להגיד לך שיש רק דבר אחד שאני רוצה יותר
וזה להתעורר כל בוקר ולראות אותך.

אבי מוציא מכיסו מפתח שראשו צורת לב עם הקדשה.

אבי:

יש לי את הדירה של דוד שלי שאנחנו יכולים לגור בה.
ורציתי לשאול אותך אם את מסכימה ולתת לך מפתח.
שמתי עליו הקדשה.

מירי לוקחת את המפתח ובוחרת אותו. על המפתח מופיעות שתי הקדשות. בצד אחד – "למירי שלי". בצד השני "המפתח ללב שלי".

אבי:

אני לא רציתי לתת לך את זה סתם.
רציתי לעשות את זה מיוחד.
אני לא התכוונתי שייקרה כל הסיפור הזה.
(הפוגה)
אני מצטער.

מירי (עונה על השאלה הקודמת):

כן.

אבי (מבולבל):

מה?

מרינה:

אני מסכימה לבוא לחיות איתך יחד.

אבי מחייך ושמח על התשובה.

מרינה:

אבל בתנאי אחד.

אבי מחכה לתנאי.

מרינה:

שאנחנו לא מתים כאן יחד קודם.

אבי:

(בחיוך) הנה הצינית הלוחמת שלי.
בואי ננסה שוב, אולי מישהו התחיל לעבוד בשדות על הבוקר.

אבי לוחץ על הצפצה, מרעיש את הברכה משלוותה. להקת ציפורים מתרוממת.

53. חוץ, יום, שדה החמניות.

אליסיה נדרכת כשהרחש הלבן צורם את אוזניה. היא מעיפה מבטה אל האופק, מתמקדת ברחש שהולך ודועך בהדרגה. ארז עוצר ומתבונן בה.

ארז:

מה קרה?

אליסיה:

זה הם.

אנחנו חייבים להגיע לשם.

ארז, אליסיה ולב מתקדמים בתוך שדה חמניות המתנשאות אל-על. החמניות שתולות בשורות סדורות, צפופות כמו קירות. שדה החמניות מצויד במערכת השקיה קו-נוע (גשר תלוי של ממטרות נישא מעל שורות היבולים כשהוא נתמך בעמודים עם גלגלים היושבים לאורך השורות. המערכת מופעלת אוטומטית ונעה לאורך השדה על בסיס העמודים עם הגלגלים). בשל גובהם הרב של הצמחים נבלעים הילדים בתוך השדה ואפילו את לב לא ניתן לראות שם. כל הילדים מתקדמים באותה שורה בדיוק. ארז מוביל לב מתבונן בחמניות בפליאה וממלמל לעצמו.

לב:

מיט-מיט.

ארז שומע את קריאתו מקדימה ומעיף אליו מבט אחורנית.

לב:

מיט-מיט.

ארז מחייך אחורנית אל לב בעקבות קריאתו ולב קולט את החיוך של ארז. לב מחזיר לו חיוך וחוזר על קריאתו שוב, בהפגנתיות.

לב (בהדגשה):

מיט-מיט.

חיכוכו של ארז מתרחב ורעיון עולה בראשו. הוא מתקדם כמה צעדים ואז לפתע קופץ ימינה לשורה שלצידו ונעלם משדה הראיה של לב. לב מתבונן קדימה במבט מחפש. לא עוברות יותר מכמה שניות וארז קופץ חזרה לשורה במאין משחק קו-קו כזה ומחייך חזרה ללב. לב מצחקק על המשחק שמתפתח בינו לבין ארז בזמן שהאחרון נעלם שוב בשורה השמאלית ושוב חוזר לשורה שבה מתקדמים לב ואליסיה. אליסיה, המבחינה במשחק המתפתח בין לב לארז, מחייכת בשביעות רצון. שוב נעלם ארז. לב מביט קדימה ומחכה שארז יחזור לשדה הראיה. השניות חולפות וארז לא מקפץ חזרה. לב מפסיק לחייך ומנסה להתבונן גבוה מעל החמניות לאן נעלם ארז. אליסיה סורקת באוזניה את הסביבה ומרגישה שארז מקיף אותם מאחור, אך היא לא חושפת עובדה זו בפני לב ומסתירה חיוך קטן.

ופתאום....(בחיכוי של קריאת סיפור הילדים "הבית של יעלי")
ארז (os):

קריאתו של ארז נשמעת מאחור ולב ואליסיה מסתובבים על מנת לראות את ארז עומד מאחוריהם. שלושת הילדים צוחקים מהטריק של ארז אשר נעלם שוב לשורה שליד. אליסיה אוחזת בידו של לב ומרמזת לו שהפעם הם יפתיעו את ארז. ארז מקפץ חזרה לשורה שבה הלכו לב ואליסיה בחיך. הוא מופתע לגלות שהם נעלמו מהשורה, אך מחייך על מהלכם במשחק. הוא מנסה להאזין לקול הליכתם ונראה לו כי הם נמצאים לשמאלו. הוא קופץ לשורה נוספת אבל גם בה לא נמצאים לב ואליסיה. מרחוק הוא שומע צחקוקים. ארז כורע ברך ומנסה לראות דרך שורות הגזעים הדלילים יותר היכן מסתתרים לב ואליסיה.

54. חוץ, יום, מבט על של שדה החמניות

ארז כורע בשורה אחת ומתבונן לכל הצדדים. כמה שורות לצידו, ועמוק יותר לתוך השדה הולכים לב ואליסיה ומצחקים.

55. חוץ, יום, השורה של ארז

פניו של ארז רציניים בזמן שהוא מנסה להקשיב איפה לב ואליסיה ואז מתחיל לחצות שורה, שורה ולהתבונן ימינה ושמאלה בשביל לאתר אותם.

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב

לב ואליסיה ממשיכים להתקדם, מרוצים מהצלחת ההתחמקות שלהם ומצחקים. לפתע נשמע צליל מוזר ההולך ומתחזק. הצליל הוא קול לחץ המים שמתחיל לזרום בתוך מערכת ההשקיה. הצליל הולך ומתחזק לאורך השדה והילדים עוצרים ומנסים לאתר את מקור הצליל.

לב (ברוסית, לאליסיה):
 מה זה?

אליסיה (ברוסית):
 אני לא יודעת.

התשובה לא מאחרת לבוא כשהמטרות מתחילות להשפירץ מים מלמעלה. נתזי המים מרטיבים את הילדים.

55. חוץ, יום, השורה של ארז

ארז:
 אליסיה? לב?

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב
 אליסיה שומעת את קולו של ארז ויכולה להעריך היכן הוא נמצא.

אליסיה (לארז):
 אנחנו פה. מקדימה.

55. חוץ, יום, השורה של ארז

ארז שומע את קריאתה של אליסיה ומתחיל לנוע במהירות לכיוון שממנו נשמעה קריאתה.

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב

לב ואליסיה מנגבים את רסס המים שניתז עליהם.

לב (ברוסית):
 איחס!! יש לזה ריח מגעיל
 כמו ל..

פניה של אליסיה מרצינות בזמן שהיא משלימה את המשפט של לב.

אליסיה (ברוסית):
 כלור. יש לזה ריח של כלור.

פניה של אליסיה מתקשחות בזמן שהיא מתחילה להתנשם בכבדות. היא מרימה פניה אל לב.

אליסיה (ברוסית, ללב):
 תקרא לארז!

אליסיה מאבדת את הכרתה. לב מביט בה בהלם. מאחוריה, מתחיל אחד מעמודי הגלגלים של מערכת הקו-נוע לזוז קדימה לעברה וקיימת סכנה ממשית שהעמוד יעלה עליה וידרוס אותה. לב עומד חסר אונים.

55. חוץ, יום, השורה של ארז

ארז נמצא איפשהו מאחור, מנסה למצוא אותם בשדה החמניות הצפוף.

ארז:

אליסיה! לב!

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב

לב מרים ראשו לכיוון הקריאה של ארז, אך מייד מחזיר פניו אל אליסיה וחרדה מתחילה לעלות בו.

55. חוץ, יום, השורה של ארז

ארז:

אליסיה! לב! איפה אתם?

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב

לב מתעשת ומרים קולו בצעקה.

לב (ברוסית, עונה לארז):

כאן! אנחנו כאן!

55. חוץ, יום, השורה של ארז

ארז שומע את קריאתו המתמשכת של לב ושועט לכיוונה. דרך שורות החמניות והרסס הניתז עליו מלמעלה. שיערם של כל הילדים רטוב ובגדיהם ספוגים מהמים.

56. חוץ, יום, השורה של אליסיה ולב

עמוד הגלגלים כבר כמעט עולה על אליסיה כשמגיע ארז לשורה הנכונה וברגע האחרון מסיט אותה לשורה שליד. ארז מנסה להשיבה להכרה על ידי סטירות קלות על לחייה, אך אליסיה נשארת מעולפת. ארז מרים את אליסיה על כפיו ומתחיל לרוץ איתה אל מחוץ לשדה.

ארז (ללב):

בוא איתי, לב. בוא איתי.

57. חוץ, יום, גבעה ליד השדה

לב הולך בעקבות ארז הסוחב את אליסיה. ארז נושא אותה בידיו ומתרחק מהשדה עד כמה שיותר. הוא מעפיל על גבעה קטנה ומשכיב את אליסיה על האדמה. לב עומד לידו ומבטו מפוחד ממראה של אליסיה.

לב (ברוסית, מנסה לקרוא לאליסיה):

אליסיה, אליסיה, קומי!

ארז הודף את לב בעדינות מאליסיה ומסמן לו בידו שייתן לה לנשום.

ארז (ללב):

תן לי שנייה להיזכר מה לימדה אותנו האחות בבית ספר.

ארז מביט בפיה הפעור של אליסיה ומחזיק את ראשה בתנוחת הנשמה, הוא מהסס קצת לפני שהוא רוכן.

ארז (לעצמו):

יאללה, ארז, תהיה גבר.

ארז מצמיד את פיו לפיה של אליסיה ומנשים אותה פעמיים שלוש. בית החזה של אליסיה מתרומם והיא משתעלת. נשימתה חוזרת אליה אך היא עדיין כבדה ומלאה חרחורים. אליסיה החלושה מביטה סביב ומחפשת דבר מה. ארז מתבונן עליה במבט שואל.

אליסיה (בקושי):

את התיק.

ארז (מתבונן סביב ומחפש את התיק):

התיק. אה... (מעיף מבט לכיוון השדה) אני חושב שהוא נשאר ב...

לפני שהוא מספיק להשלים את המשפט רוכן לב קדימה ומחזיק בידו את תיק העזרה הראשונה אותו לקח כשיצא מהשדה. ארז נוטל ממנו את התיק ומעבירו לאליסיה. לאחר מכן הוא מביט בלב עם חיוך מרובה.

לב (לארז):
חרשו?

ארז (ללב):
חרשו.

לב מצדיע את הצדעתו הקטנה לארז. אליסיה מוציאה מהתיק שלה חפסת כדורים ולוקחת ממנה אחד. היא מתבוננת בארז.

אליסיה (בלחש):
מים.

ארז מפשפש בזריזות בתיקו ומוציא את המימייה. לאחר השתייה נרגעת קצת אליסיה וארז עוזר לה להגיע למצב ישיבה. לאחר שאליסיה מתיישבת ארז מרפה ממנה ונשען אחורנית. הוא פונה לאליסיה תוך זקיפת אצבע רצינית ונוזפת.

ארז (ללב ואליסיה):

טוב, מעכשיו, אנחנו כולנו נשארים ביחד ואף אחד לא נעלם לאף אחד.
אז דיר באלק זה קורה עוד פעם.
(הפוגה)
דיר באלק, בסדר?!

חיוך קטן בורח לארז כשהוא אומר "דיר באלק". אליסיה מהנהנת בהסכמה ומחייכת בחזרה. ארז מתרומם על רגליו ומביט להמשך הדרך. הוא מעמיס את תיקו על גבו ופונה לאליסיה.

ארז (בהושיטו את היד לעזור לה להתרומם):
ממשיכים?

אליסיה:

ממשיכים. (אוחזת בידו ומתרוממת)

58. חוץ, יום, מחצבה ישנה

ארז, לב ואליסיה עוברים דרך מחצבה ישנה. ארז ואליסיה הולכים זה לצד זה ומשוחחים ולב מעט מאחוריהם.

אליסיה (באמצע משפט):

...עזבנו את מרכז הקליטה רק לפני חודשיים בערך...

לב ניגש אליה וקוטע אותה.

לב (ברוסית):

אליסיה, אנחנו יכולים לעצור, אני נורא צריך...

אליסיה (ברוסית):

תלך, תלך, אבל אל תתרחק הרבה.

לב מתרחק מהם ונעלם מאחורי גבעונת שביל למצוא לעצמו מקום עם מעט פרטיות. ארז ואליסיה מתבוננים בו בזמן שהוא מתרחק.

ארז:

בן כמה הוא?

אליסיה:

עוד מעט בן 17.

ארז:

בטח קשה ככה, לדאוג לו עכשיו כשההורים שלך עובדים.

אליסיה:

גם ברוסיה טיפלתי בו.

אבל כאן זה יותר קשה.

שם הוא יכול היה להבין מה האחרים אומרים,

אבל כאן, בגלל שהוא לא יודע עברית, כולם חושבים שהוא ממש...מפגר.

ארז:

הוא בסוף ילמד.

אליסיה:

לא בטוח.

יהיה לו קשה ללמוד עברית.

להורים שלי זה קשה.

אנחנו רק צריכים להסתדר קצת ואז למצוא לו מקום כמו שהיה לו ברוסיה.

ארז (מעייף מבט סביב):

איפה הוא באמת? שלא יילך לאיבוד.

אליסיה:

אל תדאג. הוא שם (מצביעה אל מאחורי כתפה).

אני שומרת עליו כל כך הרבה זמן, אני תמיד מרגישה איפה הוא ועם הכל בסדר איתו.

ארז (לאחר הפוגת מחשבה):

אולי ככה התחיל אצלך כל הסיפור הזה.

אליסיה מתבוננת בו במבט של "הסיפור של מה?".

ארז:

של לשמוע אנשים שצריכים עזרה.

59. חוץ, יום, ערוץ היענים.

לב עובר את הגבעה ונעצר. הוא מפשיל מכנסיו ומתכוון להשתין. בעומק שלו, בינות לשיחים נמוכים וירוקים, מתרומם לפתע גוש שחור שהיה חבוי בין השיחים. הגוש מתגלה כיען גבוהה המתבוננת בלב. בצידו השני מתרומם גוש שחור נוסף המתגלה כיען נוספת. קלוז אפ של לב בזמן שהוא מסיים להשתין ופותח את עיניו. הן מתרחבות למראה היענים.

לב (בלחישה עצמית):

מיט-מיט.

לשתי היענים המתבוננות בלב מצטרפות יענים נוספות עד שמתגלה כי לב עומד בתוך עדר של יענים. לב מתבונן בכולם בחיך ומברך אותן בקריאתו "מיט-מיט". היענים מהדסות ממולו ומביטות בו בסקרנות בדיוק כמו שהוא מביט בהן. לפתע נזכר לב לקרוא לאליסיה ומסתובב על מנת לחזור. תוך כדי ריצה חזרה הוא קורא.

לב:

אליסיה!

היענים נבהלות מקריאתו וריצתו של לב ולכן מתחילות אף הן לברוח לכיוון השני. לב, שרץ לקרוא לאליסיה, לא שם לב לכך שהן מתרחקות מהמקום בו ראה אותן.

58. חוץ, יום, מחצבה ישנה

ארז ואליסיה ממשיכים בשיחתם.

אליסיה:

אני שונאת את זה שהם מצביעים עלינו.

ארז:

כן, גם אצלי זה ככה.

שיחתם נקטעת כשלב מופיע בקריאה גדולה.

לב (ברוסית):

בואי מהר לראות. יש כאן המון מיט-מיטים!

אליסיה (ברוסית):

מה?

לב (ברוסית):
בואי מהר!

ארז ואליסיה קמים ממקומם ומבלי להבין בדיוק על מה התלהב לב רצים בעקבותיו.

59. חוץ, יום, ערוץ היענים

היענים האחרונות נעלמות מעבר לגבעה הקרובה ושקט משתרר בערוץ כשלב, אליסיה וארז מגיעים אליו. אליסיה וארז מתבוננים סביב בזמן שלב מנסה להסביר מה ראה.

לב (ברוסית):

כאן בדיוק אני ראיתי את מיט-מיט, ואבא של מיט-מיט ועוד הרבה אחים של מיט-מיט

אליסיה (מביטה סביב. ברוסית):
איפה?

לב (ברוסית):

הם היו כאן (מצביע בידיו על הסביבה)
אני לא יודע לאן הם נעלמו.

ארז (לאליסיה):
מה הוא אומר?

אליסיה (לארז):

הוא ראה כאן כמה ציפורים.
לא חשוב. אנחנו צריכים ללכת.

אליסיה מתחילה להתרחק וארז הולך אחריה, מושך בכתפיו. לב נותר עוד טיפ-טיפה במקום, מביט לכל הכיוונים מבולבל ומחפש את עדר היענים.

לב (ברוסית. לכיוון אליסיה וארז, בהתרסה):
זה היה מיט-מיט!

60. בוטל

61. פנים, יום, הכניסה לאוטובוס

על יד הכניסה עומדת רוחמה מנהלת הקייטנה (בת קרוב ל-40, מטופחת, מורתית) ומברכת את הילדים שנכנסים. רועי מגיע.

רוחמה:

בוקר טוב, רועי.

רועי:

בוקר טוב, רוחמה.

אה (כאילו נזכר), תקשיבי, אתמול ארז דיבר איתי.
הוא אמר שכואבת לו הבטן ושהיום הוא לא יבוא.

רוחמה:

ארז לסרי?

טוב שאתה אומר לי.

אני ארשום לי את זה אחר כך.

רועי נכנס לאוטובוס יחד עם הילדים.

62. פנים, יום, האוטובוס

רועי נכנס לאוטובוס ומתקדם לאורך השורה. בכסאות האחוריים הוא מבחין בשאולי מתרברב בפני ילדים נוספים כיצד ניצח את ארז בקרב גיודו אתמול.

שאולי:

הוא לא הצליח אפילו לגעת בי.

ריתקתי אותו לרצפה כמו כלום. הייתם צריכים לראות איך הוא בכה.

שרון, העומד עם חברות הילדים, מבחין ברועי ורומז בדפיקת מרפק לשאולי. שאולי ושרון, שניהם במבטים רעים, מתחילים להתקדם לכיוון רועי. רועי מסתובב אחורנית ומתקדם נגד כיוון הנהירה של הילדים בחזרה אל דלת האוטובוס. הוא יוצא החוצה.

63. פנים, יום, הכניסה לאוטובוס

רועי עובר את רוחמה ונעמד מאחוריה, בחזית האוטובוס, ליד הפנס הימני. **שרון** ו**שאולי** עוצרים ליד המושבים הקדמיים. רוחמה מבחינה ברועי שחזר.

רוחמה:

שכחת משהו?

רועי:

לא, לא. סתם אני רוצה לראות מי מגיע היום.
אני עוד שניה נכנס.

רוחמה חוזרת לברך את הילדים וההורים המביאים אותם. רועי עושה שלום בידו לשאולי ושרון דרך שמשות האוטובוס. שאולי ושרון עושים לו תנועת יד של "חכה, חכה". רועי מסתכל עליהם בחיוך ועושה להם תנועת יד של "אני כאן".

שאולי ושרון חוזרים לתוך האוטובוס פנימה ורועי עושה להם שלום בידו כשהוא בגבו לרוחמה ולפתח הדלת.

ענת לסרי מופיעה פתאום ליד האוטובוס (מול רוחמה, המסתירה את רועי), מחזיקה מגבת וקורם הגנה בידה.

ענת (לרוחמה):

שלום, אני ענת, אימא של ארז לסרי.

רוחמה (קופצת עם חיוך משופשף):

אה, שלום, לא יצא לנו להיפגש. נעים מאוד.

רועי קופא במקומו ולא מפנה את פניו אחורנית לכיוון הפתח בו נמצאות ענת ורוחמה. בפרצוף מצחיק של גנב שנתפס בקלקלתו הוא מתרחק מהן בשקט.

רוחמה:

שמעתי שיש לארז כאב בטן.

ענת:

לא. זה לא היה הבטן, הוא פשוט שתה הרבה מים, בגלל זה.
בכל מקרה, ראיתי שהוא שכח את המגבת שלו בבית והיום יש להם יום בריכה.

רוחמה:

ארז לא בבית?

ענת (מחווירה):

בבית?

רוחמה:

כן, רועי אמר לי שהוא לא מרגיש טוב ושהוא נשאר בבית.
(מסתובבת אחורה על מנת לפנות לרועי) נכון, רועי?
(מבחינה שהוא נעלם) רועי?

64. חוץ, יום, הגשר

ארז, אליסיה ולב מתקדמים על דרך עפר ומגיעים למצוק חול על גדת ואדי רחב. בין הגדה שהם עומדים עליה לגדה השניה עובר גשר חבלים תלוי.

ארז:

הנה, זה הגשר שהבדואי אמר.

ארז מתקרב אל הגשר ומביט למטה. אליסיה מתקרבת אליו ומביטה אף היא. המצוק גבוה. שניהם מביטים על הגשר.

אליסיה:

זה נראה לך בטוח?

ארז:

כן. הוא נראה בסדר.
ככה זה גם ייקח לנו פחות זמן.

אליסיה מביטה אחורנית ורואה את לב עומד במרחק כמה צעדים מהגשר.

אליסיה (ברוסית):

בוא, לב.

לב (ברוסית):

לא.
זה גבוה.
אני אפול.

ארז בינתיים עולה על הגשר, בודק כל צעד את יציבות הקרשים תחתיו.

אליסיה (ברוסית):

אתה לא תיפול, לב. הגשר הזה חזק.

ארז (מפתח ביטחון בגשר לאחר שהוא כבר עומד עליו):

זה בסדר גמור. הגשר הזה חזק.

אליסיה (ברוסית, ללב):

אתה רואה, לב, ארז אומר שהגשר חזק וש אפשר לעבור עליו.
בוא, אני אעבור איתך.

לב מתקרב בזהירות אל הגשר. הוא מעיף מבט מטה וחוזר את שני צעדיו אחורנית תוך ניענוע נחוש בראשו לצדדים. הוא לא רוצה לעלות על הגשר הזה.

אליסיה (לארז):

חכה רגע.

(מתקרבת ללב ופונה אליו ברוסית) בוא, תעצום את העיניים.
תחשוב שזה כמו אז שעשינו לך הפתעה.

אליסיה מחזיקה בידו האחת של לב. לב עדיין מתבונן בה ולא זז.

אליסיה (ברוסית):

נו, תעצום, תעצום.

לב מכסה בצורה מרושלת את עיניו בידו האחת. בידו השניה מחזיקה אליסיה ומתחילה להוביל אותו אל הגשר.

אליסיה שרה שיר יומהולדת ברוסית, תוך כדי שהיא מובילה את לב אל הגשר. היא נדה בראשה לארז שימשיך להתקדם. ארז מחייך על הדרך בה מובילה אליסיה את לב אל הגשר ומתקדם קדימה. לב ואליסיה נמצאים על הגשר ואליסיה מסיימת את שירה. משתרר שקט בזמן שלב עדיין מכסה את עיניו.

אליסיה (ברוסית):

אתה יכול לפתוח את העיניים עכשיו, לב.

לב פותח את העיניים באיטיות וחיוכו נמחק כמעט באחת כשהוא רואה על הגשר. הוא מכסה חזרה את עיניו בשתי ידיים.

לב (ברוסית):

יותר טוב לא לראות.

אליסיה (ברוסית):

בסדר, לב. אני אקח אותך.

אליסיה ממשיכה להוביל את לב בידו האחת כשביד השנייה הוא ממשיך לכסות את פניו. הילדים מתקדמים על הגשר ומגיעים לאמצעו.

הרחש הלבן של אליסיה עולה והיא מבחינה במשהו בצד השני. היא מפנה את תשומת לב ארז (אומרת את שמו ונדה בראשה לעבר הגדה שאליה הם מתקדמים) לעבר השני של הואדי, שם עומדים **ארבעה ילדי קיבוץ** בני גילם, פחות או יותר, וזורקים אבנים על פירות סברס של שיח צבר קרוב.

ארז:

אולי הם לא ייראו אותנו.

ילדי הקיבוץ מבחינים בארז, אליסיה ולב. אחד מהם מפנה את אצבעו לעברם וקורא משהו לחבריו. הארבעה משתתקים ומתבוננים בהם מהצד השני של הואדי.

ארז:

טוב, אולי הם לא יבואו אלינו.

ארבעת ילדי הקיבוץ מסתודדים ביניהם ואז מתחילים להתקדם אל הגשר התלוי באותו קצב כמו שלושת גיבורינו, רק מהצד השני של הואדי. הליכתם מפגינה התרסה ואיום. אליסיה מתבוננת בארז, אבל הפעם הוא לא אומר כלום.

65. פנים, יום, ליד האוטובוס

רוחמה עומדת עם **רשימה** בידה. מולה יושבים כל ילדי הקייטנה מחוץ לאוטובוס ומתלחשים ביניהם. מאחוריה יושבת **ענת** על קצה המדרכה ומנגבת **בטישן** את עיניה הבוכיות. רוחמה מסיימת את קריאת השמות.

רוחמה:

שרוני איילת?

אחת הילדות מאשרת שהיא נוכחת.

רוחמה:

תנעמי שרון?

שרון מאשר את נוכחותו. רוחמה מסמנת את שמותיהם ברשימתה וסופרת את השמות החסרים. **דימיטרי** השומר מביא כוס מים לענת המוקפת **בשתי נשים** נוספות, מזכירות שהיו במקום.

רוחמה:

או קיי, ארבעה ילדים חסרים לנו היום. ההורים של ירון בן יצחק התקשרו אליי בבוקר, אז זה בסדר (מסמנת ברשימה). מישהו יודע איפה אליסיה בלבלב?

ילדה א':

היא אף פעם לא באה בימים של בריכה.

רוחמה:

הבנתי. אבל נבדוק בכל זאת. דימיטרי? (קוראת לשומר) תתקשר בבקשה למספר הזה (מצביעה על המספר ברשימה) ותבדוק אם אליסיה הייתה אמורה להגיע היום או לא, טוב?

דימיטרי מהנהן והולך.

רוחמה:

חסרים לנו שני ילדים. ארז לסרי ורועי ישראל. את רועי אני ראיתי היום בבוקר ואני בטוחה שהוא מתחבא כאן איפשהו. מי מהבנים מוכן לבדוק אם הוא מתחבא בשירותים?

שאולי (מרים את ידו בהתנדבות):

אנחנו נמצא אותו בשבילך, רוחמה.

שאולי ושרון רצים אל עבר השירותים בשביל לבדוק.

רוחמה:

ילדים, אימא של ארז נמצאת כאן והיא מאוד דואגת. אני רוצה שתגידו לי את האמת, מישהו ראה במקרה את ארז היום בבוקר?

הילדים מסתכלים זה על זה. אף אחד לא עונה.

רוחמה:

אף אחד?

הילדים לא עונים. שאולי ושרון חוזרים מהשירותים.

שאולי:
הוא לא שם.

רוחמה:
הוא חייב להיות איפשהו כאן באזור ודימיטרי בדק כבר את כל החדרים במתנ"ס.
מישהו כאן יודע איפה רועי מתחבא?
ילדים, אל תפחדו להגיד אם אתם יודעים.
אנחנו רוצים לעזור לאימא של ארז למצוא אותו ורועי כנראה יודע איפה הוא,
אז אם מישהו יודע איפה רועי, שירים את היד.

רוחמה מסתכלת על הילדים. המצלמה משוטטת על פני הילדים המתבוננים זה בזה, מושכים כתפיים בחוסר ידיעה. המצלמה מגיעה כמעט עד סוף שורת הילדים היושבים כשלתע יד קטנה מורמת כלפיי מעלה.
רוחמה פונה אל הילדה שהניפה את היד. **נופר** (אחותו הצעירה של רועי) יושבת בכיפוף רגליים על הריצפה בשורה של הילדים הקטנים.

רוחמה:
נופרי? את יודעת איפה רועי?

נופרי מהנהנת בראשה באיטיות. ענת קמה ממקומה ומתקרבת אל רוחמה ושתייהן צועדות אל נופר.

רוחמה:
את יכולה להראות לנו?

נופר מתרוממת ממקומה ומתקדמת אל עבר חצר המתנ"ס. רוחמה וענת הולכות בעקבותיה, ואחריהן הולכים כל **ילדי הקייטנה**. נופר מגיעה בסמוך לפח זבל מסוג צפרדע הנמצא בחצר. בילדותיות היא מרימה את אצבעה לכיוון הפח הגדול. רוחמה מרימה את המכסה, בפנים מתגלה **רועי**, יושב כולו מכווץ. למראה ענת, רוחמה וכל הקייטנה המתבוננים בו הוא מרים ידו הקטנה במחווה של שלום.

רועי (במבוכה גדולה):
אהלן.

67. חוץ, יום, הגשר התלוי

ארז, אליסיה ולב מתקדמים על הגשר התלוי אל הגדה השנייה. ילדי הקיבוץ מתקדמים מהר יותר ומגיעים אל היציאה מהגשר לפני ארז ואליסיה. לב עדיין הולך עם ידו מכסה את עיניו.

ארז (לאליסיה ולב):
אני אדבר איתם.

ילדי הקיבוץ חוסמים את היציאה מהגשר בהתרסה. בראשם עומד **אורי** (בן גילו של ארז). גדול וגבוה ממנו, מזכיר במידותיו את שאולי ומאחוריו **ירדן ועומרי** שהם קטנים יותר במידותיהם מאורי. הילד הרביעי והאחרון הוא **ליאור** (בן תשע, נמוך קומה ורזה, ממושקף, שיערו מתולתל ופרוע) והוא גם הקטן שבילדי הקיבוץ. ארז מגיע לצד השני של הגשר, שם עומד בדרכו אורי.

אורי:
מה אתם עושים פה?

ארז:
אנחנו רק עוברים כאן.

אורי:
פה זה שטח פרטי של הקיבוץ. אסור לכם לעבור.

ירדן:
תראה את הילד הזה שם (מצביע על לב).

ילדי הקיבוץ מסתכלים בלב שידו אחת על עיניו.

עומרי:
מה יש לו?

אורי:
מה? אתה לא רואה שהוא מפגר?

בעקבות האמירה, פותח לב מעט את ידו ומציץ בילדים דרך האצבעות. הם נראים לו רעים והוא מגיב במבט כועס משלו. אליסיה מחזיקה את ידו.

אליסיה:
אנחנו צריכים להגיע לואדי.

אורי:
לא דרך השטח שלנו.

ארז:
אז איך?

אורי:
תלכו מסביב. לא איכפת לי. זה השטח שלנו.

ארז מנסה להמשיך לעבור דרך אורי, בתקווה שהם לא יעשו כלום. אורי דוחף את ארז בחזרה.

אורי:
הופה, מנסה להסתנן, אה?

ארז נהדף לאחור. ילדי הקיבוץ עומדים לצדו של אורי. ארז מתעצבן, מוריד את תיקו ומזנק מתוך הגשר לעברו של אורי. ארז מצליח לדחוף את אורי החוצה מהגשר ולהפילו על הקרקע אבל מייד קופצים עליו שלושת ילדי הקיבוץ הנותרים ומכסים אותו בערמת ילדים.

אליסיה (לב, ברוסית):
תעזור לארז, לב.

לב מצדיע את ההצדעה הקטנה שלו ורץ אל ערמת הילדים, הוא תופס את ארבעת הילדים ששוכבים על ארז ומעיפם לכל עבר. ליאור, הקטן שבהם, נזרק למרחק גדול ונוחת על ערמת חציר קרובה. אורי מתרומם מהקרקע ומנסה לתפוס את לב. ניסיונו עקר מאחר ולב גדול ממנו בשני ראשים. לב מתבונן במבט מחייך באורי המתאמץ לאחזו ולהפילו, ולאחר מספר שניות מעיף אותו הצידה. אורי קם מנפילתו ועומד בתנוחת הסתערות על לב, אך עדיין לא זז מהמקום. ירדן ועומרי עומדים כמה מטרים מאחוריו, מחכים לראות מה יעשה. לב מתבונן בהם ומחייך.

לב:
מיט-מיט

ילדי הקיבוץ מסתכלים בו בחוסר הבנה. לב מתחיל לרוץ לעברם. הם מתחילים לברוח.

לב (תוך כדי רדיפה):
מיט-מיט

ילדי הקיבוץ בורחים ולב רץ אחריהם באיטיות ברווזית. אליסיה וארז מתבוננים בו מחויכים.

ארז:
שיחק אותה, האח שלך.

רחש נשמע מאחורי ערמת החציר הקרובה אליהם. אליסיה וארז מקיפים אותה בזהירות.

68. חוץ, יום, מאחורי ערמת החציר
ארז ואליסיה מבחינים בקטן שבילדי הקיבוץ, ליאור כשהוא זוחל על הרצפה, מגשש בידיו את הקרקע ומחפש דבר מה. ארז ואליסיה מתקרבים אליו. ליאור שם לב שהם מתקרבים ומחיש את גישויו.

ליאור:
מבחינתי אתם יכולים להמשיך, לי לא איכפת בכלל שאתם כאן,

אם רק תתנו לי עוד שניה, אני אלך מכאן בעצמי.

אליסיה מבחינה במשקפיו של ליאור הזרוקים על הרצפה לידה. היא מרימה אותם ומגישה אותם לליאור. ליאור, עדיין כורע על ארבע, לוקח ממנה את משקפיו ומרכיב על עיניו. הוא מתרומם על רגליו, לוחש "תודה" לאליסיה ומתחיל ללכת. אליסיה מתבוננת בו, מתלבטת.

אליסיה (לליאור):
חכה רגע.

69. פנים, יום, משרד המנהלת במתנ"ס.
רועי יושב על כיסא.

רועי (מרים קצת את קולו במצוקה):
...אני לא יודע, אני נשבע שאני לא יודע. הוא לא אמר לי איפה הוא.

ממול לרועי עומדות רוחמה וענת, רוכנות עם פרצופן קרוב אליו.

רוחמה:
מה הוא כן אמר לך?

רועי (מגלגל עיניו):
כבר אמרתי לכן. הוא התקשר אליי אתמול אחרי הטיול ואמר לי שהוא צריך טובה. הוא אמר שהוא צריך לעשות משהו ושהוא לא יכול להגיד לי מה זה ושאל את (פונה לענת) מתקשרת אז להגיד לך שהוא בשירותים ושהוא יתקשר אליך מאוחר יותר.

ענת:
ולא שאלת אותו מה הוא מתכוון לעשות?

רועי:
שאלתי, אבל הוא לא אמר לי כלום, רק בערב הוא אמר שהוא עוזר לאליסיה.

רוחמה:
איזה אליסיה, אליסיה בלקלב?

רועי:
נו, אליסיה, אני לא יודע מה השם משפחה שלה.

רוחמה (לענת):
גם היא לא הגיעה היום. אולי הוא אצלה.

רועי:
כן, נכון, אולי הוא באמת אצלה.

רוחמה פונה אחורה לדימיטרי שעומד מחוץ לדלת.

רוחמה (לדימיטרי):
דימיטרי, דיברת עם ההורים של אליסיה?

דימיטרי:
לא עונים שם, אבל יכול להיות שהם ישנים.

רוחמה (לענת):
הוא כנראה נמצא שם. בואי, יש לי את הכתובת.

ענת יוצאת החוצה למסדרון ורוחמה לוקחת את התיק שלה. רועי מתרומם מהכיסא שלו בשביל לבוא איתם.

רוחמה:
לאן אתה חושב שאתה הולך?
לא, לא, בחור צעיר.
אתה יושב עכשיו כאן וכותב לי חיבור על "למה זה חשוב לא לשקר",

במיוחד לא להורים ובטח ובטח שלא להורים של ילדים אחרים.
 (בלחש) אתה יודע מה עבר על המשפחה של ארז.
 אתה יודע מה עובר על אימא שלו עכשיו?
 איך יכולת לעשות כזה דבר?
 אני מקווה מאוד שארז אצל אליסיה,
 כי אם חס וחלילה קרה לו משהו, אני לא מקנאה בך.

רוחמה מוציאה דף לבן ועיפרון ממגירת השולחן ונותנת לרועי שלוקח אותו אבל וחפוי ראש.
 היא מגיעה לדלת ואז מסתובבת להוסיף עוד הערה.

רוחמה:

ואני רוצה למצוא אותך בדיוק כאן כשאני חוזרת!
 אתה, לבריכה, לא הולך היום, ברור!?

70. בוטל

71. חוץ, יום, שדה המנורות

לב, אליסיה, ליאור וארז הולכים בשורה לפי הסדר הכתוב.

ארז (לליאור):

אז לא נולדת כאן?

ליאור:

לא. לפני זה גרנו בחיפה. הגענו לפה רק לפני שנה.
 אבא שלי עובד בבית הארחה. אבל אנחנו לא חברים עדיין בקיבוץ.
 בשנה הבאה רק נהייה מועמדים.

ארז (לליאור):

אז אתה לא מכיר כאן את האזור

ליאור:

אני מכיר כאן את האזור טוב מאוד. כשהגעתי קיבלתי אופניים,
 כל ילד מקבל כאן כשהוא מגיע אופניים חדשות, זה הדבר הכי טוב בקיבוץ,
 ואז עשיתי כאן הרבה טיולים עם אימא שלי.
 היא אוהבת לצלם, אז טיילנו כאן הרבה בשביל תמונות נוף.

אליסיה (לליאור):

אולי אתה יכול לעזור לנו למצוא את המקום שאנחנו מחפשים.

ארז (לאליסיה):

הוא צריך לדעת לקרוא מפה בשביל זה.

לב מתבונן בפליאה בשדה המנורות.

ליאור (לארז):

אני יודע לקרוא מפות.
 בחיפה הייתי בחוג סיירות בבית ספר ושמה לימדו אותי לקרוא איזה מפה שאתה רוצה.

ארז:

בוא נראה.

ארז מוציא את המפה ומצביע לליאור על הנקודה שאליה הם רוצים להגיע.

ליאור:

רגע, צריך קודם להצפין את זה. איפה הצפון? איפה השמש זרחה היום? חבל שאין לי מצפן.

ארז:

לי יש (מוציא את המצפן שלו).

ליאור:

וואו, מאיפה יש לך את זה? זה ממש כמו של הצבא. הנה הצפון (מצביע לכיוונו).

ליאור מתבונן במפה לכיוון צפון ובנקודה שארז סימן למקום שאליו הם רוצים להגיע. לב פונה לאליסיה בעניין המנורות.

לב (לאליסיה, ברוסית):

אליסיה תראי, כאן מגדלים את המנורות.
הן צומחות וצומחות עד שבסוף קוטפים אותן.
כמו תפוזים.

אליסיה (ברוסית):

זה רעיון יפה, לעשות קטיפה של מנורות.

לב (ברוסית):

אולי ניקח כמה הביתה, בשביל המסדרון?

אליסיה (ברוסית):

זה לא המנורות שלנו, אסור לנו לקחת.

ארז (לאליסיה):

מה הוא אומר?

אליסיה:

שזה נראה כמו יער של עצי מנורות.

ארז (מתבונן בשדה):

נכון.

ליאור (לאחר שסקר את המפה בעיון, לארז):

הנה הקיבוץ. זה הכביש לכיוון אורים. זאת הצומת של גבולות. הנה גבולות למעלה ואתם רוצים להגיע לכאן (הוא מרים את ראשו ומסתכל למרחק). זה צריך להיות שם מאחורי המטעים של האבוקדו. איפשהו.

ארז (מקפל את המפה):

כן, אנחנו יודעים איפה זה נמצא.

ליאור:

ושם יש את האנשים האלו שאתם צריכים לעזור להם?

אליסיה מהנהנת.

ליאור:

טוב. אם אתם רוצים אני יכול לעזור לכם להגיע לשם.

ארז:

זה בסדר, אני יכול למצוא את זה לבד.

ליאור:

כן, אבל אני מכיר את האזור יותר טוב.
אני יכול להגיד לכם איפה יש גדרות ואיפה הדרכים ואיפה מותר להיכנס ואיפה אסור.

ארז ואליסיה עונים ביחד.

ארז:

לא, תודה.

אליסיה:

אנחנו נשמח מאוד.

ליאור מסתכל על שניהם בציפייה. ארז ואליסיה מתבוננים זה בזו.

אליסיה (חוזרת על דבריה):

אנחנו נשמח אם תצטרף אלינו.

ארז (לליאור):

אתה לא צריך לחזור לחברים שלך?

ליאור (משתדל להסתיר את רצונו העז להצטרף):

אה, הם בטח חזרו,
זאת אומרת (מסתכל בשעונו) הם בטח הלכו לזרוק אבנים על התרנגולות,
ואני לא מת על זה, ואחר כך יש סתם מנוחת צהריים.
חוץ מזה שאתם אמרתם שיש שם אנשים שצריכים עזרה,
אז אני חושב שיותר טוב שאני אשאר אתכם,
זאת אומרת, אם זה מתאים לכם בכלל.

ארז לא מגיב וממשיך להתקדם.

אליסיה (לליאור):

אנחנו נשמח אם תבוא לעזור לנו. אנחנו צריכים את כל העזרה שאפשר.

ליאור (מחייך בשמחה):

באמת? יופי.
מה יש לאנשים האלה שם בכלל?

אליסיה:

קשה להגיד בדיוק, אבל זה עניין של חיים ומוות.

ליאור:

באמת? כי, את יודעת, אבא שלי לימד אותי קצת החייאה ועזרה ראשונה וכאלה.
אני אפילו יודע לעשות הנשמה מפה לפה.

ארז (תוך הגנבת מבט לאליסיה):

חבל שלא פגשנו אותך קודם.

72. חוץ, יום, שדה פתוח.

לב, אליסיה, ליאור וארז הולכים בשדה. לב עוצר.

לב (לאליסיה, ברוסית):

אני צמא.

אליסיה עוצרת ומוציאה מהתיק שלו מאחור בקבוק מים.

ארז:

כדאי שכולנו נשתה.

לא נשאר בבקבוק הרבה. לב שותה בגמיעות גדולות.

אליסיה (ללב, ברוסית):

תשאיר לי קצת.

(בעברית) נגמרו לנו המים.

ארז מתבונן סביב ומבחין בברז השקיה בקצה השדה.

ארז:

נמלא שמה.

ליאור:

אסור לשתות את המים האלו, זה מי שופכין של השדות.

יש ברז עם מים טובים ליד המנגו. אני אראה לכם איפה זה.

ארז שותק ושותה מתוך המימיה שלו. ליאור מתבונן בסכין הקומנדו שיש לו על הירך.

ליאור:

זה סכין קומנדו אמיתית?

ארז (מוציא את הסכין מהנדן):

אמיתית לגמריי.

ליאור (מושיט את ידו):

אני יכול לראות?

ארז מגיש את הסכין שלו בחוסר חשק בולט לליאור.

ארז:

תיזהר עם זה. זה מסוכן.

ליאור מרגיש את משקלה של הסכין ובוחן אותה בהתרשמות.

ליאור:

וואי, אתה חותך ככה מישהו בצידיק

ארז (לוקח ממנו את הסכין):

לא. אסור להשתמש בזה נגד בני אדם.

ליאור:

למה?

ארז:

ככה

ליאור:

מאיפה יש לך את זה? גם את המצפן הזה, מאיפה קיבלת אותו?

ארז:

זה מאבא שלי.

הוא היה מפקד של יחידה מובחרת

ליאור:

באמת? אח שלי עבר עכשיו את הגיבוש של היחידה הכי מובחרת בצה"ל.

סיירת מטכ"ל.

לפני שבוע הוא קיבל תשובה שהוא התקבל

ארז:

סיירת מטכ"ל זאת לא היחידה הכי מובחרת בצה"ל.

ליאור (בסרקזם):

מה אתה אומר?!

ארז:

הקומנדו הימי הם היחידה הכי מובחרת בצה"ל

ליאור:

אולי פעם הקומנדו היו הכי טובים, אבל עכשיו הם ממש לא.

ארז (בחשד מדרבן):

למה?

ליאור:

כי הייתה להם פדיחה רצינית לפני כמה זמן. המפקד שלהם עשה

טעות והם נכנסו שם למארב וסתם מתו שם שבעה אנשים.

אחי אמר שלסיירת מטכ"ל זה בחיים לא היה קורה.

ארז (בכעס עצור):

זה לא נכון.

ליאור (בתוכחת ניצחון של מי שידוע שהאמת איתו):

זה נכון ועוד איך, ראיתי את זה בחדשות ביום שישי ואח שלי אמר לי שהם...

ליאור לא מספיק להשלים את המשפט מאחר וארז דוחף אותו בגסות ואוחז בצווארון חולצתו.

ארז (נסער):

לא איכפת לי בכלל מה האח המפגר שלך אמר, זה בכלל לא היה ככה, אתה שומע?!

כל מה שאמרו בחדשות ובעיתונים זה היה שקר.

הרמטכ"ל בעצמו בא אלינו הביתה ואמר לי שזה לא היה ככה!!

הפוגה של מתח. ליאור מביט סביב במבוכה ומבין שאמר משהו לא בסדר אך עדיין לא מבין כיצד פגע בארז. אליסיה מתערבת.

אליסיה (לארז):

ארז, הוא לא ידע שזה אבא שלך.

ליאור מביט בארז ואליסיה ומבין. על פניו מופיעה הבעת אי נעימות והוא מסמיק. הוא מתרומם מהרצפה ומנסה להתקרב אל ארז תוך כדי התנצלות.

ליאור (לארז):

אני מצטער, אני באמת לא ידעתי שזה... באמת, כי אם הייתי יודע אז לא... (מנסה להניח יד על ארז).

ארז (מעניף את ידו של ליאור):

מה אתה יודע מהחיים שלך, אתה? רק לבלבל את המוח.

אליסיה (מנסה להתערב):

ארז...

ארז (ממשיך):

מבחינתי, אתה יכול לעוף חזרה ל"חברים" שלך, יא חנון.

עיניו של ליאור מתחילות להתלחח.

אליסיה:

ארז, תפסיק.

ארז:

מה הוא נדבק אלינו הקרצייה הזה, שיעוף מכאן.

ארז לוקח את תיקו ובהנפה הפגנתית מתחיל להתקדם קדימה. אליסיה רודפת אחריו. ליאור קם מהקרקע ומנגב את הדמעות שמופיעות לו על הלחיים.

ליאור:

זה אתם ביקשתם שאני אשאר!

ונראה אתכם מסתדרים שם לבד, אם לא יתפסו אתכם הבית נוער של אח שלי. אז נראה אתכם!

ליאור מתחיל ללכת לכיוון הקיבוץ, כיוון השונה מהדרך בה מתקדם ארז. אליסיה נמצאת ליד ארז ומנסה לדבר איתו בזמן שהוא הולך.

אליסיה:

הוא לא התכוון.

ארז:

לא איכפת לי.

אליסיה:

אנחנו צריכים אותו.

ארז:

בשביל מה?

אליסיה:

בשביל לעזור לנו. תגיד לו שאתה מצטער.

ארז (ממשיך ללכת):

בחלומות שלך! וגם שם לא!

אליסיה:

ארז, אנחנו צריכים אותו!

ארז לא עונה וממשיך ללכת קדימה. אליסיה רצה ממנו לכיוונו של ליאור.

73. חוץ, יום, גבעה ליד מטעי המנגו
ליאור מקיף את הגבעה לכיוון דרך העפר שכנראה מובילה לקיבוץ. **אליסיה** משיגה את ליאור ההולך נמרצות.

אליסיה:
 ליאור, ליאור,
 ליאור, אני רוצה לדבר איתך.

ליאור עוצר ומסתובב אליה בשקט כועס. הוא נעמד בגבו אל מיקומו של **ארז**, ההולך בעומק שלו. אליסיה מדביקה את הפער אליו ונעמדת מולו.

ליאור:
 אני לא רוצה להידבק אליכם.

אליסיה:
 הוא לא התכוון לזה. פשוט, כשמדברים על אבא שלו, זה עדיין כואב לו מאוד.
 זה גורם לו להגיד דברים שהוא לא באמת מתכוון אליהם.

ליאור:
 אבל הוא כן התכוון אליהם. הוא לא רוצה אותי.

74. חוץ, יום, השער של מטעי המנגו
ארז מתקרב לגדר רשת גבוהה. בגדר הרשת ישנו שער בעל בריח נעילה.

73. חוץ, יום, גבעה ליד מטעי המנגו
אליסיה מדברת עם **ליאור**. לב עומד לצידה.

אליסיה:
 אני רוצה שתבוא איתנו.
אנחנו רוצים שתבוא (היא מצביעה לכיוונו של לב).
 נכון, לב?

לב (ברוסית):
 מה?

אליסיה (ברוסית):
 נכון שאנחנו רוצים שליאור יבוא איתנו?

לב מהנהן בראשו ומחייך. לב מניח את ידו על כתפו של ליאור.

לב (ברוסית):
 תגידי לו שאני מצטער שהעפתי אותו.
 הוא נחמד, הוא לא כמו הילדים הרעים האחרים.

אליסיה (לליאור):
 הוא מצטער שהוא העיף אותך.
 הוא אומר שאתה טוב, לא כמו הילדים האחרים שהיו איתך.

ליאור (מחייך):
 תודה, ולא נורא בקשר לקטע הזה מקודם.
 נחתתי על הקש, אז ככה שלא הרגשתי כלום. רק על המשקפיים קצת דאגתי...

74. חוץ, יום, השער של מטעי המנגו
ארז אווז בבריח השער, פותח אותו ונכנס דרכו. השער משמיע קול חריקה חזק וארוך בזמן שהוא נפתח.

73. חוץ, יום, גבעה ליד מטעי המנגו
 קול החריקה גורם ל**ליאור** לסובב את ראשו במהירות לכיוונו של **ארז**.

ליאור (קלוז אפ, מבט מבוועת):
 הכלב של נחציה.

אליסיה:

מה?

ליאור (תוך כדי ריצה):

יש שם את הכלב של נחציה!! (צועק לעבר ארז) אל תיכנס לשם, ארז,
אל תיכנס לשם, יש שם את הכלב של נחציה!! הוא יאכל אותך, תצא משם מהר!!!

75. חוץ, יום, השער של מטעי המנגו

ליאור רץ לכיוון השער **ואליסיה ולב** רצים אחריו, מצטרפים לצעקות שלו. **ארז** שומע את צעקותיהם אך ממשיך להתקדם, הוא עובר עשרה מטר בתוך השדה הפתוח שיש מאחורי הגדר. במרחק חמישים מטר מהגדר מתחילים מטעי המנגו.

ליאור (בצעקה):

ארז, עצור!! אתה חייב לחזור ולסגור את השער!!

ארז עוצר ופונה לעברו של ליאור.

ליאור (מתנשף):

יש שם את הכלב של נחציה. תצא משם מהר!

ארז עומד בגבו למטעים, לפתע נשמע רחש וארז מסובב את ראשו באיטיות לכיוון המטעים. מבין לעצי האבוקדו נשמע רחש של עלים הנרמסים על ידי התקדמות של מישהו.
ליאור ואליסיה מפסיקים את צעקותיהם. בשקט שמשתרר, נשמעת לפתע נהמה נמוכה של כלב גדול. ארז מביט לכיוון עצי המנגו. מבין עלי העצים בולט חוטם רטוב ועיניים נוצצות של **רוטווילר** גדול.

ליאור:

זה הוא...

ארז מתחיל לרוץ כל עוד רוחו בו חזרה אל השער. הכלב של נחציה מזנק מתוך העצים ומתחיל לשעוט לכיוונו של ארז.

אליסיה (לארז):

מהר, ארז, מהר. הוא מאחוריך! אל תסתכל!

ליאור (לארז):

נו, תרוץ כבר! תגיע עד השער! קדימה!

ארז רץ את כל הדרך עד לשער כשהכלב בעקבותיו, הוא מגיע לשער ומזנק דרכו החוצה. הוא אוחז בו ומנסה לסגור אותו. הכלב של נחציה מזנק ומנגח בראשו את שער הרשת. ארז נזרק יחד עם השער לאחור והכלב יוצא החוצה. עכשיו הכלב עומד מוחץ לגדר במקום בו עומדים הילדים. ארז קופץ מהשער ושולף את הסכין שלו. הכלב עומד מול ארז ונוהם בפה חשוף שיניים. ארז עומד מולו עם הסכין ולא זז. עשרה מטר לצידם עומדים ליאור, אליסיה ולב.

ליאור:

אל תזוז, ארז! אם לא תזוז הוא לא יעשה לך כלום!

ארז:

מאיפה אתה יודע?

ליאור:

זה הכלב של נחציה. הוא מאולץ לא לעשות כלום אם לא זזים.

ארז:

ומה קורה אם כן זזים?

ליאור:

יותר טוב שלא תדע.

ארז:

ואי אפשר להכניס אותו חזרה?

ליאור:

רק נחציה והבת שלו יודעים איך לטפל בו.
הדבר הראשון שלומדים בקיבוץ זה לא להתעסק עם הכלב הזה.
רציתי להגיד לכם את זה, אבל... (הפוגה) לא חשוב.

ארז:

אז מה עושים עכשיו?

ליאור:

אין הרבה מה לעשות, צריך לחכות לנחציה.

אליסיה מסתובבת אל לב על מנת להרגיע אותו כשלתפע היא רואה שהוא רועד כולו מפחד בעודו מביט בכלב.

לב (רועד מפחד):

קיוטי... (כינויו של הזאב מסרטוני הרוד-ראנר)

אליסיה (ברוסית, בפקודה):

לב, אל תזוז! אתה שומע מה אני אומרת, אל תזוז!

לב צועד צעד קטן אחורנית. הכלב של נחציה מפנה את ראשו לכיוונו של לב. לב קולט שהכלב הפנה אליו את ראשו וצועד עוד צעד קטן לאחור. הוא מועד.

סלואו מושן –

לב נופל לאחור. הכלב מתחיל לרוץ לכיוונו. לב מתרומם בבעתה ומתחיל לרוץ. הכלב נע בעקבותיו. ארז מנסה לרוץ אחרי הכלב עם הסכין בידו.

ליאור (נשאר במקום וצורח):

אל תזוזו! אל תזוזו!

הכלב שועט בעקבותיו של לב וארז רודף אחרי הכלב. נראה כאילו שום דבר לא יעמוד בדרכו של הכלב מלהסתער על לב, אך ביניהם נעמדת אליסיה. קומתה זקופה וידה שלוחה קדימה בסימן עצור. הכלב של נחציה נעצר מול אליסיה בבת אחת. (סוף סלואו מושן)
הכלב נוהם לעברה אך בפניה השלווים לא נע שריר. הכלב מפסיק לרטון ונועץ בה מבט שקט.

אליסיה (ברוסית, בסימן עם היד):

ארצה!

הכלב משמיע נהמה קטנה ויורד על ארבעותיו. אחר כך הוא מוריד את ראשו בין רגליו. ארז מביט המום. ליאור מביט המום, סנטרו נפול ופיו פעור. אליסיה ניגשת אל הכלב ומלטפת את ראשו. היא אווזת בקולר שלו ומובילה אותו אל השער.

אליסיה (מסננת לארז וליאור):

אל תזוזו.

ליאור וארז נשארים על עומדם, מלווים אותה במבטם.

ליאור:

הם לא יאמינו לי אם אני אספר להם את זה אחר כך, אני יודע, הם פשוט לא יאמינו לי...

76. חוץ, יום, חצר משפחת בלקלב.

על הכביש עוצרת ניידת משטרה עם אורות מהבהבים וסירנה עובדת. מתוכה יוצאים אמנון וציון. על המדרכה מחכים איגור (גבר רוסי בן כ-40, אביהם של אליסיה ולב. נראה עייף, תשוש ומבוהל) ורוחמה, מוקפים קהל קטן של שכנים סקרנים.
אמנון משוחח עם רוחמה ואיגור. פניו מרצינות בזמן שרוחמה מתארת לו את שלושת הילדים הנעדרים. לפי סימני ידיו ניכר כי הוא מתאר את הילדים אותם ראה אתמול בשער היציאה מאופקים. איגור מאשר את תיאורו ואמנון וציון מחליפים ביניהם מבטים רבי משמעות. אמנון שואל את רוחמה משהו והיא מצביעה להמשך הרחוב למקום בו יושבת ענת. אמנון מסמן לציון שהוא ניגש אליה. ציון נשאר עם איגור ורוחמה.

ציון (לאיגור):

יש לך תמונות עדכניות שלהם?

איגור:

בטח, בטח, בבית יש.

ציון:

יופי. זה יעזור לנו למצוא אותם יותר מהר.

איגור מסמן לציון לבוא אחריו לביתו.

77. חוץ, יום, גדר בטון נמוכה

אמנון מתקרב אל **ענת** באיטיות ומתיישב לידה. עיניה של ענת בוהות בקרקע, רטובות ואדומות מבכי.

אמנון:

שלום, הגברת לסרי.

אני אמנון ואני כאן בשביל לעזור לך למצוא את ארז.

ענת לא מגיבה.

אמנון (ממשיך):

אני יכול לתאר לעצמי מה עובר עליך עכשיו ואני מבין שזה קשה לך, אחרי (הפוגה)...
כל מה שקרה עם אלי.

ענת פוזלת לעברו במבט קטן.

אמנון:

אני הכרתי אותו. הוא למד שנתיים מעליי בבית ספר.

הוא היה אחלה גבר.

(הפוגה)

עברתי אצלכם אז בבית. את בטח לא זוכרת.

יש לך עוד ילדה, יש מי שדואג לה עכשיו?

ענת:

היא בפעוטון.

אמנון:

טוב, אני רוצה שתדעי שלפי הקטע הזה עם החבר

זה לא נראה כמו חטיפה או אירוע חבלני.

הם כנראה רק הלכו לאן שהוא.

ענת:

לאן הם יכלו ללכת?

אמנון:

אנחנו נלך לדבר עם החבר שלו בקייטנה ונראה.

ענת:

הוא אמר שהוא לא יודע.

אמנון:

כן, אבל הוא אולי יודע משהו שיכול לעזור לנו.

חוץ מזה, ממה שהבנתי, אמת זה לא הצד החזק שלו.

ענת:

אני לא מאמינה שהייתי כזאת מטומטמת.

הייתי צריכה לנסוע לשם מייד כשהוא לא נתן לי אותו.

אמנון:

לא היית יכולה לדעת.

לרוב, ילדים לא משקרים ככה.

חוץ מזה, גם עלינו הוא הצליח לעבוד.

ענת מביטה בו בתמהון.

אמנון:

ראינו אותם אתמול בערב, את ארז, הילדה והאח הגדול,

ליד השכונה החדשה, בערך בשמונה.

ענת:

ראיתם אותם?
ולמה לא עצרתם אותם? למה לא החזרתם אותם הביתה?

אמנון:

שאלנו אותם מה הם עושים שם וארז אמר לי שהם עושים טיול בכאילו בשביל לשמח את הילד הגדול, האח. היו להם תרמילים והכל. בגלל זה אני אומר לך שזה לא נראה כמו חטיפה. הם היו מאוד מאורגנים ומסודרים. רוחמה אמרה לי שארז גם התקשר אלייך, מתי זה היה?

ענת:

בסביבות עשר, אני חושבת.

אמנון:

ומה המספר? ככה נוכל לאתר מאיפה הוא התקשר.

ענת:

08-6435434

אמנון שולף עט וכותב את המספר של ענת על קופסת הסיגריות שלו.

אמנון:

או. קיי. אני מייד עולה מול המוקד שיבדקו את זה, יכול להיות שזה יוביל אותנו ישר למקום שהם ברחו אליו.

אמנון משתק ומרגיש שמעד בלשונו כשאמר שארז ואליסיה ברחו מהבית. ענת מביטה בו והמשמעות של אמירתו פוגעת בה, שומטת את מעט הביטחון שאין לה.

ענת:

אתה חושב שהוא ברח מהבית?

אמנון (חושב ואז עונה):

לא יודע. אבל לא נראה לי. הוא עשה יותר מדי מאמצים בשביל שאת לא תדאגי. ילדים שבורחים מהבית לרוב עושים הרבה רעש בשביל התשומת לב.

ענת:

אבל באמת לא יצא לי להיות איתו כל כך בזמן האחרון. מאז תחילת החופש לא הספקתי לעשות איתו כלום.

אמנון:

את לא צריכה להאשים את עצמך. יש לך מספיק על הראש וארז יודע את זה. הוא לא רצה שתדאגי גם לו.

ענת:

מאיפה אתה יודע?

אמנון:

אבא שלי גם הוא...
...נפטר כשהייתי קטן.
זה היה במלחמת יום כיפור.
הייתי אז בערך בגיל של ארז, אז...אני יכול להבין.
ואתה מיד לוקח אחריות ואתה בטח לא נותן לאימא שלך לדאוג ככה סתם בשבילך.

ציון ואיגור יוצאים מהבית ליד. ציון שורק לאמנון. אמנון מסמן לו ביד שייתן לו עוד שנייה.

ענת:

אבל אני אימא שלו ואני כן צריכה לדאוג.
אם רק הייתי שמה לב כל זה לא היה קורה.
הוא בסך הכל ילד.
ילד קטן.

אמנון:

נכון, אבל זה מאלץ אותך להפוך להיות גבר.
 אפילו אם בפנים, אתה עדיין ילד.
 בטח אם אתה הילד הגדול, כמו שאני הייתי. כמו שארז עכשיו.
 עם כל ההבנה והרצון של כולם לעזור, אתה גם קולט שהם מצפים ממך שתתפוס את המקום.
 שתחליף את אבא שלך.
 מה, את לא מסתכלת עליו לפעמים ורואה שהוא בעצם...

ענת (משלימה):

כמו אלי.
 איך הוא דומה לאלי.
 (הפוגה)
 כמה כוח יש לו לילד הזה.
 הלוואי והייתי יכולה להגיד לך שזה ממני, אבל זה לא.
 אני לא נתתי לו כלום בחודשים האחרונים.
 הכל הוא סוחר לבד ואני לא יכולה לעשות בשבילו כלום.

אמנון:

אולי את לא צריכה להרגיש כל כך אשמה.
 אולי כדאי שדווקא תהיי גאה בזה שארז מסתדר ככה לבד.
 ותאמיני לי שהוא ירגיש טוב עם עצמו על זה שהוא ילד גדול ואת תרגישי יותר טוב עם עצמך
 במקום לברוח ממנו כל הזמן בגלל שאת חושבת שאת מפשלת.
 ושניכם תרגישו יותר טוב.
 (הפוגה)
 אבל אולי כדאי שנדבר על זה בפעם אחרת.
 מה שחשוב עכשיו זה למצוא לאן הם הלכו.

אמנון עוזר לענת להתרומם מהגדר והם הולכים לניידת.

78. חוץ, יום, אחרי מטעי המנגו

ארז, ליאור, לב ואליסיה הולכים להם בשורה.

ליאור:

הפועל ב"ש? הם כמעט במקום האחרון!

ארז:

תשמע, לא כל שנה הולך. אוהד אמיתי לא עוזב ברגעים קשים.

ליאור:

כן, אבל... הפועל ב"ש?

ארז:

למה? מה שלך?

ליאור:

מכבי ת"א, כמובן.

ארז:

קבוצה טובה.

ליאור:

קבוצה טובה? מה, אתה דפוק? לקחנו דאבל דרבי השנה!

ארז:

כן, אבל איזה קשר יש לך למכבי ת"א?

ליאור:

הם הקבוצה שלי, מה זאת אומרת?

ארז:

כן, אבל אתה הולך למשחקים שלהם?

ליאור:

אני שומע אותם ב"שירים ושערים".

ארז:

ואתה גם לא גר בת"א. אתה סתם בחרת אותם בגלל שהם מנצחים. זה לא חוכמה.

ליאור:

אז מה אתה רוצה? שבגלל שאנחנו הכי קרובים לבאר שבע, אז אני חייב לאהוד אותם?

ארז:

לא. אם היית בחיפה והלכת למשחקים של מכבי חיפה, אז אתה יכול להגיד שאתה שותף. אבל ככה סתם, מה יש לך עם מכבי ת"א?

ליאור (עוצר):

אני לא מבין מה זה קשור. הנה, שם יש ברז טוב. תביאו, אני אמלא לכם את המימיות.

ליאור לוקח מארז את המימייה שלו ומאליסיה ולב את הבקבוקים שלהם ורץ אל הברז הנמצא בסמוך. שלושת הילדים עוקבים אחריו במבטם.

לב (ברוסית):

הוא נחמד.

ארז (לאליסיה):

מה הוא אמר?

אליסיה (לארז):

שליאור נחמד.

ארז (מהרהר):

כן. הוא בסדר.

הילדים ממשיכים בדרכם.

81. פנים, יום, חדר המנהלת במתנ"ס.

רועי יושב על הכיסא ליד השולחן, לפניו דף הנייר הלבן וכמה שורות כתובות עליו. מרפקו מונח על השולחן וכף ידו מחזיקה את לחיו. הוא לא כותב, רק בוחה בדף. הדלת נפתחת. **אמנון ורוחמה** נכנסים לחדר.

רועי:

הוא לא היה אצל אליסיה?

רוחמה:

לא, רועי, היא בעצמה לא נמצאת.

אמנון לוקח כיסא מצד אחד של החדר ומתיישב מול רועי.

אמנון:

שלום, רועי. לי קוראים אמנון ואני רוצה לשאול אותך כמה שאלות.

רועי:

אתה חושב שאני צריך עורך דין?

רוחמה:

רועי, מה זה השטויות האלו!

אמנון (לרוחמה):

זה בסדר. לא, רועי, אתה לא צריך עורך דין. אנחנו לא מאשימים אותך בכלום, אנחנו רק רוצים שתעזור לנו למצוא את ארז ואליסיה.

רועי:

אני לא יודע לאן ארז הלך ואני בטח לא יודע איפה האליסיה הזאת.

אמנון:

אתה חבר טוב של ארז?

רועי:

החבר הכי טוב.

אמנון:

וכשהוא התקשר אלייך אתמול, מה הוא אמר?

רועי:

בצהריים הוא אמר לי שאם אימא שלו מתקשרת שאני אגיד שהוא אצלנו. בלילה הוא התקשר אליי, סיפר שהוא הלך עם אליסיה וביקש שאני אגיד בקייטנה שהוא חולה.

אמנון:

ארז ואליסיה, הם היו חברים או משהו?

רועי:

מה פתאום! אני לא יודע איך הוא הגיע אליה בכלל. הפעם היחידה שדיברנו איתה היה בקבוצות של המדע.

אמנון מביט ברוחמה במבט שואל.

רוחמה:

חילקנו אותם לקבוצות עבודה כשביקרנו במוזיאון המדע.

אמנון:

לפני כמה זמן זה היה?

רוחמה:

לפני שבוע בערך.

אמנון (לרועי):

ומאז, אתה יודע אם ארז דיבר איתה, נפגש איתה?

רועי:

לא שאני יודע.

אמנון:

יכול להיות שהוא עשה את זה בלי שתדע?

רועי:

מה פתאום, היינו כל יום ביחד.

אמנון:

או קיי, מה עשיתם בשבוע שעבר מאז?

רועי:

מה? בקייטנה, אתה מתכוון?

אמנון:

כן, בקייטנה, מה עשיתם אתמול למשל?

רועי:

אתמול נסענו לאיזה מצבה.

רוחמה (בדקדקנות מורתית):

הם היו במצפה שבמצבת אנז"ק בבארי.

אמנון (לרועי):

ואתה זוכר איזה משהו מיוחד שארז עשה, או משהו שקרה לו?

רועי (חושב):

ארז הביא מפה של אבא שלו וראינו איפה המקום הזה נמצא ו... זהו.

אמנון:

ואליסיה, היא עשתה משהו מיוחד אתמול?

רועי:

בטיול היא לא הייתה איתנו, אבל אני לא חושב שהיא עשתה משהו. רק בדרך חזרה היא ביקשה לעצור את האוטובוס.

אמנון:

למה?

רועי:

אני יודע? אולי היא רצתה לעשות פיפי או משהו. אפילו שהיא בטח לא הספיקה כי הנהג היה לחוץ שאנחנו צריכים לנסוע.

אמנון:

אתה יודע איפה זה היה?

רועי:

איפשהו באמצע הדרך, ליד הכביש.

אמנון (לרוחמה):

את יודעת איפה זה היה?

רוחמה:

אתמול היו לי ישיבות בעירייה. המדריכות לקחו את הילדים לטיול.

אמנון:

איפה הן?

רוחמה:

בבריכה, עם הילדים.

אמנון (קם ממקומו):

אני רוצה לדבר איתן.

79. חוץ, יום, גבעה קטנה

הילדים עולים על הגבעה שלמרגלותיה יש מטע אבוקדו, בינוני בגודלו. באופק, במרחק של שני קילומטר, נראה הואדי.

ליאור:

זה המקום שהתכוונתם אליו?

ארז מרים את המפה שלו בשביל לבדוק אבל ברגע שאליסיה רואה את הואדי היא מתחילה לרוץ לכיוונו.

אליסיה (תוך כדי תנועה):

כן, זה שם!

לב ארז וליאור מתחילים לרוץ אחריה.

80. חוץ, יום, מטע האבוקדו

ארז, אליסיה, לב וליאור רצים דרך המטע. לפתע מגיחים ילדי הקיבוץ מתוך ענפי העצים ומתנפלים עליהם. **אורי, ירדן ועומרי** חזרו עם תגבורת של עוד **חמישה ילדים** נוספים וכולם ביחד מתנפלים על ארז, לב, אליסיה וליאור שקצת מתנשפים מהריצה במורד הגבעה. את לב מכשילים הילדים בזמן שהוא רץ ליד אחד העצים. כשהוא נופל על גחונו, קופצים עליו ארבעה ילדים, שניים יושבים על גבו והשניים הנותרים יושבים אחד על כל יד. על ארז מסתערים ירדן ואורי. ארז מצליח להדוף את ירדן אבל אורי מזנק עליו מייד אחר כך ומפילו לקרקע. סכין הקומנדו עף אל מעבר לטווח ידו. ארז שוכב על גבו ואורי יושב לו על החזה בדיוק כמו שאולי יום קודם.

סלואו מושן-
 ארז מצליח להתהפך חצי על הצד תחת אורי. הוא מעיף מבט לכיוונו של לב ורואה אותו נאנק תחת ארבעת ילדי הקיבוץ שמחזיקים אותו.
 ארז מעיף מבט לצד השני ורואה את אליסיה וליאור עומדים חסרי אונים, כשידיהן מוחזקות מאחורי גבם. דפיקות לב מואצות מתחילות להישמע ברקע.

אורי (דיסטורשן):
 נכנע?

ארז מנסה לחבוט בו בידו ולהתקדם עוד קצת. הוא מושיט ידו אל הסכין אך ללא הועיל. הוא רחוק מדי. פניו של ארז אומרות ייאוש.

אורי (דיסטורשן):
 נכנע?

חזהו של ארז עולה ויורד. לפתע הוא עוצם את עיניו. מתעלם מצעקותיו של אורי. דפיקות הלב הולכות ושוככות. פניו הולכות ונהיות שלוות ורגועות יותר. הוא פוקח את עיניו ומסתובב מעלה אל אורי. סוף הסלואו מושן.

אורי (מתחיל דיסטורשן, נגמר רגיל):
 נו, אתה נכנע כבר?

ארז פונה לאורי בשלווה.

ארז:

אם היית גבר אמיתי לא היית צריך להביא את כל החברים שלך.

אורי (מופתע):
 מה אמרת?

ארז:

אמרתי שאם היית גבר אמיתי לא היית צריך להביא את כל החברים שלך.

אורי:

אני אוכל אותך בלי להתאמץ אפילו.
 חבל עלייך.

ארז:

חבל אז חבל.

רק תבטיח לי שאם אני מנצח אתם נותנים לנו לעבור.

אורי:

אם אתה מנצח ניתן לכם אפילו ארגז מנגו מתנה. יותר חשוב שתגיד מה ייקרה כשתפסיד.

תוך כדי משפט מתרוממים אורי וירדן ומרפים מארז. ארז מתרומם אף הוא באיטיות מהקרקע.

ארז:

אנחנו יורדים לכם מהשטח כמה שיותר מהר ו...!

אורי:

ומה?

ארז:

ואני נותן לך את המדליה שלי.

ארז חושף את מדליית הזהב שעל צווארו. אורי חוכך בדעתו מעט.

אורי:

אתה יודע מה? הולך.

במילא הכיף האמיתי יהיה לנכש איתך את העשבים של האבוקדו.

ארז נכנס לתנוחת מוצא והוא ואורי מתחילים לנוע זה מול זה.

ארז:

מי שצועק נכנע, או מי שנשאר צמוד לקרקע עשר שניות, הוא המפסיד. בסדר?

אורי:

אין בעיות.

ארז מנסה לאחוז בכתפו של אורי, אך האחרון מתחמק מהניסיון והודף את ארז אחורנית.

אורי (בחידוד):

יש רק דבר אחד שאני חושב שכדאי שתדע.
בחרת להתעסק עם אלוף המועצה בגידוד.
אני.

81. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

אבי מרכיב את הפלאפון אותו פירק על מנת לזרז את הליך ההתייבשות. הוא לוחץ על כפתור ההפעלה. שוב. ושוב.
ראשה של **מרינה** שמוט לאחור. עיניה חריצים דקים. היא נראית רע מאוד. היא מחכה לראות אם אבי הצליח להפעיל את הפלאפון. אבי מחזיר אליה מבט.

אבי:

הוא כנראה לא עובד.

אבי מושיט ידו אל הצפצפה ולוחץ עליה, קול חלש מאוד, סדוק, יוצא ממנה. המצבר נחלש וגם הצפצפה כבר לא עובדת. אבי מרכין ראשו בעצב. מיואש. הוא מתעשת.

אבי (מתעשת):

טוב, אנחנו חייבים לחזור לצעקות.
אנחנו צריכים לעשות את זה ביחד
בסדר, מירי, אז... (מפנה ראשו אל מירי).

אבי מבחין שעניינה של מירי עצומות וראשה מתחיל לשקוע מתחת למים. הוא מושיט ידו אליה ומרים את פניה מעל המים.

אבי:

מירי? מירי! קומי!
אל תשברי לי עכשיו, תחזיקי מעמד!
בואי, תרימי את הידיים עוד פעם.

מירי (בקול חלש מאוד):

אני לא יכולה.

אבי מרים למירי את היד הקרובה אליו. בכף ידה היא אווזת את המפתח. ידה קפוצה. אבי מרים את ידה מעל המים.

אבי:

את צריכה להחזיק אותה מעל המים, כמו שעשינו מקודם.

אבי עוזב את היד של מירי והיד צונחת כמו שהיא לתוך המים.

מירי:

אני לא מרגישה את הידיים יותר, אבי.

אבי (מרים את ידה שוב, ומחזיקה מעל למים):

את חייבת לנסות, מירי,
את חייבת לזוז קצת בשביל להתחמם. כל הגוף שלך קפוא.

מירי:

אין לי כוח.
אני עייפה.
אני רוצה לישון.

אבי:

אסור לנו לישון, אנחנו חייבים להישאר ערים.

מירי:

אני לא יכולה יותר.
אני חייבת לישון קצת.
רק קצת.

אבי מביט בה בעצב, עוצר בקושי את עצמו מלבכות ולהישבר.

אבי:

או. קיי, חמודה.
אני אחזיק לך את הראש פה.

אבי מושיט ידו ומחזיק את ראשה של מרינה מעל המים.

אבי:

את יכולה לנוח קצת.
חצי שעה זה לא נורא.
אחר כך אני אעיר אותך ונצטק למישהו שיבוא להוציא אותנו מפה.
חצי שעה זה בסדר.
אחר כך יהיה לך קצת יותר כוח.

מרינה עוצמת את עיניה ונרדמת. אבי מביט במרינה על עיניה העצומות וביד שלו המחזיקה את ידה עם מפתח הלב מעל למים. כשהוא נותר ער לבדו, אבי מתחיל לבכות. התייפחותו הולכת ומתחזקת. הגייפ שקוע במים. רוגע ושלווה מסביב ורק קול בכיו של אבי נשמע חזק וברור.

82. חוץ, יום, מטע האבוקדו.

ארז ואורי נאבקים. אורי מסתער על ארז אך האחרון מצליח להטילו לרצפה.

אורי (לחברים שלו):

סתם מזל, אני עוד שניה תופס אותו.

אורי מתנפל על ארז שוב ומצליח להפילו. הוא שוכב עליו וחונק אותו. ילדי הקיבוץ מריעים בקול. עומרי מתחיל לספור עד עשר. ארז משפר את עמדתו ומצליח להפיל את אורי מעליו. שניהם קמים.

אורי:

הייתי יכול לקחת אותך.

ארז:

אז למה לא לקחת?

אורי:

לא רציתי שזה ייגמר מהר מדי, יא עירוני.

ארז ואורי מתגוששים עוד קצת. מנסים להפיל האחד את השני ולא מצליחים. ילדי הקיבוץ צועקים לאורי שייגמור אותו כבר. אורי מסתער על ארז. ארז מטילו הצידה ומזנק עליו בעודו על הרצפה. ההתגוששות עוברת לרצפה. ארז משנה עמדתו ומצליח להפוך את אורי ולרתק אותו כשגבו על הרצפה. אורי מנסה לזוז, אבל ארז מחזיק בו היטב. ילדי הקיבוץ אומרים לאורי לקום, אבל ארז אוחז בו חזק.

ארז (לעומרי):

למה אתה לא סופר?

עומרי שותק.

ארז:

אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש, שבע, שמונה, תשע, עשר.
זה נגמר. ניצחתי. תיכנע.

אורי:

בחיים לא.

ארז:

אני אשבור לך את היד!

אורי:

נראה אותך!

ארז מכופף את ידו של אורי. אורי משתנק קצת אך לבסוף צועק מכאב.

אורי:

הי, הי, די!

ארז מרפה ממנו ומתרחק ממנו. שניהם מתנשמים.

ארז:

ניצחתי. תנו לנו לעבור.

אורי מתרומם, מתנשף והבעת פניו פגועה וכעושה.

אורי:

זה היה רק חימום. עכשיו נעשה את זה על אמת.

ארז:

אין לך מילה, אתה

אורי:

אני כבר אראה לך מה זה!

אורי רץ לכיוון ארז. ארז מבצע תרגיל ג'ודו בו הוא מתגלגל לאחור ומעיף את אורי בעזרת רגלו מעבר לראשו. בקצה הרחבה בה הם נאבקים ישנו בור גדול שנחפר שם בשביל הצנרת. לבור הזה בדיוק נופל אורי ונעלם.

83. חוץ, יום, הבור הגדול

ארז ועומרי ניגשים באיטיות לבור הזה ומתבוננים מטה. הבור עמוק ודפנותיו התלולות גבוהות מקומתם של הילדים. בתחתית הבור, בתוך שלולית של בוך, שרוע **אורי**. הוא מתרומם באיטיות ומביט למעלה.

אורי (לעומרי):

תפוס אותו!

עומרי מסתובב אל ארז ומנסה לתפוס אותו, אך ארז, הזריז ממנו, דוחף אותו לבור יחד עם אורי.

84. חוץ, יום, מטע האבוקדו

שני ילדי הקיבוץ המחזיקים את **ליאור ואליסיה**, מרפים מהם ורצים לכיוון ארז. **ירדן** ושאר **שלושת הילדים** נשארים להחזיק את **לב**.

ירדן (לחברים שלו):

אל תעזבו אותו! הוא יותר חזק מהילד ההוא!

ליאור ואליסיה מתבוננים זה בזה ואז רצים אל עבר ילדי הקיבוץ וכל אחד מהם תוקף את אחד הילדים היושבים על זרועותיו של **לב**.

83. חוץ, יום, הבור הגדול

ארז מתחמק משני הילדים הרודפים אחריו, המנסים לדחפו אל הבור. אורי ועומרי מנסים לטפס החוצה מהבור, אך ארז עובר לידם מדי פעם ודוחף אותם חזרה פנימה.

84. חוץ, יום, מטע האבוקדו

ליאור ואליסיה מצליחים להרחיק את הילדים מידי של **לב**. ירדן וילד נוסף עוד יושבים על גבו. **לב** שם ידיו תחת גופו ומתחיל להתרומם. ירדן וחברו, היושבים לו על הגב, מוצאים את עצמם מתרוממים מעל גבו. **לב** מזדקף והם נופלים. ליאור נאבק בילד אותו משך מלב. הילד משליך את ליאור הצידה ורץ לעזרת שני חבריו המתמודדים עם ארז. אליסיה מוחזקת על ידי הילד השני. היא צועקת ללב.

אליסיה (ברוסית, ללב):

שים אותם בבור!

לב מתבונן בה, מתבונן בבור ומהנהן בראשו להבנה. שני הילדים שנפלו מגבו מחזיקים בידי ומנסים לגרור אותו. הוא עומד יציב במקומו ולא זז. הוא מחייך אליהם ואז תופס את שניהם בשתי ידיו וגורר אותם אל הבור.

הילד שהחזיק את אליסיה רץ אחרי לב, מזנק על גבו ונתלה על צווארו מאחור. הדבר לא מפריע ללב להמשיך בהתקדמותו אל עבר הבור.

83. חוץ, יום, הבור הגדול

שלושת הילדים מצליחים להחזיק את ארז ביחד וגוררים אותו אל עבר הבור. הם מניפים אותו בכתפיו ורגליו ומתכוונים להשליך אותו למטה.

אורי (מלמטה):

יאללה, זרקו אותו לכאן!

בהנפה האחרונה של ארז, כשהם מתכוונים לזרוק אותו, הוא מושיט ידו הצידה ויד קטנה תופסת אותו. זה ליאור. הוא מתאמץ בכל גופו להחזיק את ארז עדיין באוויר.

שלושת הילדים מתבוננים באי אמון במעשהו של ליאור. אחד מהם עוזב את ארז בשביל לתפוס את ליאור. ארז נשמט מאחיזתו ומתגלגל על הקרקע. הוא מתרומם בזריזות ומטיל את אחד הילדים שהחזיקו אותו אל הבור. נותר לו רק ילד אחד.

לב מגיע לשפת הבור וזורק בנוונשלנטיות את שני הילדים שהוא מחזיק בידי פנימה. לאחר מכן הוא מסתובב בגבו אל הבור ופותח את ידיו של הילד הנאחז בו בצווארו. הילד נופל מגבו ישירות על חבריו שבבור.

ארז מצליח להפיל את הילד שהוא נאבק איתו לתוך הבור. הוא מרים את הראש ומסתכל על לב. לב מצדיע לו את הצדעתו הקטנה.

ילד הקיבוץ האחרון נאבק עם ליאור, הוא אווזו בו בצווארו.

ילד הקיבוץ:

זה הסוף שלך, יבחוש, חכה-חכה כשכולנו נגמור איתך.

ארז דופק על גבו של אותו ילד קיבוץ. הילד מסתובב אחורנית ורואה את לב, ארז ואליסיה עומדים מאחוריו ומבין שהוא נותר אתם לבדו.

ארז:

תגיד לי, ליאור, בקיבוץ, לא הרוב קובע?

ליאור:

הרוב תמיד קובע.

לב, ארז, ליאור ואליסיה מקיפים את ילד הקיבוץ הנותר ומעדרים אותו אל שפת הבור. הוא הולך אחורנית.

ארז (רוכן אל הילד בתנועה פתאומית):

מיט-מיט!

הילד נבהל וקופץ אחורנית על חבריו שבשולולית הבוץ שבבור.

ארז (ללב):

חרשו?

לב (ברוסית, שמח):

כן, טוב מאוד.

הבנים טופחים אחד לשני על השכם, אבל נקטעים על ידי אליסיה.

אליסיה:

אנחנו חייבים לרוץ.

מאחוריהם, מתחילים ילדי הקיבוץ לטפס על דפנות הבור.

ארז:

הם גם לא יישארו שם לתמיד. בואו נזוז.

ליאור (בריצה):
אני יודע, בואו אחריי.

85. חוץ, יום, שביל עפר
ארז, לב, אליסיה וליאור בראש, יוצאים ממטע האבוקדו ומגיעים לשביל עפר. בסמוך לשביל העפר זרוקים כמה זוגות אופניים. ארז מגיע ראשון ועולה על זוג אחד. ליאור מגיע שני וגם הוא חוטף זוג. אליסיה ולב עוצרים במקומם ולא עושים כלום.

ארז:
נו?!

אליסיה:
לב לא יודע לרכב.

כל החבורה שותקת.

ארז:
אולי אני ארכיב אותו?

ליאור מסתכל קדימה להמשך הדרך. מבטו ננעץ במשהו.

אליסיה:
אתה לא תצליח.

ליאור:
יש לי רעיון...

ליאור עוזב את אופניו ורץ קדימה להמשך הדרך.

ארז (מלווה אותו במבטו):
איזה רעיון, מה...

ארז עוצר את דיבורו מאחר והוא מבחין בטרקטור החונה בצד הדרך.

86. חוץ, יום, הטרקטור
ארז, לב ואליסיה רצים אחרי **ליאור** שכבר מטפס לכיסא הנהג.

ארז:
אתה יודע איך לנהוג על זה?

ליאור:
אח שלי הראה לי פעם. ניוטרל (מנענע את ההילוכים) ואני חושב שהבנתי. (מסובב את מתג ההתנעה).

הטרקטור משתנק קצת ומנועו מתעורר לחיים.

ליאור:
עכשיו זה הקטע הבעייתי. לדרוך פה (דורך על הקלאצ'), שני זה מספיק להתחלה (משלב להילוך שני). נשאר רק הגז.

ליאור מושיט את רגלו לדוושת הגז. הטרקטור מזנק לדרכו. מתוך היבולים בשדה הקרוב, מזדקפים שני ראשים. אחד מקריח של **חיימקה** והשני של **אולגה** המתנדבת. חיימקה, במכנסיים קצרים בלבד, מזנק בעקבות הטרקטור.

חיימקה:
היי! היי! לאן אתם הולכים?? תחזרו הנה מייד!!!

87. חוץ, יום, בריכת המתנ"ס.
אדווה ולירון יושבות עם בגדי ים על שפת הבריכה.

אדווה (לכיוון הברכה):

שניר, תפסיק להשפירץ מים על קוראל, בסדר?

רוחמה, אמננו וענת צועדים על הדשא לכיוון הברכה. רוחמה מצביעה על לירון ואדווה.

לירון (לאדווה):

עוד כמה זמן נשאר?

אדווה (מביטה בשעון):

חצי שעה להפסקת 10.

לירון:

לא מספיק מהר עובר הזמן היום.
תעבירי לי את הסאן פרוטקשיין.

אמננו מגיע לגדר מאחוריהן.

אמננו:

אדווה? לירון?

אתן יכולות לבוא הנה שנייה.

אדווה ולירון קמות בזריזות ממקומן וניגשות לאמננו.

אדווה:

קרה משהו?

אמננו:

אנחנו מנסים לגלות לאן אליסיה וארז נעלמו.

אדווה:

גם אליסיה חסרה?

רוחמה:

כן, היא לא הייתה בקריאת שמות.

אדווה:

כן, אבל היא בדרך כלל לא באה בימים של בריכה. לא ידעתי שהיא נעלמה.

לירון:

אתם בטוחים שהיא עם ארז?

אמננו:

כן, גם רועי אמר שזה מוזר, בגלל זה אנחנו בודקים כל דבר שקשור לשניהם.
רועי אמר לי שהיה משהו עם אליסיה אתמול בטיול.

אדווה:

כן, זה היה בדרך חזרה. היא אמרה שהיא שומעת אנשים צועקים לעזרה מהואדי.

לירון:

ועצרנו את האוטובוס במקום שהיא אמרה, באמצע הכביש שמה, ובדקנו אבל לא שמענו כלום.

אדווה:

היא אבל הייתה מאוד נרגשת מזה, (ללירון) אמרתי לך שהיינו צריכות להתקשר למשטרה.

לירון:

אמרת לי? את הבטחת לה שתתקשרי מהבית.

אדווה:

כן, אבל את כל הזמן דחפת אותי ולא נתת לי להתקשר מהמתנ"ס.

לירון:

אני? אם היית רוצה...

אמנון (קוטע את שתיים):

בנות, בנות, בואו ננסה להתמקד כאן לרגע.
המקום הזה שעצרתם בו עם האוטובוס, איפה הוא בדיוק.

לירון ואדווה (מניפות בו זמנית את אצבעותיהן השלוחות לכיוון האופק):
שם!!

88. חוץ, יום, דרך העפר:

קריין דאון מהשמיים מטה אל הטרקטור הדוהר על דרך העפר **כשארבעת גיבורינו** נמצאים עליו.

89. חוץ, יום, תחילת הואדי

אליסיה, לב, ארז וליאור מגיעים אל הואדי על הטרקטור. הואדי גובל במצוק חול גבוה וערוץ הנחל שלו מלא בקני סוף ירוקים. יש דרך עפר לאורכו והטרקטור יכול לנסוע על דרך העפר הזו ימינה או שמאלה. ליאור מרים עיניו אל אליסיה. ארז מתבונן אף הוא באליסיה. אליסיה מהססת. הרחש הלבן חוזר לפסקול אבל אין בו כל שונות או צרימה. אליסיה מסתכלת פעם ימינה ופעם שמאלה ועדיין שותקת.

ארז (לאליסיה):
את שומעת משהו?

אליסיה לא עונה ולא מישירה בו מבט. במקום זה היא פונה לליאור.

אליסיה (לליאור):
תיסע לשם (מצביעה ימינה)

ליאור מסובב את ההגה והטרקטור מתחיל לנסוע באיטיות לאורך הואדי. ארז ואליסיה סורקים את הואדי בעיניהם. קני הסוף ממשיכים וממשיכים. אליסיה שותקת. קני הסוף ממשיכים. ארז פוזל לכיוונה של אליסיה. אליסיה לא מגיבה. דבר לא נראה בתוך קני הסוף הצפופים.

ליאור:
אתם רואים משהו?

אליסיה לא מגיבה. ארז עונה במקומה.

ארז (לליאור):
תמשיך לנסוע.

הערוץ עדיין ריק ורק קני הסוף נראים בו. אליסיה כבר משפילה ראשה. ארז מציץ בה אך ממשיך לסרוק את הואדי. לפתע נדרכים פניו.

ארז (קורא ומצביע):
הנה! שם!

90. חוץ, יום, שפת הבריכה

ליאור נוהג את הטרקטור עד שפת הואדי ועוצר. בתוך ערוץ הנחל, באמצע בריכת מים שנקוותה שם, שקוע הגיף. ליאור מכבה את הטרקטור וכל הילדים מביטים בגיף השקוע. בתוכו, ניתן לראות שיושבים שני אנשים שאינם זזים.

ליאור (בשקט):
יש שם מישהו.

אליסיה:
כן. איש ואישה.
ראיתי אותם אתמול בטיול.

ארז (בהיסוס, לאליסיה):
את מרגישה משהו?

אליסיה מנענעת באיטיות את ראשה לשלילה. פני כל החבורה קודרים ושתיקה משתררת ביניהם. ארז מתעשת ראשון.

ארז:

טוב, אנחנו חייבים ללכת לבדוק.

אליסיה:

אני אבוא איתך.

ארז (לליאור):

אתה תישאר עם לב. בסדר?
(בתנועת יד ללב) או. קיי, לב?

לב שורק את השריקה הקטנה שלו ומצדיע כשהוא נשאר על הטרקטור.

ליאור (קצת בפחד, שמח שהוא נשאר):
אני פה.

91. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

אליסיה וארז נכנסים לבריכה ומתקרבים שניהם לחלון הנהג. שמשות הרכב שבורות ותוך כדי התקדמות כבר מתגלה להם התמונה. בתוך הרכב נמצאים **אבי ומירי**. הם אינם זזים ונראים ללא רוח חיים. אליסיה וארז נאחזים בחלון הנהג, בצידו של אבי ומביטים פנימה. ארז ואליסיה מביטים זה בזו. אליסיה רומזת לארז שיבדוק את אבי.

אליסיה:

צריך לבדוק אם יש לו דופק בלב

92. חוץ, יום, שפת הבריכה

ליאור עומד על הטרקטור ורוכן קדימה בשביל לראות מה קורה. לב נמצא לידו ומביט בנושלתניות במתרחש. ליאור מתוח מאוד.

91. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

ארז מושיט ידו בחשש ובאיטיות אל עבר בית החזה של אבי ומניח עליו את כף ידו. ברגע שנוגעת כף ידו באבי, פוקח האחרון את עיניו וזוקף את ראשו באקט מפתיע ומקפיץ. אליסיה וארז קופצים אחורנית בבהלה.

92. חוץ, יום, שפת הבריכה

קפיצתם לאחור של אליסיה וארז מקפיצה גם את ליאור המתוח על הטרקטור והוא נופל מהטרקטור, דבר המצחיק את לב.

91. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

ארז (לאליסיה):

הוא חי!

אבי מפנה ראשו על עבר מירי ומבחין כי ראשה שמוט. הוא שולח את ידו ומנענע את ראשה קלות.

אבי (למירי):

מירי. מירי! מישהו הגיע, אמרת לי שמישהו יבוא...
דיר באלק את נשברת לי עכשיו! דיר באלק!

מירי פוקחת את עיניה במבט חלוש מאוד. אליסיה עוברת לצד השני של הג'יפ אל החלון של מירי.

אבי (למירי):

ככה יותר טוב, חמודונת שלי.

מירי (מביטה באליסיה ואז באבי ואז בקול חלש מאוד):
סוף-סוף.

אבי:

תחזיקי מעמד, עוד מעט מוציאים אותנו.

92. חוץ, יום, שפת הבריכה

ליאור על הגדה.

ליאור (לארז):

מה קורה שם?

93. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

ארז (לליאור):
הם חיים! שניהם חיים!

92. חוץ, יום, שפת הבריכה

ברגע שהוא שומע שהם חיים, ליאור רץ לכיוון המים ומצטרף לארז ואליסיה ליד הג'יפ.

94. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

אבי (לארז הנמצא לצידו):
איפה ההורים שלכם?

ארז:
אנחנו באנו לכאן לבד.

ארז מנסה לפתוח את דלת הנהג. הדלת תקועה.

ארז:
הדלת פה תקועה. אתם לא יכולים לצאת?

אבי:
ניסינו את זה כבר אתמול.

ארז (לאבי):
אולי נוציא אתכם מלמעלה?

אליסיה:
הם כבדים מדי בשבילנו.

אבי:
במצב שלנו, אסור להזיז אותנו.
הרגליים שלנו שבורות מהנפילה.
חוץ מזה, אנחנו כבר המון זמן בתוך המים.
הגוף שלנו כמעט משותק.

כשאבי מציין את המים הוא מעיף מבט אל מירי השקועה עד צוואר. היא נראית חלושה מאוד.

אבי:
אתם חייבים ללכת לקרוא למישהו מהר!
מוכרחים להוציא את מירי מפה.

ליאור:
נראה לי שבמילא כל הקיבוץ יגיע לכאן אחרי שגנבנו את הטרקטור.

ארז ואליסיה מתבוננים זה בזה ומגיעים לאותה הבנה ביחד.

ארז ואליסיה ביחד:
הטרקטור!

ארז:
ליאור, לך תביא אותו!

אבי:
יש לכם טרקטור? אמרתם שאתם לבד פה!

ארז:
אנחנו באמת לבד פה. זה הוא (מצביע על ליאור) נהג.
אבל אל תדאג, אנחנו נגרוור את כל האוטו החוצה.

ליאור וארז שוחים חזרה החוצה. אליסיה נשארת ליד מירי אשר מביטה אליה.

מירי (לאליסיה):

אליסיה, נכון?

אליסיה מהנהנת לחיוב.

95. חוץ, יום, שפת הבריכה

ליאור עולה על הטרקטור ומניע אותו. **ארז** מורה ל**לב** לעמוד בצד ואז עולה ומתיישב ליד ליאור. ליאור לוקח סיבוב זהיר עם הטרקטור ועוצר. מגיע הרגע שבו הוא צריך לנסוע אחורנית לכיוון הגיף. ליאור מנסה לשלב לרוורס, אך לא כל כך מצליח.

ארז:

מה קורה?

ליאור:

אני לא נסעתי אף פעם ברוורס. זה יותר קשה.

ארז:

תנסה!

ליאור משלב את ההילוך בקושי ומנסה לנסוע לאחור. הטרקטור מזנק לאחור, אבל בגלל חוסר תיאום בין הקלאצ' לגז, הוא משתנק ונכבה. במקביל, משהו לוכד את תשומת ליבו של ארז בהמשך הואדי.

ליאור:

אני חושב שיש לנו בעיה.

ארז (מבטו נעוץ לכיוון המשך הואדי):

אני חושב שיש לנו אפילו שתי בעיות.

ליאור מסתכל לכיוון מבטו של ארז. **שמונת ילדי הקיבוץ**, רכובים על אופניהם, שועטים לכיוונם. **אורי** מגיע ראשון ומזנק מאופניו בסמוך לטרקטור.

אורי (מצביע אל עבר ארז):

אתה? !!! (מעביר אצבע על גרונו בתנועת שחיטה) הולך למות!!!!

לב כבר מתכוונן להסתער על ילדי הקיבוץ, אך ארז עוצר אותו בידו, עוקף אותו ונעמד מול אורי. לפני שאורי מספיק להגיע אליו מפנה ארז ידו ומצביע לכיוון הגיף.

ארז:

גם הם הולכים למות.

אורי וחבריו מעיפים מבט על הגיף ועוצרים.

ארז:

אלא אם כן נעשה משהו.

אורי:

יש שם מישהו?

ארז:

שני אנשים. תקועים שם מאתמול. האישה שם במצב לא טוב ואסור להזיז אותה.

אורי וילדי הקיבוץ שותקים. מעבדים את המידע החדש. ארז מנצל את זה וממשיך.

ארז:

גם אי אפשר לפתוח את הדלתות. הן תקועות. חשבנו שאולי נצליח לגרור אותו החוצה עם הטרקטור, אבל יש לנו בעייה עם הרוורס.

אורי (מעיף מבט לעבר חבריו):

נו? אז למה אנחנו מחכים? קדימה!

ירדן, קח את האופניים שלך,

טוס לקיבוץ ותגיד לכולם שיביאו לכאן את ד"ר סירקין ואת האמבולנס.

(צועד לכיוון הטרקטור). עומרי, תוציא את השרשרת שמה מהארגז כלים של חיימקה.

אתה יודע מה, תשים את כל הארגז בצד, אולי נצטרך ממנו משהו.

(עולה על הטרקטור) גיא, תכוון אותי אחורה ככה שאני אגיע פיקס אל הגיף.

אורי עומד על הטרקטור וליאור יושב מכווץ עדיין בכיסא הנהג.

אורי (לליאור):

ואתה... אני אסגור איתך את החשבון אחר כך,
אבל עכשיו זו הצידה ותראה איך באמת עובדים עם טרקטור.

96. פנים, יום, הניידת של אמנון.

אמנון נוהג בניידת, אורותיה מהבהבים. לצידו יושב **ציון** ומביט במפה. במושב האחורי יושבים **ענת ואיגור**.

ציון:

קח שמאלה בצומת הבאה.

קולה של **שולה היומנאית** נשמע מהקשר.

שולה (בקשר):

21, כאן מוקד.

אמנון (מרים את המיק ועונה):

כאן 21.

שולה (בקשר):

לגבי הבדיקה של המספרים שביקשת. קיבלנו עכשיו את הפקס מבזק.

אמנון (בקשר):

ומה כתוב שם?

שולה (בקשר):

השיחה לבית של הילד ב- 9: 55 ולבית של לסרי ב- 9: 57. בוצעו מאותו טלפון ציבורי והוא לא נמצא באופקים.

אמנון (בקשר):

אז איפה הוא?

שולה (בקשר):

הוא נמצא בקצה המערבי של מרחבים. ליד אזור התעשייה.

אמנון (לציון):

תבדוק איפה זה בדיוק במפה. (בקשר) תודה, שולה.

ציון:

זה כאן.

שולה (בקשר):

ויש עוד משהו.

אמנון (לציון):

זה בדרך לאן שהמדריכות אמרו?

ציון:

בערך.

שולה (בקשר):

21, אתה איתי?

אמנון (בקשר):

כן, מוקד, אני איתך.
(לציון) בערך או בדיוק?

שולה (בקשר):

אז ככה, קיבלתי עכשיו הודעה מתחנת אשקלון שהם מחפשים גבר ואישה באיסוזו טרופר,
כחולה מטאלית, מספר 88-406-02. היו אמורים לחזור אתמול ולא חזרו.

אמנון (בקשר):
איך זה קשור אלינו?

שולה (בקשר):
הם אמרו שהם יצאו לטיול איפשהו כאן באזור.

אמנון (בקשר):
או. קיי, מוקד, אם אני אראה אותם אני אדווח.
(לעצמו) כולם הולכים לאיבוד היום.

97. חוץ, יום, שפת הבריכה
ארז אוהב בקצה השרשרת המחוברת אל הטרקטור ועומד לצאת אל הגיף. **ילדי הקיבוץ וליאור** עומדים בצד הערוץ.

ארז:
אני מקווה שזה יספיק.

אורי (על הטרקטור):
זה חייב להספיק.

ארז קופץ למים ושוחה שוב אל הגיף. אורי מניע את הטרקטור ומורה לכולם להתרחק.

98. חוץ, יום, הגיף שבבריכה
אליסיה עומדת במים ליד החלון של **מירי**. **אבי** נמצא במקומו.

אליסיה:
זהו. הם חיברו את השרשרת. אנחנו מייד מוציאים אתכם.

אבי:
יש וו לגרירה מקדימה. תחברו את זה לשם.

אבי מביט במירי אשר ראשה מתחיל להישמט. נראה לרגע שענייה עצומות.

אבי (למירי, בלחץ):
מירי! דיר באלק, אה!! את מחזיקה מעמד!!

מירי מרימה קלות את ראשה ומראה שענייה פקוחות.

מירי (לאבי):
אני מחזיקה מעמד.

99. חוץ, יום, קדמת הגיף
אליסיה שוחה לארז.

אליסיה:
ארז, אנחנו חייבים למהר. מרינה במצב לא טוב.

ארז:
אל תדאגי, אני עוד שניה מחבר את זה.

ארז מרים את השרשרת לכיוון וו החיבור. כובד השרשרת וגובהו של וו החיבור הנמצא על הפגוש הבולט מהמים הופכים את המשימה לקשה. ארז מתאמץ להרים את ידו, אבל לא מצליח להרים את השרשרת עד הסוף.

ארז (לאורי):
אתה יכול לנסוע עוד קצת אחורה?

100. חוץ, יום, שפת הבריכה

אורי (על הטרקטור):
אני אנסה.

אורי לוקח עוד רוורס קטן עם הטרקטור לתוך המים.

99. חוץ, יום, קדמת הג'יפ

ארז מנסה שוב. השרשרת קרובה יותר עכשיו, אך בגלל הכובד הוא לא מצליח לשים אותה.

ארז (לאורי):

זה לא מספיק, אתה חייב לנסוע עוד.

100. חוץ, יום, שפת הבריכה

אורי:

מה אתה רוצה? שגם הטרקטור ייתקע? אני לא יכול לנסוע עוד.
(לשני ילדים הקיבוץ הקרובים אליו) לנו תעזרו לו עם השרשרת.

99. חוץ, יום, קדמת הג'יפ

שני ילדי הקיבוץ שוחים אל **ארז** ומנסים איתו ביחד לחבר את וו הגרירה. השרשרת נמתחת מהטרקטור מעל המים עם בטן קטנה ביותר. המרחק אל הוו הוא פחות מסנטימטר, אבל שלושת הילדים עדיין לא מצליחים לסגור את המרחק הזה.

101. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

אבי (למירי):

נראה לי שהם עוד שניה מחברים את השרשרת, חמודות,
שתי שניות ואנחנו כבר...
מירי?

עיניה של **מירי** עצומות וראשה שמוט קדימה כך שאפה ופיה בתוך המים.

אבי:

מירי! מירי! דיר באלק את עושה לי את זה! דיר באלק!
(לאליסיה) הלו! ילדה! ילדה! ילדה!

אליסיה חוזרת לחלונה של מירי ומחזיקה את ראשה מעל המים. עיניה מתגלגלות בחוריהן והיא חסרת הכרה.

אבי (למירי):

מירי! אל תשברי לי עכשיו! אנחנו עוד שניה יוצאים מפה!
(לאליסיה) מה קורה עם החבר'ה שלך?!

אליסיה (לארז):

ארז, היא התעלפה!

102. חוץ, יום, קדמת הג'יפ

ארז (לשני ילדי הקיבוץ):

אנחנו חייבים לעשות את זה, קדימה!

שלושתם מנסים להרים את השרשרת. היא נמתחת מעל המים, אבל לא מגיעה אל הוו.

103. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה

עיניה של **מירי** עצומות, ראשה שמוט. **אליסיה** מתקשה להחזיק אותו.

אבי (לאליסיה):

דיר באלק את עוזבת אותה! תחזיקי אותה!
(למירי) מירי, את שומעת אותי?

אליסיה (לארז):

ארז, מה קורה?

104. חוץ, יום, קדמת הג'יפ

לפתע נשמעת קריאתו של **לב**.

לב (לאליסיה):

אליסיה?

אליסיה מתעלמת.

ארז (צועק לאליסיה):
אנחנו לא יכולים, השרשרת כבדה מדי.
(לאורי) אתה לא יכול לנסוע עוד אחורה?

105. חוץ, יום, שפת הבריכה

אורי:
לא, הוא סתם ייתקע.

לב (לאליסיה):
אליסיה?

אליסיה (ברוסית):
לא עכשיו, לב!

לב (ברוסית):
אליסיה, אני רוצה לעזור.

אליסיה מביטה אל לב שנמצא על הגדה. הוא מחייך את חיוכו בזמן שהוא מצביע לכיוון הגיפ והשרשרת ואז עושה שריר בידו בשביל לסמן שהוא חזק.

לב (ברוסית):
אני חזק.
אני יכול לעזור.

אליסיה מביטה בו בחזרה. למרות הלחץ שבסיטואציה, יש במבט שלה גאווה על כך שאחיה מבין את הסיטואציה ומציע את עזרתו.

אליסיה (לארז):
ארז, לב יעזור לכם.
אבל אתם תצטרכו לעזור לו להגיע, הוא לא יודע לשחות.

ארז (לליאור):
ליאור, תעזרו לו.

אותם **שלושה ילדים** שמקודם נאבקו בלב, רצים עכשיו לעזור לו לשחות. הם מחזיקים בידיו בדיוק כמו בסצנת הקרב ותומכים בו בזמן שהוא מגיע אל פגוש הרכב הבולט אל-על.

106. חוץ, יום, קדמת הג'יפ
ארז נותן ללב את השרשרת ומסביר לו מה צריך לעשות.

ארז (ללב):
צריך לשים את זה בתוך זה.

לב מהנהן ואוחז בשרשרת.

ארז (לילדי הקיבוץ):
תחזיקו אותו טוב.

107. חוץ, יום, הג'יפ שבבריכה
אליסיה מחזיקה בראשה של מירי. אבי, שעלפונה של מירי מלחיץ אותו מעבר לגבולות ההגיון, צועק שיזדרזו.

אבי:
נו, כבר, תוציאו אותנו מכאן!

108. חוץ, יום, קדמת הג'יפ

ארז (ללב ושני הילדים):
כולנו ביחד.

שלוש, ארבע ו...

ידו הגדולה של לב מחזיקה את השרשרת ויחד עם ידי כל הילדים הם מושכים את השרשרת שנמתחת מעל למים בצורה כמעט ישרה. מילימטר אחרי מילימטר מצליחים הילדים למשוך את השרשרת ולהכניס אותה לתוך וו הגרירה.

ארז (צועק):
בפנים!

109. חוץ, יום, שפת הבריכה

אורי (על הטרקטור):
אז יאללה תעופו משם כמה שיותר מהר!

הילדים שוחים מנתיב הגיפ.

ליאור (לאורי):
יאללה משוך, משוך!

הטרקטור מנסה למשוך את הגיפ ממקומו. השרשרת נמתחת, ומנוע הטרקטור זועק בטורים גבוהים, אבל הגיפ לא זז ממקומו. אורי מנסה שוב, ללא הצלחה.

ליאור (לאורי):
שים ארבע על ארבע.

אורי:
תודה רבה באמת, כאילו לא חשבתי על זה לבד.

אורי משלב את תיבת ההילוכים המשנית ומנסה שוב. הטרקטור מתאמץ וגלגליו זזים קצת.

אורי (לעצמו):
נו, כבר יא חתיכת טרקטור מסריח!! (ולוחץ על דוושת הגז).

גלגלי הטרקטור מסתובבים לאט אבל מצליחים לטפס קדימה. הגיפ נגרר מאחור ובאיטיות נחלץ אל מחוץ לערוץ הואדי.

110. חוץ, יום, שפת הואדי

ברקע נשמע קול סירנות מתקרבות והאמבולנס של הקיבוץ נראה על שביל העפר. מים זורמים מהגיפ העומד מחוץ לערוץ הואדי. אורי מדומם את המנוע של הטרקטור ויורד ממנו.

אורי (לעומרי):
עכשיו הם מגיעים...

האמבולנס של הקיבוץ, עם ירדן במושב הקדמי, עוצר ומתוכו מזנקים ד"ר סירקין, החובש והנהג (שלושתם מבוגרים גבוהים) ושועטים לכיוון הגיפ. החובש מנסה לפתוח את הדלת.

ארז (לחובש):
היא תקועה. גם זאת בצד השני.

הנהג (המגיח מאחוריהם):
זוזו הצידה.

הנהג מחזיק בידו מוט ברזל ומשחיל אותו לחריץ הדלת. ד"ר סירקין ניגש לצד של אבי. אליסיה מתלווה אליו.

אליסיה (לד"ר):
לאיש קוראים אבי. לאישה מרינה.

הדוקטור שומע את אליסיה אך עדיין לא מתייחס. הוא ניגש לצד של אבי וסוקר אותו בידיו לגילוי שטף דם. אבי מביט בדוקטור ונשבר בבכי כה עז שהוא אינו יכול לדבר.

אליסיה (לד"ר):
הוא אמר שהם נפלו עם הגיפ מלמעלה והרגליים שלהם שבורות.

הדוקטור מתבונן על הצוק ואחר כך על המים ועל הגיף. הוא מביט חזרה באבי.

הדוקטור (לאבי):

טוב, אנחנו עוד שניה מוציאים אתכם מפה.
(לאליסיה) כמה זמן הם היו במים?

אליסיה:

אני חושבת שמאתמול בערב.

הנהג בצד של מירי מצליח לפתוח את הדלת באמצעות מוט הברזל שלו ומים רבים נשפכים החוצה בזמן שהדלת נפתחת. הדוקטור והחובש מביאים אלונקה מהאמבולנס ומתחילים להוציא את מירי בעדינות מהגיף. הנהג עובר לפתוח את הדלת של אבי.

111. חוץ, יום, ליד הטרקטור

ארז וליאור עומדים מהצד ומתבוננים. יד נוקשת על כתפו של ארז. אורי עומד מאחוריו ופניו רציניות. ליאור נעמד מאחורי ארז.

אורי:

סיכמנו שאם אתה מנצח, אז אנחנו נותנים לך לעבור, נכון?

ארז מהנהן בראשו.

אורי:

אז אם ככה, אפשר להגיד שהשבון שלנו סגור.

אורי מושיט ידו לעבר ארז לסגירת העניין. ארז מתבונן בה ואז לוחץ אותה בגבריות.

אורי (פונה לליאור):

אבל איתך, איתך השבון עדיין פתוח.
רק מה, היום זה לא הזמן הכי טוב לזה.
עשינו כאן מספיק.

112. חוץ, יום, ליד הגיף

מירי מונחת על האלונקה והדוקטור מניח עליה שמיכה טרמית ובודק את אישוניה. החובש והנהג מחלצים את אבי אל אלונקה נפרדת.

113. חוץ, יום, ליד הטרקטור

ארז (לליאור):

אתה תהיה בסדר?

ליאור:

אל תדאג. זה מה שהוא אומר לי כל הזמן. אני כבר רגיל.
אני לא אתן לזה לקלקל לי את הרגע.
חכה שאחי ישמע על זה!

114. חוץ, יום, ליד הגיף

אליסיה עומדת ליד הדוקטור הבודק את מירי. היא מתבוננת בפעולות שהוא עושה.

אליסיה (לדוקטור):

היא תהיה בסדר?

הדוקטור לא ממחר לענות וממשיך בטיפולו. הוא מעיף מבט לאליסיה ואז מהנהן לה בראשו בביטחון.

הדוקטור:

הגעתם אליה ממש ברגע האחרון.
אבל עכשיו היא תהיה בסדר.

ארז נעמד ליד אליסיה בזמן שהדוקטור מסמן לחובש שהם צריכים להזיז את האלונקה אל האמבולנס ולצאת משם. מירי פותחת עיניים מצומצמות ותופסת את מבטה של אליסיה. אליסיה מחייכת אליה.

הדוקטור (לאליסיה, תוך כדי שהוא מלטף בחביבות את ראשה):

יופי של עבודה, ילדים.

הדוקטור והחובש לוקחים את מירי חזרה לאמבולנס.

114א. פנים, יום, בתוך האמבולנס
מירי מוכנסת על האלונקה לתוך האמבולנס. אבי יושב לידה. עיניו נפוחות מבכי. עיניה של מרינה פקוחות מעט.

אבי:
אני מצטער.

מירי לוחשת משהו. אבי לא שומע. הוא רוכן קדימה ומקרב את אוזנו ופניו למרינה.

מרינה:
אוי ואבוי לך אם אחרי כל מה שעברתי אתה אומר לי עכשיו שלא התכוונת למה שהצעת.

אבי (מתרומם ומחיד):
התכוונתי. ועוד איך התכוונתי.

אבי מושיט את ידו ומניחה על כף ידה של מרינה שעדיין אוחזת במפתח הלב. שתי ידיהם מחזיקות במפתח ביחד והם מחייכים זה לזה.

114ב. חוץ, יום, ליד הגיפ.
ארז ואליסיה מתבוננים לתוך האמבולנס. לפתע נשמעת קריאה.

ענת (os):
ארז!!

ניידת המשטרה של **אמנון וציון** עוצרת סמוך לאמבולנס. מתוך הניידת יוצאים **ענת ואיגור** וצועקים לילדיהם.

איגור:
לב!! אליסיה!!!

הילדים מפנים מבטם אל עבר ההורים שלהם. לב רץ אל אבא שלו אבל אליסיה וארז נשארים במקומם, מבט נבון על פניהם. הם מחליפים מבטים.
ענת רצה אל ארז ומחבקת אותו חיבוק ארוך. ארז קפוא בזרועותיה, נבון מכך שהדאיג אותה. ענת מרפה את זרועותיה ומביטה בו.

ענת (קוטעת במבט מאוד רציני):
שלא תעז להיעלם לי יותר אף פעם. אתה שומע? אף פעם!!

ארז משפיל מבטו בטוח שהיא הולכת לבכות.

ארז:
אני לא רציתי שתדעי...

ענת (קצת מפגינה את המתח ומחייכת):
תעזוב את זה. את העניינים אנחנו נסדר אחר כך, עכשיו רק תן לי חיבוק.

ארז מתבונן בה, מחייך בחזרה על כך שהיא לא בוכה. ענת מחבקת שוב את ארז הנמעך בזרועותיה. איגור מגיע גם הוא לאליסיה, מניף אותה באוויר ומחבק אותה בחום.
אמנון וציון עוזרים לחובשים ולרופא להוציא את האמבולנס משם. מדרך העפר מגיע רכב קיבוץ נוסף ומתוכו יוצאים הוריו של ליאור שרצים לחבק אותו.

דיזולו לסצנה הבאה.

115. חוץ, ערב, חצר משפחת בלקלב.
ניידת המשטרה עוצרת בסמוך לכניסה אל הבניין המשותף. מתוך המושב האחורי של הניידת יוצאים החוצה **לב, אליסיה ואיגור** ועומדים על המדרכה.
ארז נותר במושב האחורי לבדו והוא מביט בהם דרך החלון הפתוח. לב ואליסיה מסתובבים.

אליסיה (ברוסית):

תגיד שלום לארז, לב.

לב (מנופף ידו):
שלום, ארז.

ארז:
להתראות, לב.
היי, היית טוב.

לב (מצדיע את ההצדעה הקטנה שלו):
חרשו?

ארז (מחייך):
כן, חרשו.

איגור ולב מתחילים ללכת לכיוון פתח ביתם. אליסיה עוד נותרת על המדרכה. **אמנון**, הנוהג בניידת, פונה לאליסיה.

אמנון:
אליסיה, בפעם הבאה שאת שומעת מישהו או משהו קורא לעזרה, תרימי טלפון לתחנה ותבקשי לדבר ישר איתי, בסדר?

אליסיה:
בסדר, אדוני השוטר.

אמנון:
את יכולה לקרוא לי אמנון.

אליסיה:
בסדר, אמנון.

ארז (לאליסיה):
אבל אל תשכחי לספר לי קודם.

אליסיה (לארז):
דיר באלק אם לא?

ארז (בחיוך):
כן. דיר באלק אם לא.

אליסיה:
נתראה מחר.

אליסיה מנופפת לארז לשלום בידה הקטנה והולכת הביתה. ארז מנופף לה בחזרה.

116. פנים, יום, הניידת של אמנון
אמנון נוהג את המכונית אל ביתם של **ענת וארז**. ארז יושב לבדו במושב האחורי. ראשו שעון אחורנית על המושב. רוח נכנסת מהחלון הפתוח ופורעת את שעריו. מבטו נודד אל מחוץ לחלון בזמן שהוא מבחין במשהו.

ארז (לאמנון):
אתה יכול לעצור שניה?

117. חוץ, יום, חצר משחקים שכונתית
דלת הניידת נפתחת ו**ארז** יוצא ממנה. בחצר המשחקים נמצאים **שאוּלי**, **שרון** ו**כמה מחבריהם** משחקים נגחות עם כדורגל.

שאוּלי (לשרון):
תביא אותה לראש.

שאולי נוגח בכדור לעבר שרון אך האחרון, המבחין בארז המתקרב, אוחז בכדור ופניו מרצינות. גם שאר הילדים מפסיקים את תנועתם ומתבוננים בארז. שאולי, הנמצא בגבו לארז, מסתובב אחורנית ומבחין בארז ובניידת. ארז מתקרב אליו בשקט ובין השניים שוררת שתיקה רצינית.

שאולי:

אז מה? אתה רוצה להביא לי את המשטרה?

ארז:

לא. באתי להביא לך את זה.

ארז מוריד את המדליה מצווארו ומושיט אותה לשאולי. שאולי מתבונן בארז בחוסר אמון ולכן לא נוטל את המדליה.

ארז:

אני לא יודע אם השופטים היו באמת בעדי אז בתחרות, אבל מה שבטוח, אתמול ניצחת אותי לבד ובלי שום עזרה, אז זה שלך.

שאולי מביט בארז בחשד.

שאולי:

זה לא איזה טריק שאתה עושה לי?

ארז:

שום טריק. נשבע באבא שלי.

שאולי נוטל את המדליה מידו המושטת של ארז ומתבונן בה.

שאולי:

אתה בטוח?

ארז:

מאה אחוז.
נתראה באליפות הבאה.

ארז מתרחק משאולי ונכנס לניידת.

118. פנים, יום, הניידת של אמנון
ענת פונה לארז.

ענת:

מה זה היה?

ארז:

סתם משהו שהייתי צריך לעשות.

119. חוץ, יום, חצר משחקים שכונתית

הניידת נוסעת ומתרחקת על הכביש. שאולי מלווה אותה בעיניו.

שרון:

ראיתם את החנון הזה?

שאולי (בגסות מעמידה במקום):

שתוק, שתוק יא מפגר.

120. חוץ, ערב, בחזית בניין משפחת לסרי.

אמנון מחנה את המכוננית בצד הכביש. **ארז וענת** יוצאים מהניידת ואמנון מלווה אותם אל פתח הבניין.

אמנון:

נו, ארז, יש סיכוי לראות אותך במגרש בעונה הבאה?

ארז:

אם יהיה לי איך להגיע, אז כן.

אמנון:

אני בטוח שאימא שלך תרשה לך להגיע אם נצליח לארגן לך איזה ליווי משטרתי.

ארז מחייך ואז נכנס הביתה. ענת נשארת ליד אמנון בפתח.

ענת (לאמנון):

אתה רוצה אולי להצטרף אלינו לארוחת ערב?

אמנון:

לא תודה, הגברת לסרי, אני עדיין במשמרת, ועכשיו עם כל הבלאגן, יש לי עוד למלא המון ניירת.

ענת (מתבוננת בו ואומרת זאת מעומק הלב):

תודה. על הכל.

אמנון:

אין בעד מה. בשביל זה אנחנו כאן.

ענת:

אני יודעת, ובכל זאת, תודה.

אמנון:

אם תרצי עוד פעם לדבר, את יודעת איפה למצוא אותי.

ענת נכנסת פנימה הביתה. אמנון מלווה במבטו את ענת ההולכת לביתה. אחר כך הוא הולך לכיוון הניידת. בדרכו הוא מוציא את קופסת הסיגריות. עיניו נופלות על מספר הטלפון של ענת אותו הוא רשם כשפגש אותה. קלזו אפ של המספר. אמנון מחייך לעצמו ונכנס לניידת תוך כדי שהוא מצית סיגריה..

פייד לבלאק

כתובית על בלאק "כעבור חצי שנה"
ואז בפייד נוסף "אליפות הארץ בג'ודו לבני נוער"
"קרוב הגמר"

121. פנים, יום, מזרן אולם הספורט

פייד מבלאק. קלזו אפ של ארז כשהוא נמצא בריתוק על מזרון ג'ודו. הוא לבוש בחליפת ג'ודו ומי שמרתק אותו לבוש חליפה אף הוא. הם נמצאים בעיצומה של התמודדות וידו של ארז, כך נראה, אינה על העליונה.

122. פנים, יום, יציע אולם הספורט

בשורה הראשונה ביציע, בסמוך לזירה, יושבים בשורה לפי הסדר הבא **ליאור, אורי, רועי, אליסיה ולב**. הם מתבוננים במתח במתרחש.

ליאור:

נראה לי שהוא הולך להפסיד.

אורי:

כן, הזמן עוד מעט נגמר.

רועי:

תפסיקו אתם כבר לעשות לו עין הרע!!

121. פנים, יום, מזרן אולם הספורט

ארז משפר את תנוחתו ומתרומם קצת. מבטו פוגש את עיניה של אליסיה. היא מחזירה לו מבט וחצי חיוך. ארז קורץ אליה בשובבות.

122. פנים, יום, יציע אולם הספורטאליסיה:

אל תדאגו. הוא ינצח.

121. פנים, יום, מזרן אולם הספורט

ארז מצליח להשתחרר מהריתוק ולזנק על רגליו. יריבו מסתער עליו אך ארז מנצל את כוחו ומטיל אותו בתרגיל רב רושם על הקרקע. לב שורק את שריקתו בהתפעלות. השריקה נשמעת בשקט שנוצר כמו שריקת הסיום של הקרב. **השופט** מעיף מבט כעסני על השריקה הזו ואז שורק את שריקת הסיום הרשמית של סוף התחרות. כל הילדים מוחאים כפיים ומתרוממים על רגליהם בקריאות עידוד. ביצע יושבים גם **אמנון וענת, אבי ומרינה, איגור וסוויטלנה** (אימם של לב ואליסיה) וכולם מוחאים כפיים בזמן שהשופט מניף את ידו של ארז אל-על כמנצח בתחרות. ארז מסתכל על אליסיה, אליסיה על ארז.

סוף.
שיר נושא. כותרות.